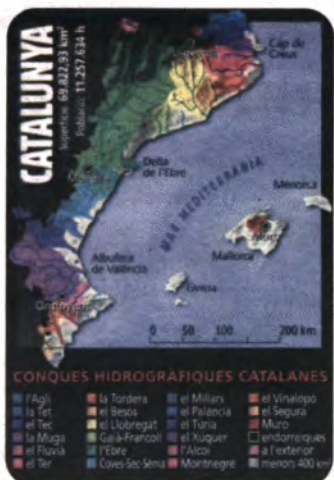

També de fanàtic.

A portrait of a man with a mustache and a small goatee, wearing a dark blue sweater. He is standing in a room with a lamp and wooden furniture in the background.

C/ Tous i Maroto, 1 - 07001 Palma de Mallorca (Espanya)
Tel. 971 726 962 - Fax: 971 729 409
e-mail: galeria@galeriadearte-gabrielvanrell.com
www.galeriadearte-gabrielvanrell.com

L'ESTEL

PREMS TORANA

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

PREU: 2 €

"ELLOS": EL FRANKISTEIN DE SIEMPRE:

**EN INTERÉS D'APP.AÑÑÑÑÑÑA 🇪🇸, VOTA A JOSEMARIA
CASTAÑÑÑÑÑÑA ☘ PORQUE...**

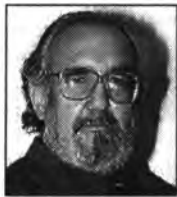
Somos todo lo honrados **que usted quiera creer.**

**P.P. (Y DE LAS JONS): EL FRANQUISMO A MEDIO
ESCONDER. DISIMULAD MÁS, HIPÓCRITAS!!!!**

LA MAFIA DE LA MENTIRA

P. P. = K. K.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓDE SANT JOAN

- * Me telefona en Bartomeu Barceló, un dels hereus de la possessió Son Macià Negre, del terme de Marratxí, per demanar-me d'on havia tret l'article i les fotografies "L'aeroplà d'en Mamet" que sortí la quinzena passada a l'Estel de Mallorca. Li vaig dir que m'ho havia donat, l'amo vell del Bar La Unió que està al carrer Olesa de sa Cabaneta. Me conta en Bartomeu Barceló que el seu pare Alfons Barceló i Barceló va escriure el text en una miscel·lània de la Història de Son Macià i aquest no és més que un capítol d'aquesta història que ell fa comptes de reeditar ampliada amb els darrers esdeveniments d'aquesta possessió que en aquell temps tenia 250 quarterades, amb un bon hort i un hipòdrom que serví d'aeroport per fer volar el primer avió a Mallorca prest farà 100 anys.
- * Molts de comentaris ha aixecat l'edició 500 de l'Estel de Mallorca, amb moltes planes i sense cap anunci institucional. Ha cridat especialment l'atenció la fotografia de les princeses, sense cap comentari ni opinió, però que han aixecat comentaris i opinions de tota classe. L'Estel agrada, l'Estel vola ben amunt, perquè mostra la veritat i perquè no se vén a cap poder. Ω

Cinc-cents números de L'Estel

Per a L'ESTEL i per a l'HOMENOT que el dirigeix

ANTÒNIA SERRANO DARDER

Els amics són per a les ocasions. I quina ocasió millor que la 500ena edició d'una publicació tan apreciada i, al mateix temps, controvertida com és L'Estel per expressar la meua amistat?

Doncs, aquesta amiga de L'Estel i d'en Mateu Marió, aquest santjoaner universal que té la seva particular seu a s'Arenal, que no s'atura de tressar món fent arribar la seva veu arreu dels Països Catalans, i que veu, número rera número, com hi ha que li nega el pa i la sal. Ells dos, publicació i director, malgrat tot suren (tal vegada per allò de que la veritat sempre sura), aquesta amiga, dic, es vol adherir a la festa virtual d'aniversari que trobo hem d'organitzar entre tots els amics.

I com hauria de ser aquesta festa? Jo no som la més adient per dir-ho, però la idea està llançada com qui llança un satèl·lit a l'espai.

La meua aportació seran uns postres. La recepta és una creació meua i, no estic empegueïda dir-ho, hi ha per xuclar-se els dits. L'he batejada com a **Coca de músic de L'Estel**. Encara que com que és virtual d'aquesta no en podreu menjar però us oferc la recepta perquè, el que ho vulgui, faci aquest pastís i se'l mengi a la seva salut i a la salut de tots els que ha fet possible que L'Estel hagi arribat a aquesta fita tan senyalada. Quan dic tots el que han fet possible em refereix a TOTS: al director, als col·laboradors, als subscriptors, als anunciants i als simpatitzants. TOTS els altres que es peguin tres cops a la barra i que se'n recordin de que si l'enveja fos tina tothom duria barret.

Per molts d'anys!!!

Coca de músic de L'Estel*

Dos ous
125 grams de farina
125 grams de mantega
100 grams de sucre
Mitja culleradeta de sucre vainillat
Una cullerada de rom
Mig sobre de llevat ràpid
Una culleradeta de suc de llimona
La clovella de mitja llimona ratllada
Oli per untar el motlle

Una hora abans traurem la mantega de la gelera i després la batrem amb el sucre, el sucre vainillat i els ous. Quan formi una crema suau hi afegirem el suc de la llimona i la clovella ratllada i ho tornarem a batre. Finalment hi posarem la farina i el llevat ràpid. Ho remenarem bé i ho abocarem dins un motlle untat d'oli, i amb l'espàtula ho aplanarem. Tot d'una hi col·locarem per damunt el guarniment, ben mesclat, i ho enforarem vint-i-cinc minuts a 160 graus.

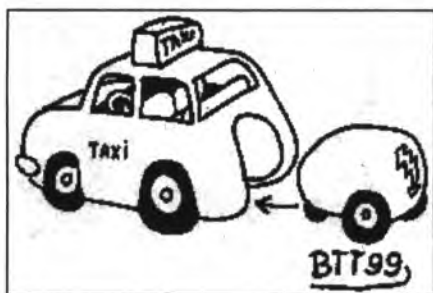
Quan la coca sigui freda la desemmotllem.

*Del llibre *Més receptes de na Tonina* (inèdit) d'Antònia Serrano. Ω

Taxis elèctrics i restricció del tràfic a l'interior de les ciutats

A Colònia (Alemanya) es va aprovar un projecte d'implantar taxis elèctrics.

Els taxis portaven un remolc, amb rodes, que s'acoplava i desacoplava amb facilitat, a la part posterior del vehicle. Aquest remolc duia les bateries necessàries pel funcionament del taxi.

Els taxis elèctrics de Colònia portaven les bateries al remolc. En els llocs de subministrament d'energia, hi havia estacionats varis remolcs amb les bateries carregant-se d'electricitat. La suficient provisió de remolcs feia que un taxi amb les bateries quasi descarregades arribés al lloc de càrrega, canviés de remolc, i continués funcionant normalment, sense excessives pèrdues de temps.

D'aquesta forma, els taxis utilitzaven

una d'energia gens pol·lucionant i gens sorollosa. Amb l'ús de l'electricitat es donava l'oportunitat d'utilitzar fonts d'energia renovables.

Aquesta proposta hagués pogut anar acompanyada d'una altra, que és la prohibició de la circulació dels vehicles particulars a l'interior de la ciutat, però s'interposà el veto de l'administració d'ocupació dels Estats Units, imposada després de la Segona Guerra Mundial a Alemanya.

La proposta fracassada hagués establert a Colònia el monopoli dels vehicles de transport públic, com ara autobusos, metros, taxis, tramvies i trolebusos, en la circulació de l'interior de la ciutat. El trànsit hagués estat molt més fluid i menys perillós pels vianants. A més a més, estava prevista la construcció de grans zones d'aparcaments en les rodalies de la població, que estarien a prop dels accessos dels transports públics. Ω

Barcelona, a dilluns 19 de juliol del 1999.

Agustí Chalaux de Subirà.
Brauli Tamarit Tamarit.

Enquesta mundial

L'ONU acaba de finalitzar l'enquesta més gran de la seva història, la pregunta va ser: "Si us plau, digui què n'opina de l'escassetat d'aliments en la resta del món?".

Els resultats no han pogut ser més descoratjadors, l'enquesta ha estat un total fracàs, pel fet que:

- * Els europeus no van entendre què significava "escassetat"
- * Els africans, en general, no sabien què eren "aliments"
- * Els "latins" no van entendre què significava "si us plau"
- * Els nordamericans preguntaven "què era la resta del món"
- * I els musulmans, europeus de l'Est, cubans, xinesos, asiàtics del sud-est i nordcoreans -estranyats- demanaven que els expliquessin què era "opinió".

"Yo lo llevaba fijo en mi mente el día 26 cuando con las tropas de Juan Bautista me metía en el Tibidabo, en Pedralbes. No quería hacerme ilusiones. Están vencidos y soportarán, porque son gente despierta, su derrota y nuestro triunfo; pero...¿convencidos? ...ah! eso ya es más difícil. Quizás imposible. Barcelona seguirá siendo el garbanzo negro de la olla nacional. Por lo menos durante un par de generaciones. Al enjuiciar así el problema catalán del presente y el porvenir, no era ciertamente de los más pesimistas. Yo he oído a más de una persona de claro juicio y temple sereno propugnar la conveniencia de un castigo bíblico (Sodoma, Gomorra) para purificar la ciudad roja, la sede del anarquismo y separatismo, y como único remedio para extirpar esos dos cánceres, señalar el termocauterio destructor implacable". El Tebib Arrumi, pseudònim de l'avi de José Maria Aznar, actual president del Govern espanyol, al Heraldo de Aragón. 4 de febrer de 1939. Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

Volen eliminar qualsevol vestigi de mallorquinitat

“Dins de set anys, els immigrants seran majoria a les Illes Balears” (Diari de les Balears, 14-01-03). Si això ha de ser així (i sembla que ho serà), hem arribat ja al moment d'anar prenent decisions concretes en defensa del model de vida dels qui som fills, social i culturalment, d'aquestes illes.

La primera gran oportunitat la tendrem el proper 25 de maig amb les eleccions municipals i autonòmiques de la nostra Comunitat. En aquesta cita, tendrem la oportunitat de defensar, a les urnes, el nostre propi model de relació social basat en el respecte i la educació. Una cultura, unes tradicions i una llengua de les que gaudim per herència que els nostres pares i avis que durant centúries conservaren per a nosaltres. Ho feren contra la fam, contra les dictadures, i resistiren la primera onada de la immigració. Ara ens toca a nosaltres enfrontar-nos a la nova onada de nous immigrants, la que arriba d'Europa, d'Amèrica del centre i del sud, la d'Àfrica, encara que la més nombrosa continua venint de l'Espanya castellana.

Per desgràcia nostra, l'actual onada immigratòria, a l'igual que les anteriors, malgrat la seva heterogeneïtat, comparteix el mateix objectiu: eliminar qualsevol vestigi de mallorquinitat.

El president dels espanyols (d'allà i d'aquí, ha dit: "Quiero una España fuerte, sin guetos culturales". Vaja! S'ha llevat la careta. Aquests senyor, amb les seves paraules plenes de xenofòbia i intolerància, ens ha revelat el seu vertader caràcter de dictador bananer, d'intolerant, d'il·luminat i imperialista nan. Però sobretot, ha fet nudisme mental: ens ha revelat el seu pensament. Per ell, nosaltres, els mallorquins, catalans, bascos i gallecs som un getto cultural, social i lingüístic. Som una tribu.

Se l'hi nota la seva proximitat ideològica amb en Bush. I més amb el ttxans avantpassats del president de l'imperialisme gegantí, que ha anat creixent a base d'anar-se anexionant les propietats dels pobles, tribus i nacions, als que abans amb el seu atac devastador ha desqualificat, etiquetant-les de guettos culturals molestos, per d'aquesta manera justificar la seva eliminació física i l'extermini com a poble. Pobles que l'únic que feren fou defensar la seva terra, els seus costums i la seva llengua de la invasió immigratòria depredadora que, a l'empata del poder de les armes, robaren, esquilmaren i assassinaren als nadius de les terres que envairen, guiats per cabdills il·luminats, amb l'excusa de poder treure talleta econòmica. Res nou ni abans ni ara.

Només constatar que Espanya te un clònic d'en Bush, que erigit en cabdill dels espanyols, fa referència que el seu imperiet també hi ha tribus i pobles a eliminar. El basc, el català, el gallec.

És deduïble de les seves paraules. Que fareu a continuació senyor Asnar? Ens eliminareu físicament als qui pertanyem amb orgull i satisfacció a això que enomanau gettos culturals? Potser ho faceu. Allò que esta fent ja, és enviar-nos la seva fidel infanteria, als espanyolets ultres que camuflats d'immigrants s'introdueixen en la nostra societat com si fos un modern Cavall de Troia. Després activarà el seu Sexte de Cava-

lleria: mitjans de comunicació afins, aplicació de lleis estranyes a càrrec de policies, jutges, clergues, bisbes i polítics que al servei de la seva ideologia totalitària, intolerant i repressora actuen amb l'objectiu d'eliminar qualsevol vestigi de diversitat cultural.

Les riqueses o bens que pretén assegurar el mini cabdill Asnar pel seu imperiet declarant-nos la guerra, són assegurar la continuïtat i l'increment de l'explotació de la nostra terra, mitjançant un model d'explotació econòmica del turisme, que malgrat crear poca riquesa per a nosaltres, en crea molta per a ells i és un lloc on enviar els seus colons a malviure. El que passa, és que com més en venim, més fàcil li serà mantenir l'estatus quo necessari per que la formula hotelera funcioni. Qui siem un getto turístic competitiu amb els països del tercer món, com Turquia, Egipte, Tunis el Marroc...

La Brunete imperialista conpta aquí a Mallorca i a la resta dels Països Catalans, amb la inestimable ajuda de la quinta columna dels infiltrats, inconscients molts d'ells, aprofitats uns altres, víctimes en la seva majoria, i amb ells la tropa d'espanyolets immigrants incorporats a les files peperes. Les files atapeïdes, fermes i marcial del PP de n'Asnar, que aquí tenen les seves esquadres que, de cara al demà, van a la recerca de la seva "patria, Justícia i pan", la de l'imperiet que te aquí com a representació delegada, la del PP, la del capdill Asnar.

Les aclaridores paraules del capdill espanyol i les del seu misus, el President del Tribunal Constitucional Jiménez de Parga, potser serviran per despertar consciències adormides, la de tants i tans fills de la comunitat mallorquina, menorquina eivissenca i formenterenga que fins ara han anant tirant pedres a la seva teulada. Potser ara les paraules del seu president i cap del partit que voten, que els ha fet saber que si no abdiquen de les seves arreles, que si no renuncien als seus costums, cultura i llengua, seran etiquetats com a integrants del getto que cal eliminar.

Per eliminar el getto, el partit que voten, empeny les onades d'immigrants amb l'objectiu d'espanyolitzar aquesta terra alhora que intenta amb la massificació laboral mantenir congelats els salaris.

Idò bé, com deia abans, el proper dia 25 de maig serà una bona oportunitat per a lluitar pels nostres drets. No ho hem de desaproveitar. És ben hora que tots ens posen a fer feina, que ens posen a lluitar per la defensa dels nostres, dels qui pertanyem a una societat, a un poble, a una nació, que defensarem dia a dia utilitzant la nostra llengua catalana, no la imposada castellana.

A l'hora d'exercir el nostre dret al vot, cal tenir en compte les paraules de Jesucrist "Pels seus fetes els coneixereu, no per les seves paraules". Nosaltres, els mallorquins, estam obligats a prendre consciència del missatge cristià.

No de bades la nostra terra i la nostra gent és la més castigada per la manipulació, l'engany i la mentida política i religiosa. Vius i ungles! Ω

PERE FELIP I BUADES

Reforestació forestal. L'experiència del Tirol italià

Després de la Segona Guerra Mundial, al Tirol italià, es va decidir dur a terme una proposta de l'època del tirà Benito Mussolini mai aplicada.

La proposta tenia com a objectiu la reforestació de les muntanyes, amb el concurs dels terrenys intermunicipals i dels propietaris de boscos. La proposta no tirà endavant perquè els propietaris de boscos no hi estaven d'acord i pressionaren a Mussolini perquè no l'apliqués.

Després de la guerra, De Gasperi veié que, al Tirol, hi havia una reacció nacionalista contra l'Estat italià molt forta i decidí donar una extensa autonomia a aquest territori, dotant aquesta de recursos econòmics. A més a més, va decidir dur a terme la proposta de reforestació al Tirol, aplicant-la als boscos intermunicipals i excloent, en principi, la participació dels propietaris particulars.

La reforestació és fa necessària quan es sap que una muntanya amb arbres i arbusts evita l'erosió del sol, recicla l'excés d'anhidrid carbònic i genera l'aigua neta necessària per a omplir fonts i pous.

Acada enginyer forestal, un cop acabada la carrera, se li proposava cuidar-se d'una muntanya desforestada. La muntanya potser tenia un nom, però al bosc que l'envoltaria se li donaria el nom de l'enginyer forestal que el regenerés.

L'enginyer forestal comptava amb l'ajut d'un pagès en època de baixa feina. A l'enginyer forestal se li construïa dues cases properes al bosc o situades al seu interior: una com a vivenda particular i una altra per treballar, amb les eines necessàries. També disposava del pressupost inicial corresponent i de la col·laboració d'un pagès, contractat en èpoques de baixa labor en el camp.

L'enginyer començava protegint cada nivell de la muntanya mitjançant esponges, i a cada nivell hi plantava arbres i arbusts de les races pròpies de la zona. També s'encarregava de l'aprofitament de la fusta dels arbres, la qual cosa donava un rendiment econòmic

creixent.

I així, poc a poc les muntanyes assignades als enginyers forestals, abans pelades i descurades, anaven recobrant la vegetació. Cada enginyer veia com creixia el seu bosc, batejat amb el seu nom, la qual cosa li suposava un reconeixement a la seva labor i era un incentiu per a fer la feina ben feta.

Quan la repoblació de la muntanya era una realitat i els primers arbres ja tenien una certa edat, el rendiment del bosc suposava uns ingressos suficients per mantenir el sou de l'enginyer, el dels seus ajudants i les despeses necessàries. Els propietaris particulars, amb el temps, veuen amb bons ulls l'experiència i alguns desitgen participar del negoci de manteniment del bosc en els seus propis terrenys.

De la participació posterior dels propietaris particulars en l'explotació forestal suposà un cert enriquiment per part seva. Enriquiment que contrasta amb la situació dels propietaris particulars del Tirol austríac. Es pot dir que els propietaris de terres del Tirol italià tenen grans cotxes i tractors petits, mentre que els del Tirol austríac tenen petits cotxes i tractors grans.

Un bosc construït mitjançant aquest sistema és un bosc cuidat amb els camins forestals necessaris per a mantenir-lo i fer excursions. També es pot incloure un petit edifici que funciona com exposició, on hi ha plànols dels relleus i de les seccions de la muntanya, fotografies, descripció de les varietats vegetals plantades, recordatori dels enginyers forestals que s'han responsabilitzat successivament de la muntanya, etc. Contrasten els boscos cuidats del Tirol italià amb els boscos espontanis i descurats del Tirol austriac.

Barcelona, a dilluns 19 de juliol del 1999.

Tamarit Agustí Chalaux de Subirà.
Brauli Tamarit.

Nota de la redacció:

A la muntanya del Llevant mallorquí que és el 23% del nostre territori, amb la majoria de muntanyes pelades, se podria fer aquest experiment començant per les finques públiques. Els particulars s'hi afegirien en veure els bons resultats Ω.

Felicitats al València per la seva merescuda victòria al camp del Barça. És clar que des de fa uns anys el València és el millor representant futbolístic dels Països Catalans, mal que ens pesi als culés.

RE: El problema és que el València encara sol tenir menys identitat que el Barça, i que ben pocs dels seguidors valencianis-

tes no considerarien llur equip com a "el millor representant futbolístic dels Països Catalans".

I una bona estirada d'orelles i un fort crit de dimissió pels directius del Barça encarregats de donar suport als seus jugadors i entre-

nadors.

Com és que ningú els ha explicat qui és en Serrat, i per què té dret a parlar de la situació del Barça? Com poden permetre que, després de tants anys a Barcelona, es demostrí la seva escassa integració a la realitat del país on es guanyen les garrofes, tot dient que en Serrat és argentí (Frank de Boer) o que és un dels tres tenors (Van Gaal)? Si no en saben més, que pleguin!

Marta

RE: Tu trobes que estan per

semblants "miquinòries"?

No ho crec pas. Segur que estan per unes altres raons, com per ex., el negoci econòmic. Cada volta pareix més evident q l'entorn d'en Gaspart deu tenir greus problemes de corrupció i per això no vol dimitir de cap manera.

A més, encara que no fossin uns corruptes, els catalans som tan "patriotes" i "valents", tan dignes i conscients que... ens donem tant a conèixer!! Els Puyol, els Iniesta i la resta de catalanams de la pedreira sembla que tampoc no es deuen

lluir gaire a explicar res a llurs companys estrangers. Aquesta tropa, tot guanyant tals milionades i essent famosos, no crec que se'n recordin a penes ni del fet diferencial català.

Human Nature! Cordialment, Ricard.

P.D.: (De Vilaweb)

Un gran València. Un Barça patètic. Van Gaal no dimiteix. I no es fixarà a ningú

Nova mocadorada al Camp Nou després d'un 2 a 4.

Una llarguíssima reunió de matinalada acaba sense prendre cap decisió... Ω

Un home veu un pastor i li demana: - escolti si endivino a què se dedica em regala un xai? I diu el pastor: -conformes. Diu de nou: -vostè és pastor. -Molt bé, però si endivino a què es dedica vostè em dóna el seu cotxe, i fa l'home: -d'acord. El pastor li diu: vostè és fitxador del Barça. -Ai! I com ho ha sabut?, demana l'home. -Perquè de totes les ovelles ha agafat el gos.

En el viatge inaugural del Nou Titànic hi van Gaspart, Van Gaal i en Frank de Boer. El vaixell topa de nou amb un iceberg i s'enfonsa... Qui se salvarà?... Sens dubte, el Barça.

-¿Sabíeu on han trobat Ben Laden? Amagat dins la sala de trofeus del Barcelona: des de fa tres anys ningú no hi entra per a deixar res a les vitrines.

Agafaren Ben Laden però els americans no el volen matar, prefereixen fer-lo soci del Barça perquè patesca més.

Iba un tio por el desierto, cuando de repente se le apareció el genio de la lámpara. Te concedo tres deseos, pero con una

condición, que no sean tipo resucitar muertos, etc. le dijo el genio. El hombre eligió ser rico como primer deseo, tener muchas mujeres el segundo, pero cuando llego al tercero pidió que resucitara a su madre, que había fallecido hacía poco. Te he dicho que eso no te lo puedo conceder, le replicó el genio. Por favor, es que la quería mucho, insistió el hombre. Que no, dijo el genio, elige otro. Bueno pues que el Barça gane la Liga, le pidió el hombre. Entonces el genio le pregunto: ¿como decías que se lla-

maba tu madre?

Quantes copes d'Europa te el Barçaaa!!! -Dues: La primera i l'última

GASPART:

¿Sabeis que Gaspart le va a pedir a la duquesa de Alba que se case con él? ¿para qué? Para ver si por fin consigue algun título.

En un hospital hi ha Joan Gaspart, Reixac i dos negres esperant que les dones infantin, surt la infermera i diu: -Hi ha hagut una

errada en les etiquetes i no saben quin és el de cadascú de vostès, així que entrin i agafin vostès mateixos el qui considerin que deu ser el seu fill-entren Gaspart i Reixac i cadascú agafa un nadó negret, i diu la infermera: -però no veuen que està clar que eixos no poden pas ser seus, perquè són negres? I diu Gaspart: -Vinga, Reixac, ens hi arrisquem, oi que sí?

VAN GAAL I HOLANDESOS:

¿Qué ha sido lo más positivo del Barcelona en la temporada 2000/2001? Frank De Boer, que dio positivo por nandrolona. ¿Y cuáles el jugador preferido de Van Gaal? También Frank De Boer, porque es siempre positiffo.

Por qué la mujer de Van Gaal no podía entrar en el Camp Nou? Poquè no se pueden entrar "vangalas" en los campos de futbol.

En què se semblen Van Gaal i Pinochet? Els dos omplen estadis per torturar-hi la gent. Ω

L'Escola Judicial de Barcelona fa classes en català... i en valencià

Tinc una notícia bona i una de dolenta.

-La bona, la bona!

La bona és que m'he assabentat que a l'Escola Judicial que hi ha a Barcelona, on esperen destí tots els jutges de l'Estat, fan des d'aquest any classes de català (optatives, no cal dir-ho) per als jutges que esperen anar a parar als PPCC.

-I ara la dolenta...

La dolenta és que fan classes de "català" separades de les de "valencià", i que totes dues matèries es consideren tan diferents com l'euskera i el galleg (que també en fan). Dues matèries vol dir dos pressupostos, professors diferents, horaris coincidents, etc. Amb els nostres impostos. I no en fan en "balear" perquè no hi ha hagut peticions. Ja em direu quins trets diferencials hi haurà en aquestes classes, amb alumnes que, com a col·lectiu (hi deu haver excepcions, és clar), són normalment tan refractaris vers les llengües que no són la no-nacionalista.

Com a complement, us diré que la gran majoria dels alumnes que trien aquestes classes, tant els que esperen quedar-se a Catalunya com els que volen anar al País Valencià o a les Illes, han decidit anar a les classes de "valencià", perquè diuen que el "valencià" els servirà tant al PV com a Catalunya i, en canvi, el "català" no els servirà per al País Valencià, per les lleis lingüístiques peculiars que s'han empecat els amics de Zaplana. A l'assignatura de

"català" hi ha matriculats mitja dotzena d'alumnes, i a la de "valencià", uns quaranta.

Pere Saumell

Comentaris

Ens prenen el pèl o que???? Aquesta vegada han anat massa lluny! tocat els collons! lluitant per la unitat de la llengua a ací al País Valencià.. i va! i resulta que també hi ha seccionisme en Barcelona!

Quines solucions han pres ja?... hi ha algun escrit per enviar-hi? la vostra generalitat sa assabentat d'aquest greu?... no sé, no sé, per mi que ens han pres per ignorants o ximplets! Cap agressió sense resposta!

2 solucions

La primera solució, a curt termini, és que tot-hom es matriculi al valencià, com si volen fer del valencià la nostre llengua, és qüestió de noms, vulguin o no vulguin, la llengua és la mateixa.

A mig-llarg termini, la cosa és foragitar aquests botxins que actuen sota la il·legalitat espanyola en el nostre territori, i per foragitar aquesta força d'ocupació de despaxos, tant o més perillosa que la armada, és respondre amb la mateixa moneda. Jutjar i castigar a qui vulgui agredir al nostre territori en qualsevol dels seus aspectes, i si no els hi agrada la nostra manera de fer, que se'n tornin al seu país, si és que en tenen! Ω

EL GOVERN BRITÀNIC VA IDEAR UNA NETEJA ÈTNICA A IRLANDA DEL NORD

El govern del primer ministre britànic, Edward Health ('tories' - conservadors), va idear un pla al 1972 per a que a Irlanda del Nord hi visquessin només protestants, segons han revelat uns documents desclassificats aquest gener pels serveis secrets britànics.

L'acció, que suposava una enèrgica intervenció a Irlanda del Nord per a traslladar per la força prop de mig milió de persones, tenia com a objectiu crear un territori ètnicament pur, amb només habitants unionistes (probritànics) protestants. Irlanda del Nord hauria estat dividida en tres parts, i una d'aquestes cedida a la República d'Irlanda per a situar-hi els "desplaçats" per la força.

Segons els autors del document, el pla no podia funcionar si el govern britànic no estava disposat a acceptar una significativa destrucció de vides i propietats. Així mateix s'indicava que un pla d'aquesta magnitud no es podia dur a terme de manera pacífica, i calia esperar resistència de molts dels que es veurien forçats a marxar.

Per a fer tot això el govern britànic confiava en la RUC: la policia Nord-Irlandesa, formada en un 95% per protestants probritànics, i tristament coneguda per trepitjar continuament els drets humans; policia que avui en dia és un dels principals esculls a superar en el procés de pau a Irlanda del Nord, i dels acords de Startmont.

També ha transcendit que fins i tot es preveia el desplegament de 47 unitats de l'exèrcit britànic, després de declarar l'estat d'excepció a la regió, per "imposar" el que Londres hagués dictaminat.

Finalment, però, el pla no es va dur a terme, i no pas per reticències britàniques pel que fa a les morts, sinó per por a una reacció de l'opinió pública internacional. El govern britànic va creure que el pla tindria un cost excessiu pel que feia a prestigi internacional, i que podria girar-se'ls en contra (el tema de les vides, sembla doncs que els la portava bastant tova). Ω

La nit del caçador

Al mil nou-cents cinquanta cinc, el prestigiós actor d'origen anglès **Charles Laughton**, que alguns anys més tard (1959) arribaria a Mallorca a bord del seu iot *El cigne negre* (propietat anteriorment de Tyrone Power), tingué l'oportunitat de dirigir una pel·lícula molt particular: **La nit del caçador**. En el moment de la seva estrena, aquesta *cult movie* va passar completament desapercebuda per al gran públic, encara que no per a la crítica especialitzada, especialment europea. Tanmateix, la crítica nord-americana la rebutjà des d'un primer moment, tot titllant-la de "vulgar"(!), mentre que a Europa fou, en primera instància, menyspreada per François Truffaut, des de la prestigiosa *Cahiers du cinema*, per una suposada excessiva "tendresa". El pas dels anys, però, l'han situada en el lloc que li correspon, com a obra mestra indiscutible del setè art amb múltiples interpretacions.

Aquesta film és una versió cinematogràfica molt particular i especial de la novel·la del mateix títol de **David Grubb**, de la qual parteix l'excel·lent guió que realitzà **James Agee**. Realment fou un repte personal de **Laughton**, que la preparà molt meticulosament, allunyat totalment dels viaranys que seguia la indústria de Hollywood. El fet d'anar a contracorrent de les modes hollywoodenques

d'aleshores, juntament amb els greus problemes de distribució que va tenir, feu que el fracàs econòmic fos molt considerable, la qual cosa provocà que el gran actor anglès no tornàs a dirigir, malauradament, cap altra pel·lícula.

La nit del caçador constitueix una de les més angoixants cintes que s'han realitzat mai entorn al tema de la infància -i això malgrat que Laughton no tenia gens de simpatia pels infants- i les adversitats que aquesta ha de sofrir en un món dominat per la cobdícia. En aquest sentit, hom hi estableix una doble vessant: d'una banda és una fàbula sobre els diners, un conte de fades sobre el món capitalista, un món ferotge que desencadenà la Gran Depressió dels anys trenta, en què està ambientada la pel·lícula. Per un altra cantó, representa el món dels malsons infantils, de les pors ancestrals, del terror primigeni subjacent en els contes de fades (hom diu que no hi ha paraules per expressar la por d'un nin). Una por que ve expressada per la figura de **Harry Powell**, un fals predicador i ex presidiari que persegueix dos nins, John i Pearl, els quals amaguen un botí de deu mil dòlars que els ha lliurat son pare, a qui Powell coneix a la presó. Alhora, el film posa de manifest el compromís polític del director, que amara la seva obra d'un dur al·legat contra el puritanisme de la república americana, com a tara profunda d'a-

quest país).

El predicador, interpretat per un plètòric **Robert Mitchum** (en un paper que presagiava el que faria al 1962 amb **El cap de la por**, de J. Lee Thompson) és un personatge verament inquietant (duu escrit *hate*/odi a la mà esquerra i *love*/amor a la mà dreta), i ve a simbolitzar la religió cruel que castiga i condemna. Engalipador i criminal, Powell té un component clarament psicòtic, i és un clar precedent del "*psycho killer*" que, en pel·lícules recents, s'ha convertit en quelcom molt més violent, grotesc i efectista. Aquí, però, Mitchum manté tota la seva capacitat de seducció, molt especialment per a les dones ("les dones són beneïtes", diu en un moment determinat el personatge positiu i protector que interpreta Lillian Gish, tot palesant la misogínia de Laughton). Altrament, per als nins, el fals predicador representa l'home del sac que els fa fugir plens de por (memorable el pla en què es veu el perfil de Powell a cavall avançant cap a ells xiulant i entonant la "seva" cançó, com una ombra sota la boirina matinal).

La figura de **Lillian Gish**, la inoblidable intèrpret d'algunes de les millors pel·lícules del gran **D.W. Griffith** (la presència de la qual en la cinta no és gens gratuïta, car significa, de fet, un homenatge als inicis del cinema més clàssic) n'és el contrapunt en tant que simbolitza la religió bondadosa, la religió que repara. Ella ens introdueix en una història mitjançant una imatge còsmica que ens revela

la intenció demiúrgica i fabuladora del realitzador, i que adverteix els al·lots en dir-los: "Desconfiau dels falsos profetes que es cobreixen amb pells d'anyells...". El personatge de Gish, el més serè i més fort del film -fins al punt de desemmascarar i imposar-se al mateix assassí- és el que dona seguretat als petits fugitius en un món que els és advers (únicament el riu, a través del qual els dos germans fugen del predicador, els ofereix un cove de seguretat a bord d'una barca, en contraposició del riu de la mort de Joseph Conrad).

La pel·lícula esdevé, en conjunt, un viatge iniciàtic vers els mites, tant bíblics com d'origen germànic (hi trobam implícits contes dels germans Gimm, de **Mark Twain** de **Lewis Carroll** i, àdhuc, de **Walt Disney**), un viatge molt boirós de les ombres, dels somnis, al món de les pors nocturnes dels infants. En aquesta faicó, **La nit...** va des d'un realisme molt cru, semblant al documental (són els anys de la Depressió, emplaçats en el teló de fons de l'Amèrica rural, amb totes de seves convencions i mancances) fins a una fabulació total, que inclou la representació onírica del cos de la mare dels petits protagonistes dins l'aigua, amb els cabells amollats (excepcional la interpretació de **Shelley Winters**), o la fugida dels nins pel riu amb tot d'animals que els van sotjant des de la ribera. Això, en fi, ens apropa al món de la irrealitat, de l'inconscient, i al gènere fantàstic.

Tot, en aquesta extraordinària obra cinematogràfica, en la seva minuciosa posada en escena, és perfecte. L'autor hi sap combinar admirablement la millor tradició del cinema nord-americà (sobretot **Griffith**, però també **Von Stroheim**, **Fort o Vidor**) amb l'expressionisme alemany (**Wienne**, **Murnau**, **Lang**). Fins i tot, visualment, ens recorda al mateix **Carl Theodor Dreyer** (com la incommensurable imatge de Winters/Villa Harper tombada al llit, amb la disposició d'una verge preparada per al sacrifici, un instant abans de la seva mort a mans del predicador assassí). **La nit del caçador**, l'única pel·lícula dirigida per Charles Laughton, és encara, una de les millors *opera prima* que s'ha filmat mai (en molts punts comparada al **Ciudadà Kane**, de **Welles**, no debades ambdós films comparteixen el mateix director de fotografia: **Stanley Cortez**), és, a més a més, un admirable "*horror film ghòstic*", una paràbola prodigiosa plena de poesia, una pel·lícula sobre la innocència perduda, retrobada i tornada a perdre, en un món terrible. Una joia de pel·lícula, com la mateixa sentència final de Lillian Gish: tot i la irrisió evident que aquesta suposa per part del cínic, un punt pèrfid, però genial de Laughton: "Els nins són fermes, saben aguantar". Ω

ANDREU
SALOM I
MIR

1714-2003, el setge continua

El Ministeri de Defensa Espanyol no abandonarà les seves instal·lacions al castell de Montjuïc perquè passin a dependre exclusivament de la ciutat de Barcelona. Tot i així, està obert i disposat a estudiar tots els projectes d'acció cultural amb les institucions catalanes que suposin un acostament entre la societat i les Forces Armades Espanyoles. Així ho va manifestar el director general de relacions institucionals del Ministeri de Defensa Espanyol, Jorge Hevia, per qui el més important és "no alimentar la polèmica" i que "la qüestió no es polititzi". Defensa vol que la utilització de les instal·lacions de Montjuïc es concerti en el patronat encarregat de la seva direcció, que presideix el capità general de la Regió Militar Pirinenca —aquest càrrec està vacant des del nomenament, fa una setmana, del tinent general Luis Alejandro Sintès com a nou cap de l'Estat Major de l'Exèrcit Espanyol— i del qual és vicepresident

l'alcalde de Barcelona, Joan Clos.

Les peticions que desapareguí el museu militar o, eufemísticament, que "se'n desmilitaritzés el contingut" i que es produïxi una cessió definitiva a la ciutat, es consideren fora de lloc des del Ministeri de Defensa. Aquesta institució considera que, a més de la mostra de la història militar espanyola des del segle XVII fins al segle XX, que hi ha a les sales que envolten el pati d'armes, el castell s'utilitza com a punt de projecció cultural.

En aquest sentit, els responsables de Defensa esmenten algunes exposicions de fa poc com la del pintor militar Josep Cusachs, especialitzat en temes de l'Exèrcit i cavalls, que va tenir lloc el mes d'octubre del 2001, i alguna més en preparació. Al·ludeixen, també, al nou discurs museístic orientat a mostrar la història militar en la seva totalitat i no només des del prisma dels vencedors, i apel·len a la coordinació amb el Centre de Cultura Con-

temporània de Barcelona, que depèn de la diputació i de l'ajuntament de la ciutat.

Defensa reitera el seu desig que el castell de Montjuïc, amb el seu museu d'història militar, sigui "punt de trobada" cultural entre la societat i les Forces Armades Espanyoles en lloc de vèrtex d'una polèmica política electoral. En aquest sentit, les fonts militars esmenten l'acord a què s'ha arribat amb l'Ajuntament de Toledo i amb el Govern de Castella-la Manxa sobre l'ús de l'Alcázar de Toledo.

Es dona la circumstància que el principal autor de l'acord va ser l'actual cap de l'Exèrcit i ex capità general de la Regió Pirinenca, amb seu a Barcelona, Luis Alejandro Sintès. El pacte entre el president castellanomanxec, José Bono, i Alejandro, quan era cap del gabinet del ministre Eduardo Serra, permet ara la convivència entre la gran Biblioteca de Castella-la Manxa i el Museu de l'Exèrcit a dins de les

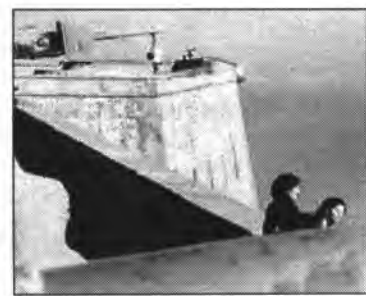
instal·lacions esmentades.

Font: El Periódico de Catalunya

Comentari Vaig visitar fa uns dos mesos el Castell de Montjuïc.

Hi vaig anar amb una amiga per ensenyar-li coses de la nostra cultura. En especial volia refrescar la memòria dels fets que varen donar fi a la vida del nostre president Companys.

Jo mai no havia estat al castell i vaig pensar, sens dubtar-ho, que com a mínim hi hauria una presentació objectiva de l'histò-

ria propera de Catalunya.

Em vaig avergonyir davant de la meua acompanyant... allò era un himne a la dictadura del general Franco.

Em vaig sentir humiliat... després de 66 anys jo encara era un vençut i els vencedors em mostaven amb tota la seva prepotència qui eren ells i qui era jo; vencedors i vençut.

Al sortir vaig preguntar al porter com era possible que ni tan sols s'esmentés la figura històrica de Companys; ell em va contestar, entenc que amb ironia i tristesa, que sembla ser que el President Companys mai no va ser al castell...

A qui procedeixi:

Llenáis mi corazón de odio. Cuando no sois asesinos en la forma lo sois en el fondo. Os desprecio y espero que mi desprecio os acompañe hasta la eternidad.

A vosaltres, amics, perdoneu-me. Ja no puc més. Ω

Enfit ideològic

«Era temps de combat, de les idees, era el temps dels llibres i dels cànctics, dels amics i de les cites clandestines, mentre esperàvem el gest o la paraula que exigia l'ofrena, de desig i joventut» (El Collar de la Coloma, del poeta i conspirador del partit esclau -procatàla- Ibn Hazm al-andalusí, al principi de la divisió del Khalifat en taifes, a Xàtiva, Xarq-al-andalus, 1022).

“Socialment cal tenir present que les masses no poden pas canviar: A hores d'ara són les mateixes que en temps dels romans. Algú pot sortir de la massa, però ço no canvia res” (D.H. Lawrence).

Lawrence.

«Un idealista és aquell qui, en adonar-se que una rosa fa millor olor que una col, conclou que en farà una sopa millor» (Henry L. Mencken).

“Com menys hom llegeix més mal pren d'allò que llegeix. Com menys idees hom tingui i més pobres siguin, més esclau serà d'aqueixes pobres i poques idees. Les idees es compensen, contrasten, contrapesen i fins i tot es destrueixen les unes les altres” (Unamuno, escriptor basc).

“Els febles tenen, en general, somnis més abundosos i bells que els forts, car tota llur energia, tota llur activitat s'evapora a través dels somnis” (Maeterlinck, escriptor flamenc).

“Quan hi ha un camí correcte i un camí incorrecte, amagar-se sota el mantell de la neutralitat és igual que escollir el camí incorrecte; perquè d'aquesta manera, el camí correcte no pot ser explorat” (Kwai Chang Caine).

Però “Els caps més durs, més prest es trenquen” (“Antígona”, de Sòfocles)

“La bondat o maldat d'una ideologia depèn de les persones que en fan ús. Si un milió de llops haguessin d'organitzar-se a favor de la justícia, ¿deixarien d'ésser un milió de llops?”

“Per què et malfies tant del pensament? —féu el filòsof. Es tracta de l'únic instrument de què disposem per a ordenar el món.—Cert. Però pot ordenar-lo tan perfectament que ja

no sies capaç d'albirar-lo. Un pensament és una pantalla, no pas un mirall, i és per ço que viviu protegits per un embolcall fet de pensament, insensibles a la realitat” (Anthony de Mello, Índia).

“Res no dona tanta pena a la gent com haver de pensar” (Martin Luther King Jr., líder no violent baptista negre pels drets civils i contra la guerra del Vietnam).

Martin Luther King Jr. i Gandi

“Podeu conèixer el nom d'un ocell en totes les llengües del món, però quan acabau no sabreu res de res sobre l'ocell...Per tant mireu l'ocell i veiem què fa —això és el que importa. Vaig aprendre ben prest la diferència entre conèixer el nom de quelcom i conèixer quelcom” (Richard Feynman)

“L'intel·lectual per al qual la definició substitueix la comprensió és menyspreable” (Keyserling).

Keyserling.

“La frase dictadura del proletariat no té cap sentit. És del mateix ordre que aquesta altra: l'omnipotència dels conductors d'òmnibus. És palès que si un conductor d'òmnibus fos omnipotent, abandonava de seguida la seva professió” (Chesterton), que, efectivament, és el que han fet sempre els gestors revolucionaris de la Dictadura del Proletariat

Chesterton.

“Tenir idees és la manera de no saber res, de no adonar-se de res. Les idees són pes mort, equipatges que fan nosa i que ens impedeixen d'avançar de pressa. Un home de ment oberta se'n riu, de les idees. En té prou amb saber guaitar i calibrar les coses. Les idees enfiten el cervell i priven de pensar” (Georges Duhamel). Ω

Propera dissolució de Iugoslàvia

El Parlament de Montenegro vota avui la dissolució de la República de Iugoslàvia, que ahir ja va aprovar per una àmplia majoria el Parlament serbi. La nova Carta Constitucional expressa que Sèrbia i Montenegro formaran un estat confederal, per un període de tres anys.

Després d'aquest període, podran decidir si volen continuar plegats o declarar la independència a través d'un referèndum. La nova Carta també l'aprovarà, perquè entri en vigor definitivament, el Parlament Federal. Dins el nou estat s'inclou també Kosovë, de majoria albanesa i sota administració internacional des de l'any 1999.

Sèrbia i Montenegro han estat sotmesos a una important pressió internacional perquè es concretés l'acord, que es va signar el març del 2002 en una reunió impulsada per la Unió Europea. És per això que uns quants serbis ja han batejat el nou estat com a ‘Solània’, en referència a Javier Solana. La traumàtica descomposició de Iugoslàvia, que ha tingut com a conseqüència tres guerres, va començar l'any 1990 amb les declaracions d'independència d'Eslovènia i Croàcia. Després es van independitzar Bòsnia i Macèdonia. Ω

Font: Vilaweb

ENS VOLIEN HARMONITZAR.

Vint anys perduts? [12] Albert Alay (01.01.01)

En reiniciar-se la sessió al Congrés dels Diputats, Calvo Sotelo fou elegit president del Govern, i tots contents. Però a partir d'aquell dia ja es va començar a parlar, amb una insistència que feia feredat de concertació i de lleis d'harmonització del sistema autonòmic, i la UCD i el PSOE es posaven d'acord en tot al Congrés dels Diputats. A Catalunya Jordi Pujol va cercar l'ajut dels altres partits per fer un front comú davant d'aquelles iniciatives, però sense massa èxit. Els seus dos principals aliats foren en aquest cas, incondicionalment, ERC i el PSUC, però mentre l'Esquerra mantenia el suport a Jordi Pujol perquè seguís governant, el PSUC reclamava un govern d'unitat i, fins i tot, al final va proposar la creació d'un consell d'unitat de Catalunya per embolicar més la troca, quan en realitat n'hi havia prou amb què tots a Madrid fossin fidels al que deien la Constitució i l'Estatut. Centristes i PSC anaven refradant les seves posicions respecte al tema, com era d'esperar, ja que a Madrid anaven d'acord i reclamaven comitès d'experts per determinar el que corresponia a Catalunya i al País Basc, com si no fos prou el Tribunal Constitucional. Que en van fer de mal aquells comitès d'experts, que semblaven tribunals constitucionals paral·lels, però cobrant suculentos minuts per dir quatre ximpleries, o per confirmar el que pretenien els colpistes. S'estengué la falsa afirmació de que el 23-F fou un cop d'estat frustrat, i no era veritat. El cop d'Estat, en el fons, havia guanyat, i a partir d'aleshores la democràcia fou menys lliure —la por no deixava actuar— i els objectius que pretenien els colpistes s'anaven acomplint inexorablement. Jo em vaig mantenir crític en com es va resoldre el segrest, tot i que admiro la tasca realitzada per Francisco Laina, pel general Saenz de Santamaría i pel cameraman que va fer possible la visualització per a la posteritat d'aquell esdeveniment històric. Jo no podia estar d'acord amb la cobardia que mostraren Landelino Lavilla, que presidia la sessió, i tots els membres de la Cambra menys tres, ajupits durant tanta estona davant la retòrica d'una pistola i unes quantes metralletes. Fou un espectacle deplorable que oferien els qui havien rebut la confiança dels ciutadans a les urnes. Quaranta anys de franquisme havien fet molt de mal —també els vaig patir—, però qui es fica en política —que és una decisió ben voluntària— ha de mantenir la dignitat. Jo no sé què hagués passat si no hi haguessin hagut aquelles imatges televisives i les notícies que arribaven als diputats a través d'algun transistor a baix volum; alguns cops he pensat que potser els segrestats haurien dit després que havia estat un malentès —o ves a saber què— per no quedar tan malament. No cal que s'agafi cap arma per ser parlamentari —que això només ho fan els ximplers—, però sí que es tingui la dignitat de no abaixar el cap davant d'una arma perquè és fer abaixar el cap a qui els han votat. Fa poc, la Conferència Episcopal Espanyola, ha fet un clam genèric per a que tot el país —d'un i altre bàndol— demani perdó en nom dels que participaren en els foscos esdeveniments de la guerra “civil” espanyola però s'han escapolit de demanar perdó pel comportament concret i específic de l'Església en aquell conflicte perquè, diuen, no volen entrar en fer judicis sobre els motius que induïren a l'Església a prendre la posició que va prendre. Una declaració absolutament indigna —tot i que m'estimo més que no demanin perdó perquè tampoc em podrien fer oblidar el seu vergonyós suport al general durant els primers vint anys de victòria franquista—, però em dolgué, i molt, perquè quan el 23-F els membres de l'anomenada Conferència van callar com uns morts i no varen condemnar res. No ho feren ni en calent, primer, ni en fred, després.

El 7 d'abril següent, el Noticiero Universal publicava el meu balanç del que havia estat el 23-F —cada dirigent havia fet el seu en nom del respectiu partit— i les seves repercussions quaranta dies més tard. El transcriu en la seva integritat:

“La situación actual después de los sucesos del 23-F no puede enjuiciarse si no se tienen en cuenta las condiciones que directa o indirectamente los hicieron posible y que en todo caso los precedieron. El anterior gobierno de UCD había hecho especial hincapié en la consolidación de lo que viene a llamarse un estado de las autonomías si bien la idea que lo había inspirado no era la que correspondía a las necesidades de los pueblos de España. Quisieron justificar o hacer viable una autonomía para Catalunya y Euskadi —en el caso de Catalunya muy por debajo del de 1932— haciendo extensible el sistema a todas las regiones de España. Evitaban el privilegio de las nacionalidades históricas sobre las demás regiones dejando la puerta abierta para que pudieran obtener estatutos semejantes aquellas regiones que sólo se acordaron de la autonomía finalizada la dictadura y que, por sus condiciones intrínsecas distintas de las nuestras no la precisaban en el mismo grado. Daban a Catalunya y Euskadi mucho menos de lo que necesitaban, pero con la pretensión de dar a todos prácticamente lo mismo y se producía una dispersión administrativa no justificada al tiempo que lo que para nosotros debía ser una auténtica autonomía quedase en una simple descentralización administrativa mal hecha. Cuando se pretendió congelar el proceso hubo los incidentes, que como el de Andalucía, debieron haberse previsto.

Si en el plano autonómico las soluciones dadas no eran ni con mucho satisfactorias para Catalunya, en el plano económico —reconociendo de antemano su difícil solución— no se hizo nada. El aumento del paro, la inflación, y sin vislumbrarse una remisión de la crisis, eran factores de por sí inquietantes para nuestros pueblos. Y de esta inquietud podían hacerse eco los poderes fácticos —en el más amplio sentido de la expresión— para enfrentarse al sistema democrático. La dimisión del presidente Suárez fue la luz verde para que las aviesas intenciones de quienes nunca han aceptado la democracia pudieran hacerse realidad, y con ello no quiero cargar las tintas sobre los militares, que sólo constituyen un componente de dichos poderes y que sólo se apropiaban de una voluntad haciéndola realidad por la fuerza. Y porque además en nuestro caso no puede hablarse de militares en general sino de unos pocos que habían de ser los protagonistas.

Así llegamos a la larga noche del 23 al 24 de febrero, en que unos miembros de las fuerzas armadas asaltaban el Congreso de los Diputados. El país quedó atónito y el mundo perplejo ante el espectáculo de un gobierno y del pleno del Congreso de los Diputados, agachados y humillados durante diez minutos, a excepción de tres. Un secuestro de cerca de veinte horas y la salida, primero, del gobierno y de los diputados sin haber concluido la correspondiente sesión del Congreso y, finalmente, la de los miembros asaltantes, sin desarmar. Aquel espectáculo debía abrir necesariamente una nueva etapa en nuestro proceso democrático.

Y así fue. A partir del 23-F la democracia está bajo el imperio del espantajo del miedo a otro golpe militar. Debemos preguntarnos si el temor es real, infundado o malévolamente inducido, y naturalmente cada uno llegará a su propia conclusión. El peligro parece real, pero también lo es el interés puesto precisamente por los dos grandes partidos del Estado español para que el miedo ensombrezca el panorama político. Así ha sido posible que pasemos del espanto del 23-F a la claudicación sistemática.

El gran partido de la oposición propuso a Calvo Sotelo un gobierno de coalición —dejando de lado a su tradicional aliado, el PCE— con el fin de que hubiese un gobierno fuerte. No fue aceptada la propuesta porque UCD se bastaba a sí misma para gobernar, a pesar de las tensiones internas que no han podido superar. Quizá tampoco la situación justificaba un gobierno de coalición que de otra parte no veo que pudiese tranquilizar o frenar a los

golpistas potenciales que en España existan. Al PSOE, el espantajo de un nuevo golpe le justificaba ante su electorado de la pretensión de gobernar con la derecha el país. A UCD le justificaba de los paños calientes que aplicase al mal. Convenía a los dos pero por motivos disintos; y no convenia en absoluto a los partidos nacionalistas ya que las acciones se encaminarían a recortar, con Gobierno de coalición o sin él, las facultades autonómicas. Se ha visto ya entre otras cosas con la ley de armonización, con la ley sobre el uso de la bandera, etc., y claro está con la amenaza de una futura Ley de Administración Local que pulverizará la capacidad de Catalunya para organizar su territorio en base a los principios que todos los partidos implantados en Catalunya habían prometido defender i que —preferiría equivocarme— pocos defenderán poniendo en primer plano la democracia para España, cuando en realidad ésta no será real y eficaz sin una plena autonomía para Catalunya.

Calvo Sotelo dijo no a los socialistas. Pero les brindó un nuevo sistema; el de la concertación. Y en base a este invento político se dispone UCD a gobernar con la aceptación concertada de los socialistas, que no formarán parte del gobierno pero en cierto modo asumirán su política mientras sigamos con el —también nuevo— invento de una democracia mediatizada por el espanto y en base a una constante claudicación, que en lugar de hacer desistir de nuevos intentos envalentona a determinados sectores de la España clásica.

Si en lo que corresponde a Catalunya y su autonomía, el panorama es preocupante, puedo afirmar que desde el punto de vista económico es —como antes— sombrío. Es difícil hallar soluciones —lo he dicho antes—, pero al menos el

gobierno debiera agudizar su ingenio para crear ilusiones en el pueblo, a todo el pueblo. Se dirá que la economía debe hacerse únicamente sobre realidades, pero también sobre el sustrato de un pueblo ilusionado y esperanzado. No se puede seguir diciendo que el año próximo será mejor —que quizá lo sea— e ir pasando años tras año oyendo lo mismo. Puede decirse al pueblo —y lo entenderá— que tenemos por delante diez años malos si al mismo tiempo se le dice claramente cuáles serán los sacrificios y los esfuerzos para llegar a 1990 con un panorama cotidiano más optimista. El lenguaje a medias causa desazón generalizada que luego capitalizan otros en beneficio propio. El político cuando gobierna debe hablar claro, sin ambages, y con perspectivas de futuro a corto, medio y largo plazo aun con el riesgo de no acertar plenamente.

La situación creada debe resolverla UCD. Si en unas futuras elecciones el PSOE obtiene la confianza del pueblo le corresponderá cargar con esta responsabilidad. Lo que a mi modo de ver no debe hacerse es concertar la política del Estado, como en otros momentos se consensuó. Porque o se consensuó mal y en este caso quedaría en entredicho la credibilidad de quienes lo hicieron o se consensuó bien y por tanto no se precisa una nueva concertación. Del mismo modo no se necesitan ni la armonización, ni comités de expertos, cuando existe una Constitución, unos estatutos y un Tribunal Constitucional, para entender sobre la interpretación de textos legales recientes que por supuesto no fueron escritos en sánscrito.

No creo afortunado lo del «golpe de timón» por suponer un cambio de rumbo y en Catalunya la experiencia nos demuestra que los cambios de rumbo son siempre perjudiciales. Lo que

se precisa es poner la nave a toda vela y sin perder el norte. Y para ello lo que urge comprobar es que nuestro norte sea el correcto.”

Però el clima polític no tornava a la normalitat. Hi havia pànic per molt que la major part de dirigents ho dissimulessin —que tampoc ho dissimulaven gaire bé—; feien les seves declaracions públiques pensant massa en els uniformes i les trompetes quarteràries i això no era bo. Calia pensar en els uniformes perquè els militars no deixaven de mirar el que feien els polítics, però no era de rebut mirar-los i estar pendents de si els agradaven les coses o no. Calia pensar en la manera de doblegar la casta militar perquè no tornessin a protagonitzar episodis com el del cavall de Pavía —un vergonyós antecedent del 23-F.

En vaig tenir una experiència directa amb motiu de la visita que vaig fer com a president de la Comissió de Justícia al general en cap de la Guàrdia Civil de la Quarta Zona —Catalunya i Aragó—, i que tingué lloc en el seu despatx del quarter de l'avinguda de Madrid de Barcelona. M'esperava a la porta un coronel molt amable —que no essent català parlava un català prou bo— i em va acompanyar amablement fins al despatx del general, a la tercera planta, però només entrar vaig notar una endimoniada fredor mentre m'acomodava al silló que em va indicar. Les seves primeres paraules foren de cortesia, però a la tercera frase de freda cortesia m'engegà:

—“Los políticos deben limitarse a hacer política que de lo demás ya nos encargamos nosotros”.

I al cap d'una estona de dir bestieses em saltà:

—“¿Qué es eso de que quieran que los niños aprendan catalán para poder ir a la escuela?”

—“Eso es hacer política, pero nadie ha dicho

eso, general; lo que se ha dicho es que las clases deben ser en catalán...”

—“Sí, sí, pero entonces deberán aprender el catalán por obligación.”

—“Sí, por supuesto..., que no se van a atragantar...”

—“Nada, lo que digo, que los políticos hagan política y nos dejen lo demás a nosotros.”

—“Oiga, oiga, general, dígame usted que entiende usted por hacer política.”

—“¡Coño! pues hacer política...”

—“Ah! me da la impresión que usted tiene una idea muy peculiar de lo que es la política y de lo que no lo es y, por lo tanto, si espera que los políticos sigamos sus instrucciones, por lo que a mi respecta... ¡Vaya usted con Dios, y hasta la vista!”

Vaig sortir d'allà cagant punyetes escales avall deixant aquell espècimen amb la paraula a la boca. Quan vaig sortir del quarter amb el cotxe oficial del Parlament que m'esperava al pati, just a l'entrada de les escales de les oficines, vaig respirar tranquil. Quin paio! vaig pensar, mentre me n'anava capficat cap al parc de la Ciutadella.

He de significar que gairebé vint anys després d'aquell episodi els militars han canviat molt. Ho he pogut comprovar en recepcions d'autoritats en les que, apart de l'uniforme, els generals i caps militars en general són quelcom ben diferent, i per bé. Dona gust tractar, per exemple, els darrers capitans generals de la “Región Pirenaica” i les seves dones. Són una altra cosa. I si en recepcions et senten parlar en català no fan morros i tenen el gest de prestar atenció. Em fa la impressió —i voldria que la realitat ho confirmés— que la seva actuació seria avui molt diferent en molts ordres de la de vint anys enrere. **Ω**

El meu sentit lúdic és per a moments de lleure, quan estic amb les amistats, de vacances... El nostre nacionalisme té per costum, sobretot al sempre graciós i folklorista País Valencià, barrejar l'esbarjo amb les opinions, amb el resultat que, de jovenets cridem consignes estratofèriques (=qui més radical més guai), i naturalment es fan Maulets i semblants i, de majorets la cosa sol anar de resabuts i regraciosos (=qui més acudits conti i més descregut més guai i més Miki-moto): tertulietes inoperants. Tot plegat, tòpics per al consum que solucionen ben poca cosa.

El que hem de menester desesperadament és fer les coses bé, si no estarem sempre encallats, amb quaranta temes embossats i sense eixida (com estem, si fa no fa, des de fa la tira: els avanços són lentíssims i molt dificultosos i en aquest pas “no arribarem a temps”). En una llista de debat jo em prenc les coses seriosament: és que hi és el lloc. El sentit lúdic i l'humor o l'art no en són descartables, però tampoc no poden ser-hi prioritaris. Tanmateix les dissociacions (xalar-seriós) és tenir el pensament migpartit. De vegades hi ha també coses més interessants que xalar i que el sentit lúdic.

De totes les llistes on he estat de temàtica més o menys “nacionalista-llengua catalana”, unes deu, trob que la d'Independència és la més equilibrada. De debò. Potser no hi participa tanta gent com en unes altres, però no hi sent dir bestieses argumentals, ni manipulacions ofensives, ni calúmnies, ni amenaces de “moderadors”-comissaris polítics, ni coses per l'estil prou corrents en unes altres llistes. I és que realment no cal “barallar-se”, les coses poden ser debatudes civilitzadament, sense impertinències, sense calúmnies, sense insults, sense brometes sorrudes, sense miradetes de complicitat, sense rialletes de conill, sense tensions excessives (si la gent vol: per a fer les coses malament no cal pensar-hi, per a fer-les bé sí que cal esforçar-s'hi).

A la cultura anglosaxona les valors del treball i de la realitat són temes forts, quasi sagrats. El treball no es deu mesclar, d'entrada, amb el xalar perquè el sol tòrrec, cal fer bé el treball per després xalar a gust i sense maldecaps, sense “stress”. És un altre plantejament vital, més lògic

i madur. A mi em convenç aquest tret de la cultura anglosaxona: és pràctic, realista, eficient i seriós. És fer bé les coses. No em convenen les “santas tradicions” de la cultura mediterrània, ho sent: Jo vull vèncer i estic fart dels problemes eternitzats que arrosseguem, no vull passar-me així 25 anys més. Mentre no ens modernitzem en tots aquests enfocaments, continuarem essent els perdedors i restarem, com de costum, més a prop de la cultura africana que no pas de la nordeuropea/occidental. La cosa és així de lapidària. Ser nacionalista de qualsevol tendència (mireu Malcolm X, Atatürk, Martin Luther King, Bismarck, Gandhi, M. Collins, Macià, Xirinaes...) té molt a veure amb la modernització i la millora de les valors morals. Parl, evidentment, dels nacionalistes reals, dels qui avancen i resolten bé els problemes, no pas dels qui es queden mirant-se el melic amb autisme i rient-se d'això i d'allò amb posat de superioritat siciliana i es diuen “nacionalistes”.

Sóc partidari de fer tot allò correcte que sia fàcil.

Quan sia més difícil o requeresca esforços, diners, etc. llavors destriar geoestràtegicament. No pas d'una manera egoista, sinó fent-hi convergir diverses apreciacions i consideracions. No sols un criteri. Jo ho faig així. A tal fi cal informació i experiència per destriar millor. Cop-sar-ne ramificacions i implicacions. La realitat no és mai fàcil ni simple.

Cal ser senzills com a coloms i prudents com a serps.

JUEUS, CRISTIANS, ANGLOSAXONS: LA LECTURA BÍBLICA I L'AUTODISCIPLINA ANALÍTICA.

Un exèrcit o un equip, ni que no tinguin guerres o partits oficials, han d'ensinistrar-se. La mentalitat anglosaxona és molt metòdica, sistemàtica. A mi m'encisa, trob la gent d'allà dalt fascinants i mir d'imitar-la des d'una comprensió interior de per què ells són així i tiren endavant, i nosaltres no.

He conegut prou gent del nord europeu i

americà i estic convençut que són metòdics i sistemàtics per una qüestió cultural: tradicionalment han estat educats, des de petits, en l'estudi sistemàtic de la Bíblia, i això els fa ensinistrar-se molt a pensar (a través de contrastar versets sobre el que va bé o no va bé en la vida). Sempre estan cavil·lejant, tenen un costum analític profundament arrelat i amb moltíssimes derivacions, mentre els mediterranis pensem en falles i sucosos plats de dieta mediterrània, que no autodisciplinen gens ni miqueta. Per això ells són lliures i nosaltres esclaus. Ells llegien i estudiaven durant els segles que nosaltres sols feiem processons amb ciris i miraven qui el duia més llarg, i la que llueia la mantellina més cara. Ells ja llegien (la Bíblia generalment) quan a ca nostra la gent no volia ni aprendre a llegir per por de ser acusats -a la Inquisició per algun enemic- de llegir llibres prohibits (castigat amb foguera i confiscació de béns durant els Austries). Ho tenen realment molt arrelat i nosaltres no. Igualment, era molt més perillosa ací qualsevol recerca científica que no allà dalt, on tenien llibertat de consciència i de religió (origen de la resta de llibertats democràtiques modernes). De vegades, quan escric o llig, la gent del meu entorn em fa: “No llegisques/escriguis tant que t'eixirà fum”: es tracta sens dubte d'un atavisme de l'època inquisitorial, aquesta passió per l'analfabetisme.

Bé, aquest argument, que trob cert, també explica el per què els jueus són, entre els pobles semítics, els més desenvolupats, la seva lectura i estudi continu de la Torah (de mooolt abans que els luterans ho fessin amb la Bíblia) els dona avantatge. Si a Catalunya encara portem una mica d'avantatge a altres pobles mediterranis (si és que en portem) pot ser sia perquè va ser traduïda la Bíblia al català abans que, per exemple, al castellà, i a més de traduïda va ser distribuïda i llegida (fins a prou tard pels hugonots, i ja el 1833 reeditada i escampada per la Societat Bíblica de Londres en català: “Lo Nou Testament”, tot el mateix any que “L'Oda a la Pàtria” d'Aribau) per les èlites (els únics que sabien llegir aleshores), els reis del

Casal de Barcelona, per exemple, la citaven contínuament a tort i a dret, això abans que l'integrisme catòlic la condemnàs i deixàs la lectura bíblica en mans dels sacerdots, com si fos un llibre secret o cabalístic, tot jerarquitzant i expropiant-ne la lliure interpretació segons consciència individual. Luter, en plantar-hi cara i posar la Bíblia i la consciència individual per damunt de l'Església oficial i del Papa el que fa és encetar el pensament modern, la modernitat tal com ara l'entendem. Salutacions, **Ricard Colom. Ω**

La CAL protesta contra la política lingüística de l'estat francès

La Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL) denuncia la postura de l'estat francès al voltant dels continus atacs envers la llengua catalana. A final del mes de novembre de 2002, el Consell d'Estat francès va decretar l'anul·lació i prohibició de l'ensenyament en llengua no francesa a les escoles públiques. Aquesta llei, segons la CAL, demostra el caràcter antidemocràtic d'un estat que no respecta les anomenades llengües minoritzades i que ni tan sols ha signat la Carta Europea de les Llengües. Aquesta decisió cal entendre-la com un projecte de genocidi cultural tant per part dels francesos com per part dels espanyols envers la llengua i la catalanitat dels Països Catalans.

Des de la CAL es dona suport a tots els col·lectius de les comarques del Rosselló, el Vallespir, el Conflent, el Capcir i la Cerdanya que treballen per la defensa i l'ús de la llengua catalana. És per això que la CAL demana que hi hagi una reacció social contra aquest greuge, atès que des dels sectors polítics del país no hi ha hagut cap reacció. **Ω**

Font: Entitats.info
(9-1-2003)

C I U T A T D E M A L L O R C A

Fa 4 anys que na Laia Bernal regenta la botiga Les Meves Calces al carrer de Sant Miquel, 52 de Ciutat. És la botiga amb més varietat de calces i calcetins de Mallorca. A l'estiu hi ha avarques de colors. Tel. 971 724 129

Fa 28 anys que en Tomeu Frau regenta l'Agència de Viatges Mallorca Tours al carrer de Sant Miquel de Ciutat. Recomanava la Setmana Santa a Itàlia a 500€. Tel. 971 722 606

Fa 28 anys que en Caietà Trian i el seu fill Jaume regenten l'Apotecaria Trian al carrer de Sant Miquel de Ciutat. Son pare Jaume Trian la va obrir l'any 1914. Tel. 971 712 331

Fa 11 anys que en Lluís Garcia, amb n'Alfred Canoura va obrir el Restaurant sa Cranca al Passeig Marítim, 13 de Ciutat. Ara fa 2 anys que obren sucursal a l'Avinguda Conte de Sallent, 19. Se menja a la carta per una mitjana de 25€. Tel. 971 724 291

En Joan Plovins és la tercera generació de botiguers de la Merceria Plovins del carrer de Sant Miquel de Ciutat. El seu avi va obrir aquesta botiga l'any 1943. Tel. 971 722 269

Són les recepcionistes de la Clínica dental Sol-Dental al carrer de la Reina Esclaramunda de Ciutat. Tel. 971 711 976

Fa 3 anys que en Joan Bauçà de Sant Joan va obrir la Perruqueria de Senyors Tot Cabell al carrer de Francesc de B. Moll de Ciutat. Tel. 971 714 558

Fa 16 anys que en Josep Ant. Truiol regenta la Clínica Dental Truiol-Vallejo al carrer de Sant Miquel de Ciutat. Tel. 971 718 612

Fa un mes que na Vanesa Pisà i en Ferran Tous han obert la Ferreteria Caputxines al carrer del mateix nom de Ciutat. Tel. 971 214 183

Fa 14 anys que en Joan Femenia va obrir l'Òptica Femenia al carrer Sa Riera de ciutat. Tel. 971 710 926

Fa 35 anys que en Joan Binimelis regenta la botiga Brodats Valldemossa al carrer de Sant Miquel, 26 de Ciutat. Te taller de brodats. Tel. 971 716 306

Fa un any que l'advocada Cristina Fernández de Canet de Mar ha obert bufet al carrer Vilanova, 2-1 de Ciutat. Tel. 971 723 346

Fa 5 anys que na Roser Borràs regenta la botiga de brodats Entredós al carrer Vilanova, 4 de Ciutat. Tel. 971 710 322

Fa 4 anys que na Maria Soledat Miralles regenta la botiga de moda de senyora talles grosses Ivana al carrer Vilanova de Ciutat. Tel. 971 277 249

Fa 30 anys que en Pau Moratinos regenta la botiga La Infantil al carrer del Sant Esperit de Ciutat. Sa mare, Francesca Sabater va obrir aquesta botiga l'any 1939

NETEJA **PINTURES**

VIVENDES
EMPRESSES
BARS
RESTAURANTS

GRUP PIDECONS
URCA

ESTUCATS
GOTELS
MOQUÈTES
VITRIFICATS

Tel. 971 509 529 - 653 201 647 BÚGER

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

Cl. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

PASSIÓ PER MALLORCA

EAU DE TOILETTE

HERBAL LENTISCUS

EAU DE TOILETTE

HERBAL LENTISCUS

EAU DE TOILETTE

C I U T A T D E M A L L O R C A

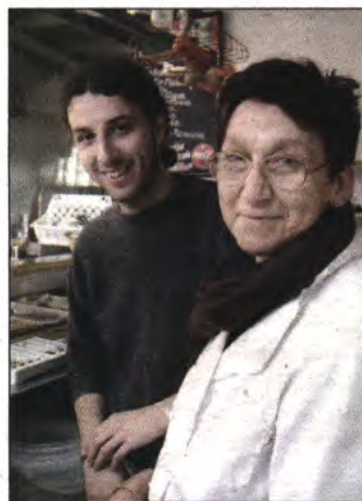
Fa un any que na Maria Magdalena Genovard regenta la botiga taller de confecció a mida i reparació de roba i pell Elije Tu, a la Plaça de sant Felip Neri de Ciutat. Abans estava al carrer de Manacor, al costat del Rosales. Tel. 971 716 145

Fa 8 anys que n'Araceli Janer regenta la ferreteria Sa Baula al carrer Ample de la Mercè de Ciutat. Va obrir aquesta botiga en Pep Miró de Manacor l'any 1937. Tel. 971 710 506

Fa 9 anys que na Carme Millan regenta el Bar Pa amb Tomàtiga al carrer de l'Oli de Ciutat. Se menja i se beu per

Fa 28 anys que la família Copinso de Sóller regenta al Bar Major a la Plaça de l'Olivar de Ciutat. Tel. 690 610 031

Fa un any que En Hasan Altenbas d'Istanbul (abans Constantinoble) regenta el restaurant Ali Baba Kevab a la Plaça de la Mercè de Ciutat. Se menja i se beu per una mitjana de 5€. Tel. 657 686 394

Na Pepa Sanchez i na Sílvia Serra són les encarregades de la perfumeria La Primavera (abans La Printemps), al carrer de Josep Tous i Ferrer de Ciutat. Tel. 971 720 563

Fa 2 anys que en Juanjo Gomarits regenta la Vinoteca Lo Di Vino al carrer del Carme de Ciutat. Lloc per al tast de vi, biblioteca i bar. Tel. 971 726 256

Fa 32 anys que na Carme Guerrero va obrir la botiga de confecció infantil Mallorca al carrer Ample de la Mercè de Ciutat, i en fa 8 que se va associar amb na Carme Fernandez. Tel. 971 716 847

Fa un any que en Jaume Solà i n'Eva Rabassa obren la botiga Canyamondo al carrer de la Missió de Ciutat. Venen cànym, cosmètics de cànym, llavors, llibres. Tel. 971 495 072

Fa 8 anys que en Lluís Brunet i na Pilar Garanya regenten el Forn de la Missió a Ciutat. Tel. 971 724 491

Fa 8 anys que na Maria Antònia Puigserver i la seva germana Maria obren el bufet d'advocats Puigserver al carrer Ample de la Mercè de Ciutat. Ara, se muden al carrer Bartomeu Ferrà número 1. Fan administracions de finques, arrendaments, plets civils... Tel. 971 720 655

Fa 40 anys que en Josep Jover a qui veiem a la seva filla Antònia regenta el lloc n. 13 de carnisseria al Mercat de l'Olivar. Tel. 971 727205

Fa 31 anys que les germanes Buades regenten una carnisseria al Mercat de l'Olivar. Tel. 971 722983

Fa 26 anys que la família Escoda-Gorga obri la botiga taller de Cortines Teresa al carrer de la Missió de ciutat. Tel. 971 724 077

NACIONALITATS I REGIONS: CONFUSIÓ I PROJECTES ENFRONTATS

El president del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, ha tornat a obrir la caixa dels trons, amb unes declaracions d'un to marcadament espanyolista. No ens ha de sorprendre, perquè en un Estat unitarista, jacobí i no reconeixedor de la pluralitat interna, el cap del Tribunal Constitucional ha de ser, com a mínim, un "hooligan" (com han dit d'ell des del Partit Nacionalista Basc). Se suposa que, de "nacionalitat", com de nació, des d'aquesta perspectiva paleoestatalista, només n'hi ha d'haver una. De Parga ha reblat les seues afirmacions dient que, quan a Granada tenien ja uns banys magnífics, a Galícia, Euskadi o Catalunya -les tres suposades "nacionalitats històriques"- encara no es feien ni una rentada al cap de setmana. El que De Parga, com a bon nacionalista falsejador ha deixat ben oblidat, és que Granada era Al-Andalus, és a dir, el país dels àrabs que havien ocupat la península ibèrica. Per tant, els granadins que es rentaven, d'espanyols no en tenien ni un pèl roí.

Les rèpliques a Jiménez de Parga han estat les lògiques: se'n demana la dimissió; el portaveu basc -Josu Jon Imaz- ironitza contra ell, amb la seua finor habitual, pròpia d'una refinada intel·ligència; els representants de la Generalitat de Catalunya no aniran a la celebració del quart de segle de la Constitució espanyola; i tothom blasma unes afirmacions tan forassenyades. Fins i tot el Partit Popular de Catalunya fa mans i mànigues per demostrar que els declaracions del president del Constitucional no xoquen amb la consideració de Catalunya com a "nacionalitat històrica".

El moment seria perfecte -si els principatins i els bascos s'hi atrevissin- per deixar clar què és una nacionalitat i què és una regió. Caldria plantejar -al marge del que estableix la pròpia Constitució espanyola, que en aquest sentit es contradiu obertament amb la Història, en funció de modificar-la de cara al futur- l'existència, a Ibèria, de quatre nacionalitats: la galai-co-portuguesa (integrada per Galícia, Portugal i l'arxipèlag de Madeira), l'espanyola (integrada per Castella, Múrcia, Andalusia, Cantàbria, la Rioja, Extremadura, Astúries, Canàries...), la basca (integrada pels set territoris històrics -"zazpiak bat"- d'Euskal Herria) i la catalana (integrada pel Principat de Catalunya, la Franja d'Aragó, el País Valencià, la Catalunya nord, Andorra i les illes Balears i Pitiüses).

El problema que es planteja és que tres de les quatre nacionalitats que tenen territoris dins l'Estat espanyol també en tenen fora. Una d'elles, fins i tot, té la major part del seu territori fora. Els connacionals dels gallecs -portuguesos, madeirencs...- no són espanyols. Els connacionals de biscaïns, guipúscoans, alabesos i navarresos són els lapurdians i zuberoans (amb passaport francès), de la mateixa manera que els nostres connacionals són els andorrans (amb passaport propi, únics catalans que en tenen) i els nord-catalans, rossellonesos (amb passaport francès, com els bascos del nord).

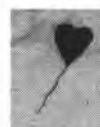
L'Estat espanyol, doncs -i aquesta potser seria la conclusió fonamental, si abordàvem el tema científicament-, és un estat separatista: només manté íntegra la nacionalitat castellana o espanyola, mentre que a les altres tres manté fronteres entre la nació i la pròpia nació: fronteres entre lusitans i lusitans, entre bascos i bascos i entre catalans i catalans. D'això se'n solia dir "separatisme", no fa?

És clar que, per eliminar el separatisme, i per reintegrar la unitat de les respectives nacionalitats, caldria una modificació molt substancial de la pròpia Constitució espanyola (i de la constitució francesa, i de la portuguesa, i de l'andorrana). L'horitzó de la unitat de les nostres respectives nacions -la galai-coportuguesa, la basca i la catalana- només es pot entendre amb normalitat dins l'horitzó futur d'una unitat europea sòlida que permeti la reconstitució de les seues diverses nacionalitats històriques. Perquè tant Galícia-Portugal com Euskadi, com Espanya o com els Països Catalans són, sense cap dubte, "nacionalitats històriques" d'Europa. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

REMEI

A LA PENA

PER ★ RICARD COLOM

"Doneu paraula al patiment: la pena que no parla gemega adins el cor fins que l'esguerra". (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa).

"Llà va la llengua on lo cor dol". (Refrany català al "Tirant lo Blanc", cap. 96, d'ençà 1460).

"L'únic remei a la pena és l'acció". (George Henry Lewes (1817-1878, filòsof, crític literari i actor anglès).

"La dolor és el remei del remei". (Dionís Cató, gramàtic i moralista romà, s. III).

"La dolor és un mal que un remei amb presses irrita". (Thomas Corneille, 1625-1709, dramaturg francès).

"La pena reclama solitud". (André Marie de Chenier, 1762-1794, poeta i actor i militar francès).

"Els deixebles es trobaven agafats en una acalorada discussió al voltant de la causa del sofriment humà. Els uns deien que la causa n'era l'egoisme. Els altres, que l'error. I uns altres, per fi, que la incapacitat per a distingir allò real de l'irreal. Quan van demanar al Mestre, digué: -Qualsevol dolor prové de la incapacitat per a seure tranquil i en solitud". (Anthony de Mello, "Qui pot fer resplendir l'alba?", 1985, Índia).

"Hom s'acostuma al patiment igual que a la vellesa, a la vida, a una malaltia, a un sanatori o a una presó". (Jorge Luis Borges, 1899-1986, brillant escriptor reaccionari argentí).

"No hi ha dolor que el son no pugui vèncer". (Honoré de Balzac, 1799-1850, escriptor realista francès, infatigable i torrencial).

"Si no vols caure presa del patiment, vés-hi a cercar-lo". "Sols és dolor la sofrència patida, perquè els autoimposats perden des del mateix instant de llur acceptació, tot verí i horror". "Qui sap imposar-se dolors, sap imposar-se fronteres als patiments que sofreix, sap possessionar-se'n o deslliurar-se'n. Quant a qui per virtut de l'amor assumeix les dolors d'altre, anul·la tots els propis i estableix son cor treballant en un gaudi greu i durador". (Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi).

"Patir és inevitable. La tristesa és opcional. El patiment físic és un fet que ve amb el viure, adés com a malaltia o com a desastres financers o relacions esquerdades: són els fets. Però la tristesa és un estat mental, una reacció als fets, pot ser controlada o alterada per un acte de voluntat". (Barbara, malalta d'artritis).

"Tingueu foc com un cavall noble tocat pel fuet. Per la fe, per la virtut i l'energia, per la contemplació i la visió profundes, per la saviesa i l'acció escaient, venceràs el patiment de la vida". (Dhammapada, llibre de saviesa budista, al capítol "La vida", 10/144).

"Del plaer brolla el patiment i del plaer sorgeix

la temor. Si hom és lliure del plaer, és lliure de la por i de la sofrència".

"De la passió brolla el patiment i de la passió sorgeix la temor. Si hom és lliure de la passió, és lliure de la por i de la sofrència". (Dhammapada, "Els plaers fugissers" 16/212-213).

"Però qualsevull qui en aquest món venç sa concupiscència, veu com sos patiments se li esvaren com gotes d'aigua d'una flor de lotus". (Dhammapada, La concupiscència, 13/336).

"Així com un arbre tallat pot tornar a créixer si ses arrels no han estat ferides i són poderoses, igualment, si les arrels de la concupiscència no són arrencades de quall, la sofrència tornarà a brotar un camí i un altre". (Dhammapada, La concupiscència, 13/338).

"Porta la creu abraçada i amb prou feines la sentiràs; que la creu arrossegada és la que creu que pesa més". (Saetilla carmelitana).

"Quan hom sap cert que fa el que vol el Senyor, sent ben distinta fortalesa per a patir allò que vingui". (M. Meravelles de Jesús).

"N'hi ha qui creu que sols la medecina combat la dolor. Tanmateix hi ha dolors que l'amor guareix". (No en consta l'autor).

"Pateixes menys de la mateixa sofrència que de la manera com l'acceptes". (Maurice Polydore-Marie-Bernard Maeterlinck, 1862 Gant - 1949 Cannas, assatgista i dramaturg flamenc).

"Què distinta fos la nostra dolor si compreguéssim que la fi, la mort, no té per què voler dir negativitat, sinó més aïna positivitat! Una cosa com quan l'estudiant diu: "Ja he arribat al final, sóc metge ja!" o quan una dona infanta, entre angoixes i esperances, i abraça el seu nadó i es diu "Ja sóc mare". (Leonardo Boff, teòleg de l'alliberament perseguit per la pudenda Cúria vaticanista).

"Per a evitar el patiment, mald per dur una vida d'adolescent; si no, et xucla repugnantment la sang". (Joaquín Sabina, n.1949, cantautor foraster).

"Només guarim d'una dolor quan la patim plenament". (Marcel Proust, 1871-1922, escriptor francès).

"A muntó de les nostres dolors morals provenen del fet que tenim noms per a descriure'ls. Els noms serveixen i allarguen dolors del passat. La natura animal oblida". (André Maurois, pseudònim d'Emile Herzog, 1885-1967).

"A muntó han combatut de manta maneres contra els esdeveniments; però ningú no ha pogut escapar del mal si no és a través de l'oració i de la penitència". (Marc l'Asceta, s. V, 200 capítols sobre la llei espiritual, Cap. 92).

"L'home assenyat té cura d'ell mateix i defuig les penes involuntàries mitjançant les voluntàries". (Talassí de Líbia, s. VI, a "Centúries", 2:68).

"Providencialment, cau en penes involuntàries aquell qui no suporta de penedir-se amb penes voluntàries". (2:75). Ω

Neutralitats

Heu sentit a parlar mai del Passaport de Ciutadà del Món? Si bé és un invent simpàtic, qui me'l va ensenyar diu que el té perquè es considera un cosmopolita. I precisament per això veu incompatible el seu tarannà internacional amb les reivindicacions a favor d'un estat propi dels Països Catalans. Tocar temes vinculats a la catalanitat l'incomoden. Tant és així, que se'n desentén de seguida i contraresta aquest malestar adoptant postures suposadament imparcials i obertes de mires. Per tal de no deixar dubtes sobre la seva neutralitat, no es va poder estar de recalcar-me que l'esmentat passaport era escrit en esperanto. El dia que me'l va ensenyar, vaig adonar-me que gaudir d'una ciutadania de tipus planetari no t'allibera, ni en un document simbòlic, de ser d'Espanya. I és que fins i tot en el Passaport de Ciutadà del Món deia ben clar «Hispanio» entre les seves dades personals. Quan l'hi vaig fer notar va quedar de tots els colors. D'aquesta manera de ser internacional el periodista Víctor Alexandre en diu cosmopolitisme de l'espanyolitat: «Associa l'espanyol amb la universalitat i el català amb l'àmbit domèstic». Til Stegmann, professor de la Goethe-Universitat de Frankfurt, pensa que els que van de neutrals ho fan per s'assegurar-se una existència còmoda i no conflictiva, amb la qual cosa això encalla unes possibles millores. Amagar-se dins d'una neutralitat interessada, amb tonalitats porugues i distants, empeny a consolidar l'estato quo. I delata una barreja d'egoisme i covardia en l'immobilisme d'aquests pobres d'esperit. Sobretot quan l'anormalitat identitària que arrosseguem en els Països Catalans s'ha tornat crònica (estigmatització del fet català, sentiments de culpa, minorització lingüística, desemparament après dels catalanoparlants, etc.). En aquesta línia, Joan Miró explicava que estimar el món genèricament, sense estimar Catalunya concretament, és una contradicció flagrant: «Només podem ser universals des d'una pertinença i una implicació radical».

Els que es defineixen com a neutrals, però, contempen com un procés que forma part de la nostra evolució que les catalanes i els catalans estiguem cada dia més descatalanitzats. Quim Monzó explica a Del tot indefens davant dels hostils imperis alienígenes que el català, per no ferir sensibilitats, s'ha de parlar incorrectament: «Que quedi clar que no en sabem del tot. El català fluid, normal, queda massa català i qui sap si convergent». És a dir, el nostre ha de ser un internacionalisme despreocupat respecte als referents nacionals catalans. Altrament podem ser acusats d'insolidaris, avorrits, freds, rars, tancats, etc. I això ens ho han dit tantes vegades que se'ns fa carregós de suportar-ho. És per aquesta raó que els que van de neutrals necessiten evitar que mai ningú pugui pensar ni remotament que ells són sospitosos de catalanisme. Viuen la seva catalanitat com una mena de maledicció. I per aquest motiu acostumen a camuflar-se amb targetes de presentació dites modernes i internacionals.

El psicòleg Carles M. Espinalt esgrimeix que com més tous ens veuen, més civilitzats ens diuen que som: «Declarar-se partidari d'això o d'allò, hi ha qui ja ho veu un enredar-se de forma temerària, com si el desmarcar-se de la neutralitat ja fos estar a prop d'un precipici». Segons Espinalt els neutrals no són més que persones que han quedat completament neutralitzades per algun poder que els manté entre l'espasa i la paret. En aquests casos, Bertolt Brecht va sentenciar: «Qui no comparteixi la batalla, compartirà la derrota. Ni tan sols la batalla evita qui vol evitar-la. Lluita, doncs, per la causa enemiga aquell que no lluiti per la pròpia». I en aquesta batalla en bé de l'esdevenidor català, els neutrals són els que s'han adjudicat el paper més ridícul: el paper dels que demanen perdó per existir. El paper dels que no estan per sobre de res. Sinó més aviat sotmesos. **Ω**

QUIM GIBERT, PSICÒLEG

MANICOMI

PER EDUARDO GALEANO

Temps de la por. Viu el món en estat de terror, i el terror es disfressa: diu ser obra de Saddam Hussein, un actor ja cansat de tant de treballar d'enemic, o d'Osama Bin Laden, "asustador" professional.

Però el vertader autor del pànic planetari s'anomena Mercat.

Aquest senyor no té res a veure amb l'entranyable lloc del barri on un acudeix a la recerca de fruites i verdures. És un tot-poderós terrorista sense rostre, que està en totes parts, com a Déu, i creu ser, com a Déu, etern. Els seus nombrosos intèrprets anuncien: "El Mercat està nerviós", i adverteixen: "No cal irritar al Mercat".

El seu frondós promptuari criminal el fa temible. S'ha passat la vida robant menjar, assassinant ocupacions, segrestant països i fabricant guerres.

Per a vendre les seues guerres, el Mercat sembla por. I la por crea clima. La televisió s'ocupa que les torres de Nova York tornen a ensorrar-se tots els dies. Què va quedar del pànic a l'àntrax?

No sols una investigació oficial, que poc o res va esbrinar sobre aquelles cartes mortals; també va quedar un espectacular augment del pressupost militar dels Estats Units. I la milionada que aqueix país destina a la indústria de la mort no és cosa de per riure. A penes un mes i mig d'aqueixes despeses bastaria per acabar amb la misèria en el món, si no menteixen els nombres de Nacions Unides.

Cada vegada que el Mercat dóna l'ordre, la llum roja de l'alarma parpelleja en el perillósímetre, la màquina que converteix tota sospita en evidència. Les guerres preventives maten pels dubtes, no per les proves. Ara li toca a Iraq. Una altra vegada aqueix castigat país ha sigut condemnat. Els morts sabran comprendre: Iraq conté la segona reserva mundial de petroli, que és just el que el Mercat camina necessitant per a assegurar combustible al balafament de la societat de consum.

Espill, espillet: qui és el més temut? Les potències imperials monopolitzen, per dret natural, les armes de destrucció massiva.

En temps de la conquesta d'Amèrica, mentre naixia això que ara diuen Mercat global, la verola i la grip van matar molts més indígenes que l'espasa i l'arcabús. La reeixida invasió europea va tenir molt que agrair als bacteris i els virus. Segles després, aqueixos aliats providencials es van convertir en armes de gue-

rra, en mans de les grans potències. Un grapat de països monopolitza els arsenals biològics. Fa un parell de dècades, Estats Units va permetre que Saddam Hussein llancés bombes d'epidèmies contra els kurds, quan ell era un malcriat d'Occident i els kurds tenien mala premsa, però aqueixes armes bacteriològiques havien sigut fetes amb ceps comprats a una empresa de Rockville, en Maryland.

En matèria militar, com en tot les altres, el Mercat predica la llibertat, però la competència no li agrada ni un poquet. L'oferta se concentra en mans de pocs, en nom de la seguretat universal. Saddam Hussein fica molt de por. Tremola el món. Tremenda amenaça: Iraq podria tornar a usar armes bacteriològiques i, molt més greu encara, alguna vegada podria arribar a tenir armes nuclears. La humanitat no pot permetre aqueix perill, proclama el perillós president de l'únic país que ha usat armes nuclears per a assassinar població civil.

Haurà sigut Iraq qui va exterminar els vells, dones i xiquets de Hiroshima i Nagasaki?

Paisatge del nou mil·lenni:

Gent que no sap si demà trobarà què menjar, o si se quedarà sense sostre, o com farà per a sobreviure si se malalta o sofreix un accident; gent que no sap si demà perdrà l'ocupació, o si serà obligada a treballar el doble a canvi de la meitat, o si la seua jubilació serà devorada pels llops de la Borsa o pels ratolins de la inflació; ciutadans que no saben si demà seran assaltats a la volta del cantó, o si els desvalisaran la casa, o si algun desesperat els ficarà un ganivet a la panxa; llauradors que no saben si demà tindran terra que treballar i pescadors que no saben si trobaran rius o mars no enverinats encara; persones i països que no saben com faran demà per a pagar els seus deutes multiplicats per la usura. Seran obres Del Qaeda aquests terrors quotidians?

L'economia comet atemptats que no ixen en els diaris: cada minut mata de fam a 12 xiquets. En l'organització terrorista del món, que el poder militar custodia, hi ha mil milions de famolencs crònics i 600 milions de grossos.

Moneda forta, vida fràgil: l'Equador i El Salvador han adoptat el dòlar com a moneda nacional, però la població fuig. Mai aqueixos països havien produït tanta pobresa i tants emigrants. La venda de carn humana a l'estranger genera desarrelament, tristesa i divises. Els equatorians obligats a buscar treball en una

altra part han enviat al seu país, en 2001, una quantitat de diners que supera la suma de les exportacions de banana, gambeta, tonyina, cafè i cacau.

També Uruguai i Argentina expulsen els seus fills joves. Els emigrants, nés d'immigrants, deixen a les seues espatlles famílies destrossades i memòries que dolen. "Doctor, em van trencar l'ànima": en quin hospital se cura això? A Argentina, un concurs de televisió ofereix, cada dia, el premi més cobejat: una ocupació. Les cues són llarguíssimes. El programa elegix els candidats, i el públic vota.

Aconsegueix treball el que més llàgrimes vessa i més llàgrimes arranca.

Sony Pictures està venent la reeixida fórmula en tot el món.

Què ocupació? El que vinga. Per quant? Pel que siga i com siga. La desesperació dels qui busquen treball, i l'angoixa dels que temen perdre'l, obliguen a acceptar l'inacceptable. En tot el món s'imposa "el model Wal-Mart". L'empresa número u dels Estats Units prohibeix els sindicats i estira els horaris sense pagar hores extres. El Mercat exporta el seu lucratiu exemple. Com més dolguts estan els països, més fàcil resulta convertir el dret laboral en paper mullat.

I més fàcil resulta, també, sacrificar altres drets. Els papàs del caos venen l'ordre. La pobresa i la desocupació multipliquen la delinqüència, que difon el pànic, i en aqueix caldo de cultiu floreix el pitjor. Els militars argentins, que molt saben de crims, estan sent invitats a combatre el crim: que vinguen a salvar-nos de la delinqüència, clama a crits Carlos Menem, un funcionari del Mercat que de delinqüència sap molt perquè la va exercir com ningú quan fou president.

Costs baixíssims, guanys mil, controls zero: un vaixell petrolier es parteix per la meitat i la mortífera marea negra ataca les costes de Galícia i més enllà.

El negoci més rendible del món genera fortunes i desastres "naturals". Els gasos verinosos que el petroli tira a l'aire són la causa principal del forat de l'ozó, que ja té la grandària d'Estats Units, i de la bogeria del clima. A Etiòpia i en altres països africans la sequera està condemnant a milions de persones a la pitjor fam dels últims 20 anys, mentre Alemanya i altres països europeus acaben de sofrir inundacions que han sigut la pitjor catàstrofe de l'últim mig segle.

A més, el petroli genera guerres. Pobre Iraq. **Ω**

L'ANTIEUROPEISME DEL SR. AZNAR

Des de les extremistes posicions aznaristes d'una idea falangista d'Espanya, és normal que no es tingui massa clar el concepte d'Europa. És més, des d'aquests postulats d'una Espanya negra, rànica i profundament uniformitzadora, l'antieuropeisme és un element més en alça.

De fet, tradicionalment, la dreta ultranacionalista espanyola mai no ha tingut cap devoció per Europa. I molt menys per la seva irradiació, com a concepte de democràcia i tolerància, arreu del món.

La noció restrictiva d'Espanya que té el Sr. Aznar i els seus acòlits (com a defensors

de la gran nació imperial castellana que no té en compte les altres nacions de la Península Ibèrica) s'avé plenament amb una concepció totalment contrària a la unitat europea dintre de la diversitat. És a dir, que es situa radicalment en contra d'una Europa progressista, federal, autònoma i clarament diferenciada de la gran democràcia imperial nord-americana. **Ω**

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

EL CAS PRESTIGE Fracassa l'intent d'enfonsar Nunca Mais

- PP, La Razón i el sindicat fantasma "Manos Limpias" orquestren la querella -

Galiza. "Aquest més de gener comença amb l'intent, per part dels sectors més conservadors, de criminalitzar la resposta al carrer englobada en la Plataforma Nunca Mais i formada per 223 organitzacions de diferent caire. Segurament, la resposta que s'ha donat a Galiza arrel del Prestige i la negligència del govern central i gallec davant dels fets, ha espatat aquests sectors dretans. Han vist que per fi Galiza desperta de la letargia social en la que el govern presidit per l'ex-ministre franquista Manuel Fraga governava amb total facilitat. Des del diari La Razón les acusacions contra la plataforma gallega han sigut contundents: els acusen de vincular-se al BNG, titllat de "organització separatista radical", i de desviament de fons, presumptament destinats als i les damnificades, cap a la contestació política. Evidentment, Nunca Mais respon que el Bloc Nacionalista Gallec és una més de les 223 organitzacions que conformen la plataforma, així com associacions de tot tipus, partits, sindicats majoritaris i col·lectius diversos. Nunca Mais també va respondre a l'acusació de desviament de fons, en una roda de premsa el 8 de gener on es van presentar els comptes i es va remarcar que des d'un primer moment la plataforma havia informat cap a on anaven destinats els diners que la gent els lliurava.

D'altra banda, parlem una mica d'aquest suposat sindicat "Manos Limpias". La gent de la plataforma Nunca Mais ens fa arribar la

informació de que aquest sindicat ha realitzat diferents querelles contra homosexuals, vaguistes i parelles de fet, accions que denoten la seva línia política. És més, Miguel Bernad Remón, secretari de la organització i impulsor de la denúncia, va ser vicepresident de Fuerza

Nueva i posteriorment del Frente Nacional de Blas Piñar. En veure que no adquiria resultats a les eleccions municipals, va crear "Manos Limpias", que comparteix local amb Fuerza Nacional del Trabajo. Aquesta, al seu temps, havia compartit local amb l'AUN del ranci ultradretà Ynestrillas, qui presidia l'acte feixista a la Plaça dels Països Catalans i actualment a la Plaça Sant Jordi de Montjuïc. Així doncs, no es estrany que acusin Nunca Mais del que puguin, veient la repercussió i seguiment social que està representant la seva constant denúncia a la incompetència governamental. Parlant de trames, no sabem res del finançament de les "Manos Limpias", que no s'embruten netejant chapapote, i pot ser que de saber-ho, sorprenguéssim a molts els noms que sortirien com a finançadors habituals de l'organització. Malgrat tota aquest gent que pretenen eliminar tota dissidència política, la campanya mediàtica i judicial de criminalització no els ha funcionat, i Nunca Mais ha vist augmentar molt més de l'habitual els ingressos al seu compte corrent en només una setmana." **Ω**

Nuncamais de Catalunya
21/1/03

No hi ha hagut un govern més titella

Esperar les eleccions legislatives del 2004. Aquesta és la proposta d'en Zapatero. El secretari del PSOE critica l'absència de l'Estat i la responsabilitat del Govern en la crisi del Prestige. Afirma que "estamos preparados para gobernar". Però assenyala que cal fiar-ho tot a les eleccions del 2004. Quin és el preu que pagaria la majoria de la població d'aquí a llavors? El balanç d'aquest darrer any en dona una bona mostra: contrareformes socials com l'atac a les prestacions per desocupació, retalls a les llibertats com la Llei de Partits, provocació constant a l'enfrontament al País Basc, augment del cost de la vida entre el 18 i el 30% segons les estimacions, i per a colofó l'actuació en relació amb el Prestige. A més de la subordinació total i absoluta a la política de guerra d'en Bush. No hi ha hagut govern més titella ni més lliurat.

Els treballadors i els pobles han demostrat que no estan disposats a seguir aguantant aquesta política. La vaga del 20-J contra la reforma de les prestacions per desocupació ha estat només el punt culminant per ara d'una poderosa mobilització social: vagues manifestacions de centenars de milers contra el Pla Hidrològic, vaga de l'ensenyança, mobilitzacions de funcionaris, manifestacions per les llibertats i pel diàleg al País Basc. I per acabar les mobilitzacions de centenars de milers de gallecs i gallegues exigint la dimissió del Govern, el de n'Aznar i en Fraga.

Caldria plantejar-se: ¿És necessari fer fora aquest govern com exigeixen els treballadors en les seves manifestacions a Galfcia, Madrid, Barcelona...? I si la resposta a la pregunta és afirmativa, qui mantén aquest govern rebutjat per la majoria?

Seria una autèntica irresponsabilitat mantenir al govern Aznar. No és per la indignació que produeix allò que ha fet, o allò que no ha fet. És per la terrible amenaça que representa cada dia la pervivència d'aquest govern. Quasi dos mesos després d'obrir-se el clivell del Prestige segueix aprofundint en la catàstrofe, negant mitjans, i no ha posat ni una sola mesura eficaç en funcionament per tal d'evitar noves mesures ni per a pal·liar el desastre. Se pot mantenir, tolerar tan sols, a un govern que no és capaç ni de recolzar i coordinar als voluntaris? Quin preu hem de pagar a n'Aznar? De que serà capaç per mantenir-se en el govern!

Aquest govern acorralat i en minoria - les enquestes ja el situen darrera el PSOE - no se mantindria ni un dia en el poder sense l'oferta permanent de pactes d'Estat per part de la direcció del Partit Socialista, sense l'inestimable recolzament del conjunt de la oposició i el seguidisme dels dirigents de les organitzacions obreres.

Efectivament, poden entendre que el monarca hereu d'en Franco demani unitat nacional entorn del govern Aznar, primer a Muxia i llavors en el discurs de cap d'any. Que el monarca marroquí li tiri un

cable a n'Aznar restablint relacions. Que la Conferència Episcopal Espanyola proclamï la Santa Creuada contra el nacionalisme a canvi de privilegis i subvencions multimilionàries. Que en Bush elogiï al gran líder Aznar. Tota aquesta gent recolzen n'Aznar perquè tenen por a la irrupció democràtica de la voluntat popular.

Però els treballadors i els pobles estan al carrer, no poden aguantar més. Els treballadors i ciutadans en general volen una sortida democràtica a l'encaïllador d'aquest país, de restabliment dels drets trepitjats, de fraternitat entre els pobles.

Si la direcció del Partit Socialista donàs l'esquena a aquestes exigències i s'empenyàs en nous pactes de retall de les llibertats i drets, no faria més que contribuir a aprofundir l'enfonsament econòmic, la descomposició social, la crispació política, els greuges, els enfrontaments. Ningú sap que quedaria d'aquest país el 2004

També tenen responsabilitat les altres formacions polítiques que, en frase del portaveu d'EU Felipe Alcázar, volien reunir-se amb el Govern per "equivocar-se junts".

És hora de dir: Prou! Cap Pacte "d'Estat" amb la reacció neofranquista de n'Aznar pot ser una bona notícia per als ciutadans d'aquest país. És hora d'establir un gran pacte per la democràcia, pel respecte a la voluntat popular, als drets dels treballadors i dels pobles. Ni un dia més d'Aznar. **Ω**

Pere Felip i Buades

CARTES AL DIRECTOR

Carta oberta a la Sra. Pagans, batlesa de Girona:

Li faig saber que va ser molt desafortunat el seu discurs en llengua castellana del Sopar-aniversari dels 10 anys del Centre Cívic Onyar-Est, del dissabte, 25.01.03. I probablement, seguint la seva actitud d'acomplexament lingüístic i autoodi, el discurs del director del centre cívic, Sr. Boadas, també va ser fet en castellà i el passí de diapositives en bilingüe, com a mal menor.

Per si no se'n recorda, Sra. Batllessa, l'Escola d'Adults de Girona de Benestar Social i Família, que compta amb els suport econòmic i d'infraestructures de l'Ajuntament de Girona, l'any passat va celebrar, entre altres motius, que fa més de 25 anys que està lluitant per l'alfabetització i normalització del català com a eina imprescindible d'integració en les zones

més marginades de la ciutat, com ara, el sector Onyar-Est de Font de la Pólvara. Segurament, bona part dels 500 convidats en aquest sopar d'aniversari, havien passat per la nostra escola.

Realment, vaig sentir pena i impotència quan vostè va menysprear la nostra llengua arraconant-la i utilitzant la castellana. Em va donar la sensació que la nostra feina docent de prestigi i normalitat de la nostra llengua, com element imprescindible per sortir dels "guetos culturals identitaris", no havia servit de res. **Ω**

Atentament,

* Jordi Casals i Fernández, professor de l'Escola d'Adults de Girona (CFA-Girona)

CARTA A BUSH DE GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

Article de Gabriel García Márquez sobre l'11 de setembre:

Com se sent? Com se sent veure que l'horror esclata en el teu pati i no en el living del veí? Com se sent la por estrenyent el teu pit, el pànic que provoquen el soroll ensordidor, les flames sense control, els edificis que s'ensorren, aqueixa terrible olor que es fica fins al fons als pulmons, els ulls dels innocents que caminen coberts de sang i pols?

Com es viu per un dia en la teua pròpia casa la incertesa del que va a passar? Com s'ix de l'estat de xoc? En estat de xoc caminaven el 6 d'agost de 1945 els sobrevivents de Hiroshima. Res quedava en peu a la ciutat després que l'artiller nord-americà de l'Enola Gai deixés caure la bomba. En pocs segons havien mort 80.000 homes dones i xiquets. Altres 250.000 morien en els anys següents a causa de les radiacions. Però aqueixa era una guerra llunyana i ni tan sols existia la televisió.

Com se sent avui l'horror quan les terribles imatges de la televisió et diuen que el que ocorre el fatídic 11 de setembre no va passar en una terra llunyana sinó en la teua pròpia pàtria? Un altre 11 de setembre, però de 28 anys arrere, havia mort un president de nom Salvador Allende

resistent un cop d'Estat que els teus governants havien planejat. També van ser temps d'horror, però això passava molt lluny de la teua frontera, en una ignota republiquet sud-americana.

Les republiquetes estaven en el teu pati posterior i mai te vas preocupar molt quan els teus marines eixien a sang i foc a imposar els seus punts de vista.

Sabies que entre 1824 i 1994 el teu país va portar a terme 73 invasions a països d'Amèrica Llatina? Les víctimes van ser Puerto Rico, Mèxic, Nicaragua, Panamà, Haití, Colòmbia, Cuba, Hondures, República Dominicana, Illes Verges, El Salvador, Guatemala i Granada.

Fa gairebé un segle que els teus governants estan en guerra. Des del començament del segle XX, gairebé no va haver-hi una guerra en el món en què la gent del teu Pentàgon no hagués participat. Clar, les bombes sempre van explotar fora del teu territori, amb excepció de Pearl Harbor quan l'aviació japonesa va bombardejar la Setena Flota en 1941. Però sempre l'horror va estar lluny.

Quan les Torres Bessones es van venir a baix al mig de la pols, quan vas veure les imatges per televisió o vas escoltar els

crits perquè estaves aqueix matí en Manhattan, vas pensar per un segon en el que van sentir els llauradors de Vietnam durant molts anys? En Manhattan, la gent queia des de les altures dels gratacels com a tràgics titelles. A Vietnam, la gent donava alarits perquè el napalm seguia cremant la carn per molt de temps i la mort era espantosa, tant com les dels qui queien en un bot desesperat al buit.

La teua aviació no va deixar una fàbrica en peu ni un pont sense destruir a Iugoslàvia. A Iraq van ser 500.000 els morts. Mig milió d'ànimes es va emportar l'Operació Tempestat del Desert...Quanta gent dessagnada en llocs tan exòtics i llunyans com Vietnam, Iraq, Iran, Afganistan, Líbia, Angola, Somàlia, Congo, Nicaragua, Dominicana, Cambotja, Iugoslàvia, Sudan, i una llista interminable? En tots aqueixos llocs els projectils havien sigut fabricats en factories del teu país, i eren apuntats pels teus xicots, per gent pagada pel teu Departament d'Estat, i només per a que tu poguesses seguir gaudint de la forma de vida americana.

Fa gairebé un segle que el teu país està en guerra amb tot el món. Curiosament,

els teus governants llancen els genets de l'Apocalipsi en nom de la llibertat i de la democràcia. Però has de saber que per a molts pobles del món (en aquest planeta on cada dia moren 24.000 pobladors per fam o malalties curables), Estats Units no representa la llibertat, sinó un enemic llunyà i terrible que només sembla guerra, fam, por i destrucció. Sempre han sigut conflictes bèl·lics llunyans per a tu, però per als qui viuen allà és una dolorosa realitat pròxima, una guerra on els edificis es desplomen davall les bombes i on aqueixa gent troba una mort horrible. I les víctimes han sigut, en el 90 per cent, civils, dones, ancians, xiquets efectes col·laterals.

Què se sent quan l'horror colpeja a la teua porta encara que siga per un sol dia? Què es pensa quan les víctimes a Nova York són secretàries, operadors de borsa o empleats de neteja que pagaven puntualment els seus impostos i mai van matar una mosca?

Com se sent la por? Com se sent, ianqui, saber que la llarga guerra finalment l'11 de setembre va arribar a ta casa? Ω

Gabriel García Márquez

A propòsit de l'article d'en Garcia Marquez

Miquel Adrover i Mascaró, senyors, signaré lletres com aquesta quan, en paral·lel, me n'arribin d'altres que recordin al senyor Saddam Hussein com va massacrar milers de kurds amb armes químiques, com té el seu país sotmès a una dictadura ignominiosa, que és convicte de complicitat amb Al Qaeda, i tantes coses més.

Només llavors signaré lletres de reprovaçió a la bèstia que és el senyor Bush, que pot anar de bracet amb el senyor Saddam Hussein. Però el que no faré mai és caure en un maniqueisme políticament

correcte que m'encegui i em faci alinejar-me amb tendències clivexes i estàndard segons els quals l'Islam és intocable i la "civilització occidental" (no en diguéssim "cristiana", sobretot, perquè el nostre autoodi no ho permet) és corrupta.

M'humilia que em vulguin manipular. Tant d'un costat com d'un altre.

L'"american way of life" em desagrada pregonament, però no m'oblidaré mai que, durant el segle XX, la intel·lectualitat europea, amb poques excepcions, ha pres sempre les missions per la part més dolenta, que, quan ja teníem constància, tot-

hom, de l'existència dels gulags i les purgues soviètiques, encara abominàvem de les infàmies americanes, infinitament menys "infames" que les soviètiques.

Sóc dels qui cridaven "americans, foteu el camp del Vietnam", i no renegaré mai d'aquells crits que jo proferia, però no seria honrat ni sincer si avui dia, alhora, m'oblidava que un país veí del Vietnam on els Estats Units no intervingueren conegué les horres d'una dictadura com la del senyor Pol Pot, que féu més de quatre milions de morts.

Per tant, senyors, signaré lletres de

reprovaçió quan la cosa vagi compartida, quan es faci la part de les coses.

I faça Déu que ben prest el Big Ben, la torre Eiffel o Sant Pere del Vaticà no segueixin la sort de les Torres Bessones. Fins i tot en aquest cas, però, hi hauria gent per a comprendre els motius dels "bons salvatges" provocats per la nostra degradada civilització "occidental" i excusar-los.

Esper haver estat clar. Sóc pacifista, però no a qualsevol preu. Ω

Miquel Adrover

Alternativa a l'actual situació de les drogues

Les drogues comporten varis problemes: emmalaltiment dels seus consumidors, màfies que trafiquen en el mercat negre, adulteració dels productes i manca de garanties sanitàries, encariment que obliga als consumidors a delinquir o a prostituir-se, persecució policial i jurídica del tràfic il·lícit, empresonament dels traficants i consumidors amb la conseqüent marginació social, etc.

L'experiència demostra que la prohibició d'una droga comporta inconvenients majors que una regulació no prohibitiva, tot i ser conscients dels problemes inherents d'un consum permès, que hem de tenir en compte.

Una possible solució consisteix en que els establiments farmacèutics proporcionin gratuïtament un màxim d'una dosi de droga diària per cada persona que la vulgui consumir, dins d'un ventall de productes ampli. Les dosis seran pures i no contindran adulteracions.

Requisit necessari és que la persona

candidata a consumir la dosi de droga la prengui dins del mateix establiment farmacèutic, o un altre establiment habilitat per aquest objectiu.

La identificació del consumidor ha de ser rigorosa, per a evitar que una mateixa persona prengui varies dosis acreditant-se com a persones diferents, mitjançant elements com ara una tarja telemàtica personal, combinats amb el timbre de veu, la imatge de la retina d'un ull, les empremtes dactilars o qualsevol altre procediment d'identificació o combinació de varis d'aquests procediments.

En cas que un consumidor de droga emmalalteixi, degut a l'ús continuat d'aquestes substàncies i d'acord amb la apreciació d'un terapeuta, podrà ser ingressat en un centre sanitari. En aquest centre sanitari, el drogaddicte tindrà dret, si vol, a un màxim de mitja dosi diària i gratuïta de droga.

Amb aquesta mesura s'aconseguirien varis objectius:

- * L'eliminació de les màfies de tràfic il·legal de droga.
- * Supressió de l'adulteració de les drogues i les conseqüents intoxicacions.
- * Disminuir o evitar morts per sobredosi.
- * Supressió de l'atractiu que suposa, especialment pels joves, el consum de substàncies prohibides.
- * No necessitat de delinquir o prostituir-se dels seus consumidors.
- * Una menor necessitat d'ocultar la condició dels drogaddictes.
- * Un cert autocontrol dels consumidors, que possiblement no voldran perdre el seu dret a la meitat de la dosi diària per emmalaltiment.
- * Majors oportunitats de rehabilitació, tan mèdica com social.
- * Disminució de les despeses dels organismes oficials en l'àmbit policial, judicial i penitenciari. Ω

Centre d'Estudis Joan Bardina

Estrenem edició en català de 'Le monde diplomatique'

La prestigiosa revista francesa 'Le monde diplomatique' ha estrenat la seva versió en català, anomenada 'El món diplomàtic' gràcies a l'empresa andorrana Mòndiplomatic Interactive Factory SL.

'Le monde diplomatique' és un periòdic mensual d'informació general on es tracten profundament temes de tot el món. El seu prestigi és absolutament reconegut, degut a la seva independència (fins i tot del diari del grup Le Monde) i al tractament acurat que dona als diferents assumptes.

L'edició catalana, de moment, serà simplement digital, però absolutament completa en quant a continguts i disseny. Així i tot, seria interessant que algú s'atrevis a fer-ne una versió en paper, com algunes de les que existeixen a part de la francesa (alemanya, austríaca, espanyola, portuguesa, ...). Aquesta edició inclús podria encantar-se en algun diari com El Punt o l'Avui, o aparèixer juntament amb la revista L'Estel mensualment. Ω

Les quatre barres catalanes

El significat dels 4 pals catalans i la relació amb el Tetragramma de la càbala hebrea el podeu trobar a <http://groups.msn.com/cabalacatalana>

(Sabíeu que Guifré el Pelós és sant?)

Aquest símbol dels 4 pals, fets amb els dits de la mà de l'emperador damunt de l'escut de Guifré, li va ser donat a aquest tot diant: aquest és el senyal del vostre poble.

Aquest símbol feia i fa referència al Tetragramma, les quatre lletres sagrades del nom de Déu - YHWH-. Aquest símbol, era i és, el símbol del poble català i de la catalanitat.

Així doncs els cabalistes no escrivien les 4 lletres sagrades que són l'expressió del nom de Déu i alhora el camí o vehicle pel qual la llum divina es manifesta per anar cap a la primera sefirah, Kether. El que feien era representar el nom sagrat, el TETRAGRAMMATON amb un senyal.

El nom "tetragrammaton" ve del grec "tetra" que vol dir 4 i "gramma" que vol dir "gràfic o ratlla". Aquestes 4 ratlles tenien un color relacionat amb les lletres YHWH; aquest color era el vermell sobre fons daurat.

Així, doncs, el senyal que, segons la meua opinió, representa pels cabalistes el nom de Déu, o millor dit, el Tetragrammaton, són els 4 Pals vermells sobre fons daurat.

Aquest simbolisme és el que té la bandera catalana, coneguda popularment amb el nom de Senyera.

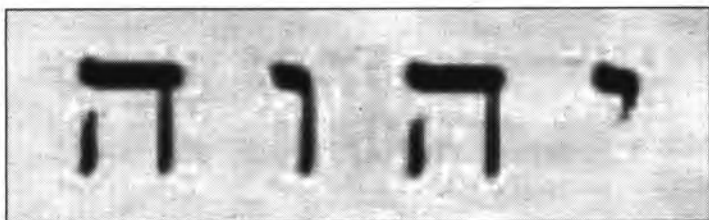
Aquest símbol que és la bandera i l'escut de Catalunya, és alhora, el senyal que identifica al Catalanitat. Aquesta bandera catalana és coneguda amb el nom altament significatiu, en relació a la funció que tenen aquestes 4 lletres del tetragramma, de SENYERA.

Tots els historiadors estan d'acord en el fet que la càbala va donar-se a conèixer a la Provença en el segle XI. Doncs bé, l'escut de la Provença és també els dels 4 pals vermells sobre fons daurat. És lògic pensar que el simbolisme i la representació d'aquests símbols té quelcom a veure amb la càbala, i en concret, amb el Tetragrammaton, donat que la càbala es va donar a conèixer en el segle XI a aquestes terres catalanoprovençals.

PROVES HISTÒRIQUES DE L'ESCUT DE CATALUNYA

Fra Joan de Montsó

El teòleg fra Joan de Montsó (Monzón) nascut l'any 1393, en una carta a l'Infant Martí -més tard Rei Martí l'Humà que morí sense descendència i per a substituir-lo es va votar en el Compromís de Casp a favor del castellà Ferran d'Antequera i en contra del projueu, el català Jaume III d'Urgell-, li explica la seva versió del significat del senyal dels Quatre Pals, anomenats també 4 Barres: "No res menys Senyor, dich que aquest llibre (Es refereix al Càntic dels Càntics del Rei Salomó), més que un altre vós convé quel deguat entendre, per rahó de les vostres armes glorioses (els quatre pals o quatre barres) que vos fets e el vostre excellent llinatge. Cor en lo dit llibre, en figura hy són mostrades; cor trobarets, Senyor, que aquí es fa menció d'un lliit sollempne que es féu Salomó, e aquest lit era de fust e de barres, on ell dormia, e significava la vera creu de Jesucrist, on Ell dormí així com en sos lit, segons que diu Sent Agostí sobre Sent Johan. E aquesta gloriosa creu e lit de Jhesucrist fou de Quatre Barres, les quals foren envermellides de la sua preciosa sanch, hi entre aquestes IIII barres lo nostre Salvador dormí. He per aquesta significança pens que els vostres predecessors de la casa de Catalunya i Aragó- els comtes d'Urgell i de Barcelona -, aygen preses IIII barres vermelles per llurs armes e devisas de senyal. E notats la feultat d'aquesta casa - la casa d'Urgell i Barcelona-, gloriosa en ço que aquestes IIII barres vermelles no les porten sinó en camp d'aur (d'or), e no sens pròpia significació.

Les quatre lletres.

Aquesta és doncs - ens diu Armand de Fluvià en el seu llibre "Els quatre pals. L'Escut dels comtes de Barcelona" la primera interpretació documental - i no seguida per ningú més -, de l'origen de l'escut d'armes del excellent llinatge del futur rei Martí I, llinatge que - encara que sigui moltes vegades conegut com "Casa d'Ara-

gó" (Des que el comte d'Urgell es va casar amb Peronella, ambdós d'origen jueu; doncs seguint la llei d'Esdres els jueus només es casaven entre ells, segons és la meua opinió personal que hi afegeixo) no és altre que el dels comtes de Barcelona, iniciat pel comte Sunifred I (escrit també Sunyfred, Sunyer...) pare de Guifré I d'Urgell. El seu avi es deia Salomó,.... Això també és significatiu pel que fa a les arrels jueves del patriarca de la Pàtria Catalana i restaurador de la Catalanitat, Guifré el Pelós, de qui parlarem més endavant.

El web sobre cabalisme <http://groups.msn.com/cabalacatalana> té realment molt interès car aporta documentació prou inèdita i d'un interès històric, simbòlic i estructural extraordinari (si bé jo personalment no compartesc tot el que diu, però en general, malgrat alguns lapsus que hi han, la informació és bona i, sobretot, trencadorament inèdita).

És realment extraordinari (igual que el fet que el St. Graal sia a la catedral de València, fet reconegut internacionalment -l'altre dia vaig veure un documental crec que nordamericà sobre aquest fet en una cadena comercial corrent: no es tracta pas de cap patriotisme, doncs) que els nostres ancestres de l'avior, potser fins i tot per preveure la nostra decadència nacional, fessin el nostre escut civil a partir d'una de les coses més corprenedores del món: el Nom de Déu, la targeta de presentació del Déu vertader (no pas de les idees de Déu que la gent es fa sense comptar amb el que el mateix Déu diu de si mateix, idees de les quals jo també sóc totalment "ateu").

TETRAGRAMMATON: CAURE DINS LA MAJESTAT MERA-VELLADA.

En estudis bíblics i hebraics, hom diu "Tetragrammaton" (quatre lletres) als quatre signes del nom de Déu: JHWH (en hebreu escrit al revers). En hebreu antic no hi havia vocals, sols consonants: les vocals hi havien de ser sobreenteses.

Moises i l'esbarzer en flames.

Quan Moixe (Moisés) demana a Déu, a l'esbarzer en flama del Sinaí, en nom de quin Déu ha de demanar a Faraó l'alliberament del poble hebreu esclavitzat, Déu li diu: JHWH. Es tracta d'una mena de sorprenent tarja de presentació, nom i explicació alhora tant al Faraó (ateu, encara que ben religiós) com al mateix poble i també a la Humanitat en general.

Com veurem ara, aquest Nom expressa fortament Majestat i intel·ligent concreció històrica, fets que el fan difícilment "inventable" per una ment humana.

"J" o "I" o "Y" vol dir 1ª persona del singular. "H" és el verb "ser", "existir", en present o futur. "W" o "V" és pronom personal "Qui", "el qui".

Traduccions possibles i no incompatibles (admet totes les següents lectures):

Jo sóc el Qui sóc.

Jo sóc el qui (sí que) existeix.

Jo sóc el qui serà (ja ho veureu!).

Jo sóc el qui existirà (per a vosaltres).

Jo existesc de mena (l'Etern).

Sóc (el Déu) que sí existeix de debò (l'Existent, front a la resta de deuets).

Jo seré el qui ja sóc (l'Immutable).

Jo seré el qui serà (el Pacient).

Hi ha encara unes altres traduccions possibles més en aquesta mateixa línia. El conjunt em sembla tan sorprenent com majestuós. Alhora intel·ligent i pràctic i concret. És Déu qui s'adreça a l'home. A mi no me'n cap el menor dubte, que és dir molt. Tal manera d'expressar-se conté una perfecció no humana: divina. L'hebreu medieval afegí vocals i els jueus askenazis centroeuropeus pronunciaren "Jehová" o "Jehowà", nom que passà a les llengües germàniques i d'ací a les versions bíbliques protestants i derivades d'ençà en Luter.

En realitat els hebraïstes pensen que cal pronunciar més aviat "Jahvèh" (amb h aspirada).

Quan algú demani qui és Déu o digui que no creu en Déu o que Déu no pot alliberar els Països Catalans del Faraó espanyol, sols li diria com Déu es presenta Ell mateix: JHWH.

Amb això jo trob que n'hi havia d'haver prou per a convèncer la gent desperta i sensible a la bondat i la grandesa. Ω

Un país que no sap ploure ni apanyar els desficacis a temps

Una presa o pantà de Castelló es va badar durant les abundoses plogudes de la passada tardor i tota l'ansiada aigua es va perdre. Van intentar arreglar-ho amb originals "solucions" que no reeixiren.

El govern del PP hi va fer un espantós ridícul (no pas rendibilitzat per l'oposició, mancada de bona artilleria mediàtica) i els llauradors es van quedar sense reserves d'aigua.

Els mesos s'han anat escolant, però no han arreglat el badat. El pantà està totalment buit, s'acabarà prompte l'estiu i prompte vindrà de nou l'època de pluges. Potser s'ha de reunir alguna subcomissió de no sé què.

En realitat és que reparar un pantà no dona tantes comissions ("mordidas") com fer una carretera amb rotondes (tantes que ara en fan). I potser tampoc en dona tantes com alçar una placeta nova de trinka cada tres anys (com solen fer els ajuntaments del PPPSoE per tot arreu) per refer-la de nou amb els diners del contribuent. I ningú no en diu res.

Què esperen, doncs, intentar reparar-lo quan ploja?. Inventar a la desesperada més "solucions enginyoses" que no quallen? Tirar la culpa al clima mediterrani? (l'altiplaner sap ploure millor).

En aquest país que no sap ploure sempre han d'haver-hi morts i ferits perquè la gent s'adone d'algun problema i perquè la premsa -dòcil al poder- en parle. I fins i tot, tot serveix per a fer abans un acudit que per a pensar alguna solució o algun sistema de treball millor. Primera llei: ser graciosos com la mare que ens ha parit (campanya d'imatge). "La resta? Ah, què hi ha alguna coseta més, en la vida?".

Els directament afectats ja s'apanyaran, quan toca, toca. A engolir-se-les i ja t'apanyaràs. Aquesta és la lògica de fons del pensament mediterrani i sicilià nostre de cada dia: "nuestra santa tradición".

Som tan irremissiblement graciosos, mediterranis i amaratats d'enginy lluminós!... Qui ens pot superar? A vore!.

Els mandarins sempre fan les passes curtes, i la vida és plena de malenconia. Aguantar, aguantar, sense ni poder emigrar. Ω

Ricard Colom

[Notícia de Gara traduïda al català per ANNA]

Impulsen una nova oferta política que tindrà com referent l'autodeterminació

Un canvi polític

Els signants del manifest consideren que euskal herria «no està condemnada a seguir dividida» i que és possible «construir el futur que somia la ciutadania basca»

Cent representants polítics, sindicals, del món de la cultura i l'educació han subscrit un document, baix l'epígraf «Som molts, unim-nos!», que es va presentar ahir com el preàmbul de la «nova oferta política» que es donarà a conèixer el pròxim 15 de febrer a la capital de Nafarroa. En aquest manifest s'advoca per dinamitzar un «canvi polític» que tinga com a base l'autodeterminació d'Euskal Herria, des del convenciment que, precisament, aqueix dret «facilitarà la resolució del conflicte polític i l'èxit d'una pau duradora».

DONOSTIA

Amb el compromís de «fer realitat» una nova «oferta política» que tinga com a referència el dret de tots els ciutadans d'Euskal Herria a «construir lliurement i en pau nostre futur», ahir es van donar cita en DONOSTIA gran part dels cent signants d'un manifest encapçalat pel lema «Som molts, unim-nos!».

En el document _que es recull íntegrament en euskara en la pàgi-

na següent _es destaca que la majoria social d'Euskal Herria reclama un «canvi polític» basat en l'autodeterminació, ja que «aquest dret facilitarà la resolució del conflicte polític i l'èxit d'una pau duradora».

Entre els promotors d'aquesta iniciativa, que es concretarà en la cita del pròxim dia 15, es troben moltes cares conegudes, procedents de diversos àmbits. Al Costat de mahaikides de la suspesa Bata-suna com Arnau Otegi, Karmele Aierbe, Fernando Barrina i Xabi Larralde, es troben dirigents històrics de l'esquerra abertzale com Tasio Erkizia, José Luis Elkoro i Txomin Ziluaga.

El món sindical també aporta noms destacats, entre ells es troben els del secretari general de LAB, Rafa Díez; l'exsecretari general d'ELA Alfonso Etxeberria; Maite Aristegi i Marije Insausti, d'EHNE; Esteban Murumendiaraz, de Hiru; i Jon Fano, d'ESK.

També subscriuen la crida un bon nombre d'electes independents _entre ells la parlamentària

Araitx Zubimendi, l'alcalde d'E-lorrio, Niko Morè, i l'edil bilbaí-na Arantxa Urkaregi_, així com la periodista i impulsora de Gernika Deialdia Amparo Lasheras, la representant de Segi Emile Laplacette i Xanti Iparragirre, un dels exiliats polítics que ha tornat recentment al seu poble.

El llistat inclou, a més, a un nombrós grup de persones relacionades amb la cultura i l'espectacle: des dels bertsolaris Xabier Silbeira, Xabier Amuriza i Amets Arzallus fins als cantants Evaristo i Esparver, passant per l'actor Ramon Agirre, Txan Magoa i Joxe Mari Agirretxe, Porrotx.

El manifest va ser llegit en euskara, castellà i francès per Begoña Zabala _militant internacionalista i feminista_, Goio Acer _ex president de la Federació de Surf d'Euskal Herria_ i Arantxa Hirigoi _filòloga i presentadora d'ETB_, sense més presentació que unes paraules que va pronunciar aquesta última per a anunciar una nova cita per al pròxim dia 15 a la capital navarresa.

El manifest comença al·ludint a la història d'Euskal Herria per a assenyalar que aquesta ha quedat conformada per «passatges en què s'entremescla la vocació de seguir existint d'aquest poble i els intents d'avortar la voluntat de les seues gents», i subratllar que l'euskara és el «fil conductor» de la cultura pròpia i «la major aportació que podem fer al planeta».

Precisament, es porta a col·lació el lema «un altre món és possible» per a comentar que «resulta impossible imaginar un món nou que, en aquest arrancada de segle, seguís silenciada la veu d'Euskal Herria», és a dir, «el dret a actuar com a poble i, al costat de la resta de les nacions, construir aqueix món nou i més just».

Aqueix plantejament es reforça en afirmar que els ciutadans bascs no estan «condemnats a viure davall el domini de França i Espanya», com Euskal Herria «tampoc està condemnada a seguir dividida».

«Enfront dels qui, fins i tot reclamant en el seu discurs el 'zazpiak bat', només es plantegen optimar

els marcs que divideixen al nostre país, diem que Euskal Herria té dret a l'autodeterminació», s'incideix en el document, abans de passar a concretar quin és el «canvi polític» que es reclama a través de les seues línies.

«El nostre país reclama la pau i la llibertat. I, encara que sofreix avui una vulneració general de drets individuals i col·lectius, té una oportunitat immillorable per a guanyar un futur de pau i llibertat». A aquesta reflexió se suma la convicció en què «mils i milers de bascs i basques han interioritzat ja aqueix missatge i demostren cada dia, en els diferents àmbits i sectors del país, el seu compromís amb el reconeixement de tots els drets».

Aquesta anàlisi i els plantejaments realitzats de cara al futur s'han plantejat, segons va comentar Arantxa Hirigoi, des d'una perspectiva abertzale i d'esquerres i tenint en compte una situació com la que es viu actualment en Euskal Herria, que va definir com «difícil però al mateix temps esperançadora». Ω

Les barroeres declaracions del catedràtic de Dret Constitucional Manuel Jiménez de Parga contra l'honor dels catalans al negar l'existència de la nació catalana o la seva condició de comunitat històrica ha estat un cop baix al prestigi de la Universitat de Barcelona.

El senyor en qüestió va ésser catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona durant prop de vint-i-cinc anys. El fet és que l'ambient universitari català poc va influir en aquest tènac home de lletres. En tot cas sembla, que precisament ha estat la seva deslleialtat envers el sentir dels catalans el que més li ha facilitat la seva meteòrica carrera com a jurista espanyol.

En els anys de la farsa espanyola anomenada transició, aquest professor va viure molt de prop les reivindicacions dels estudiants universitaris catalans, i de ben segur, d'alguna manera havia de conèixer el que volia dir el clam llibertat, amnistia i estatut d'autonomia. Tanmateix, les seves darreres seqüències de manifestacions n'indica el contrari. Indica el seu total menyspreu a aquell moment històric i el seu significat. En tot cas, cal dir-ho, no fa sinó demostrar que la transició és una mostra més de l'argücia castellana per apoderar-se del poc que queda del sentit hispànic peninsular. Una raó

Estupor a la Universitat de Barcelona (UB)

més que definitiva per alimentar les ànsies secessionistes dels catalans. Espanya no vol Catalunya ha dit Jiménez de Parga amb una eloqüència que clama el cel.

La nostra vergonya és haver tolerat semblant plantejament en la formació de 25 promocions d'advocats o llicenciats en dret catalans. Les universitat tenen aquesta feblesa, una llibertat de càtedra que podria ésser creativa esdevé sovint, com ha estat en aquest cas, un instrument de destrucció. Per sort, molts dels nostres advocats i homes i dones de lleis simplement vam memoritzar els seus apunts per aprovar, sense més. Però tot i així, ara ens podem explicar perquè la professió jurídica és de les menys normalitzades. Les raons tenen noms i cognoms, entre altres, Jiménez de Parga.

L'actual director del Departament de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona, Dr. Pere Vilanova, de ben segur està sentint vergonya aliena per aquest col·lega que és capaç de desprestigiar la professió de juriconsult fins uns extrems tant denigrants. El fet és que la població catalana es pregunta què s'hi ensenya realment a la universitat si els catedràtics són del tipus de Jiménez de

Parga. Per no parlar, del Dr. Joan Tugores, l'actual rector de la Universitat de Barcelona, ja que aquest catedràtic de penosa glòria en va ésser un dels seus antecessors durant dos anys després de la mort del dictador feixista Francisco Franco.

En la mesura que tantes promocions d'estudiants han pogut restar influïts per aquesta mena d'agitadors mercenaris entre els que destaca Jiménez de Parga, hom es pregunta com queda la catalanitat de la Universitat de Barcelona, universitat que per la seva dimensió i història és de la màxima importància des d'una òptica nacional. El relleu generacional és molt lent. Per sort, el propi Jiménez de Parga va deixar la Universitat de Barcelona el 1981 per anar a ocupar la plaça de catedràtic a Madrid, segurament pel fet de considerar que la seva carrera universitària no seria completa si finia en una capital de províncies. Almenys la seva rotunda vanitat ens va lliurar de la seva presència en el clos del coneixement català, democràtic i universal. No obstant, el mal ja va quedar fet, tot i que el sentit comú s'acabi imposant, i com algun antic deixeble seu de la Universitat de Barcelona ha manifestat el que s'aprèn a

les aules universitàries sota un règim d'ocupació mai és rellevant en la formació del professional.

La seva pena, i gran victòria catalana, és que els seus fills s'han naturalitzat catalans, doncs han après que la nació catalana no coneix discriminacions per cap mena de motiu. Demana la lliure integració, en el respecte i en la lleialtat, sense traïcions ni maldats. Els fills que han decidit quedar-se als Països Catalans saben més de la catalanitat que totes les seves divagacions intel·lectuals, divagacions que porten el sorollós nom de ciència política o dret polític però no per això han de poder alterar el més mínim la progressió nacional dels Països Catalans.

Aquest home era un jovenet de 7 anys l'estiu de 1936 i a la seva ciutat nadiua de Granada segurament hi retronaven les arengues del militar castellà Queipo de Llano destinades a destruir la República espanyola, la qual havia comès un greu pecat: atorgar l'autonomia política a Catalunya, i en certa mesura al País Basc i a Galícia. Aquell missatge propagandístic d'agitació bèl·lica torna a ressonar, com l'eco històric a què es refereix l'eminent Dr. Bosch i Gimpera en el seu estudi antro-

pològic del fet hispànic peninsular. Un eco que avui, entre altres, té el to i la veu d'un jurista, el catedràtic Jiménez de Parga, raó per la qual la preocupació ha d'ésser màxima, doncs si els qui coneixen el dret fan sonar antics tambors de guerra qui queda per picar els tambors de pau? El dret és l'instrument de la civilització. Els catalans sempre hem defensat el dret i la raó, el pacte i el diàleg. Des dels temps del Consolat del Mar, instrument jurídic del comerç marítim (no hi ha món més despietat que els dels diners sense pàtria) fins les Declaracions de Pau i Treva (també hi ha un dret de la guerra pensem els catalans), les lleis poden servir a la convivència i a la millora humana.

Tanmateix, si ens ataquen, si ens repudien, si ens liquiden de la història, de què ens val el dret i la raó? La lògica espanyola, d'arrel castellana, no dona alternatives a ningú que no siguin només ells. Aquesta és la manera de pensar del PP, com potser també ho és la del PSOE d'una manera més arreglada. La gravetat de la situació és que no són només els polítics espanyols els que pensen així, sinó que ara també ho som els homes i dones de lleis, com per exemple, Jiménez de Parga. Ω

Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGUEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1551-1552

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrear en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Austries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enranciat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat, i l'estim més a mesura que conec millor la submissió del poble a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania, i a horribles ídols del passat que brillen, lluits pels ressecs llavis dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

BARTOMEU CASAUS.

De 8 a 9-1550: El bisbe indigenista Casaus/Las Casas, defensor de la llibertat de consciència, disputa amb el progenocida integrista -contrari a Erasme i a Luter- Dr. Juan Ginés de Sepúlveda (1490-1573), cordovès i capellà de l'emperador, a Valladolid, davant una comissió de teòlegs. En aquesta reunió participen Domingo de Soto, Bartolomé Carranza i Melchor Cano, substituït posteriorment per Pedro de La Gasca. Sepúlveda defensa les seves idees de guerra justa contra els indis a causa de "llurs pecats i idolatries, per llur inferioritat cultural i per evitar guerres entre ells", arguments als quals ja s'havia oposat Francisco de Vitoria. No hi hagué resolució final i cada part s'hi considera vencedora.

1550-1554: Garcilaso de la Vega l'Inca (un mestís il·lustre) recorre l'Alt Perú.

GARCILASO L'INCA.

1550-1555: Papat d'un altre italià de família bona: Giovan Maria de Ciocchi del Monte, sota el nom de Juli III (1487-1555), nat a Roma. Malgrat Trento, es tracta de nou d'un típic papa renaixentista, dissolut, gran afeccionat a faltar i muntar espectacles. Dal Monte provoca potser dels majors escàndols homosexuals i incestuosos de la història del Papat: pren com a amants el seu propi fill bord, Bertuccino, i un afillolat, Innocenzo "Del Monte" (1532-1577), al qual, sols 4 mesos després d'haver estat elegit Papa, nomena cardenal amb 17 anys. L'ambaixador venecià Matteo Dandolo escrivia que Innocenzo "era un piccolo furfantello", i que Giovan del Monte "se lo prese in camera e nel proprio letto, come se gli fosse stato figliuolo o nipote". Onofrio Panvinio, escrivia de Juli III que era "eccessivamente dedito con intemperanza alla vita di lussuria e alle libidini" (...) i, fins i tot més explícitament, el defineix com "puerorum amoribus implicitus" (enviscat en amors per nois). El poeta francès Joachim du Bellay (1522?-1560): "(...) ma vedere uno staffiere, un bambino, una bestia, un furfante, un poltrone diventare cardinale, e per aver saputo accudire bene a una scimmia, un Ganimede avere il [cappello] rosso sulla testa (...) questi miracoli, Morel, accadono solo a Roma". La llista de comentaris escandalitzats de l'època és llarguíssima, però com al poderós ningú no li pot fer res, així continuarà fins a la seva mort (Innocenzo acabarà soterrat a la seva vora i tot).

JULIUS III

1550-1573: Augment demogràfic al Regne valencià, segons Casey.

1550-1580: Procés d'extinció paulatina de l'exèrcit semipermanent autòcton navarrès, mena de política autonòmica.

EUROPA DEL NORD EL 1550.

IVAN IV EL TERRIBLE.

1550-1617: Vida del científic britànic John Napier.

1551: 12.000 homes armats s'apleguen a la platja de Barcelona davant el perill d'una esquadra francesa.

Apareixen els índexs de llibres interdicts per la Inquisició espanyola (sota penes draconianes de foguera i expropiació de béns). El fundador del famós "Índex" de totes les obres prohibides pel Papat és Giovanni della Casa (1503-1557), prelat i escriptor.

El deute de l'Imperi castellanoalemany voreja els dos milions de ducats.

Tripolitània (des d'Egipte a Tunísia, actual Líbia) cau sota el vassallatge turc, de manera que l'Imperi Otomà s'estén cap a l'interior.

Fundació del Collegium Romanum de la companyia de Jesús.

Fundació de la 2ª Universitat d'Amèrica, a Lima.

1551-1552: 2ª etapa del Concili, de nou a Trento: per desig del Kaiser hi assisteixen representants imperials.

1551-1560: 12.620 kg. d'or passen d'Ameríndia a Castella. Són extrets de les mines per amerindis esclavitzats per la militaresca castellana en condicions infrahumanes.

A València, com a França i sud d'Anglaterra, els salaris han baixat.

1551-1587: Alça gradual dels preus de cost industrials valencians i, doncs, també del salari

industrial. Al Principat deu esdevenir-se una cosa semblant.

1552: Corts del a Confederació a Montsó (l'Aragó català). Les Corts catalanes aproven un capítol de Cort que converteix una pragmàtica del 1542 i afavoreix els estaments privilegiats. Els síndics barcelonins a les Corts diuen que Barcelona "és vuy més populosa que may sia estada". Deu tenir uns 50.000 habitants, els mateixos que durant l'època de major esplendor medieval devers

el 1300.

Protesta a les Corts catalanes per l'interdicció del Kaiser d'exportar mercaderies a ultramar. El comerç de draps del Principat és fet per Castella: cap a Portugal, Ameríndia i Canàries per tercers.

Felipe (II) ordena que els documents de la Corona d'Aragó romanguin dipositats a Barcelona, on continuen actualment. Aquest rei probablement fou el darrer a parlar català, més que son pare, ja que tingué una institudriu i amics princepatins.

L'integrista Ferran de Loaces funda el Col·legi Universitari d'Oriola, llavors encara ciutat catalanoparlant.

El Kaiser intenta infructuosament un acord amb els prínceps alemanys, els quals s'entenen amb França.

Tractat de Passau/Chambord: Aliança de Maurici de Saxònia—qui dirigeix la revolta dels prínceps alemanys, capficats per llurs privilegis contra el Kaiser—i dels luterans amb França, a la qual promet els bisbats de Metz, Toul i Verdun. Maurici derrota l'emperador a Innsbruck (Àustria). Metz (Lorena) queda annexionada a França.

Derogació de l'Interim d'Augsburg.

Dissolució del Concili de Trento per la derrota imperial.

"42 articles" del primat anglicà Cranmer, de caràcter calvinista-luterà. Comença la Reforma calvinista anglesa.

Fundació del Collegium Germanicum de la Companyia de Jesús.

Ivan IV "el Terrible" (1530-84) de Moscòvia conquesta el Khanat de Kazan.

Estiu 1552: Comença una emigració per carestia de queviures i pesta de barcelonins a fora la ciutat.

1552-1553: El Pare Casaus ateny d'estampar a Seblia una "Col·lecció de Tractats" on exposa ses idees a tomb dels problemes americans més greus, en resposta al progenocida Sepúlveda i la seva obra "De justis belli causis apud indios". Pocs anys més tard aquest llibre

seran confiscats sols arribar a Ameríndia (segons informes de fra Manuel Maria Martínez): "Tratado sobre la materia de los indios que se han hecho esclavos" i també: "Tratado comprobatorio del imperio soberano y principado universal que los reyes de Castilla y León tienen sobre las Indias", on desplega el concepte d'una "monarquia catòlica universal", "que exerceix subsidiàriament el seu domini i que no interfereix en les necessitats pròpies dels regnes annexionats" (Delgado).

1552-1556. Moscòvia s'annexiona els khanats musulmans de Kazan i Astracan, a la vora del Caspi devers el Volga.

1552-1556: Enèssima guerra contra França: per Metz, Toul i Verdun, que els imperials no arriben a conquerir.

"No solament sou enemics de la vostra salvació, ans àdhuc impediéu que tants milers de pobles creguin i se salvin; i no solament els que ja cremen en els focs eterns a causa de la vostra crueltat, de les espases i de les altres maneres de llevar la vida amb les quals heu posat fi a una tan immensa multitud d'homes, sinó també els que han evitat la vostra espasa cruel, donat que, a causa de les vostres maldats, amb prou feines, o mai, creuran de veritat... Per això sofrireu suplicis gravíssims, no sols per la vostra perdició, sinó també per aquells als quals sostraguéreu el període de conversió i penitència en ocasionar-los una mort intempestiva i els trametéreu directament als turments dels inferns, i també per aquells qui, a causa dels vostres pèssims exemples, miraren amb odi la fe i, així mateix, per l'ultratge a tota l'Església Universal i, igualment per la blasfèmia contra Déu.» (Fra Bartolomé de las Casas/Bartomeu Casaus denuncia amb valor els cruels genocides espanyols: aplicable a tots els beats que col·laboren amb la criminal política espanyola de genocidi contra les nacions sota la seva bota) Ω

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 10 anys que en Ramon Rul'lan va obrir la botiga de moda Grim al carrer de la Bosseria de Ciutat. Tel. 971 716 705

Fa 2 anys que en Felip Loubet de Bons Aires va obrir la botiga de pell i artesanies americanes Joia, al carrer de la Bosseria de Ciutat. Tel. 971 404 757

Na Magdalena Frau és la madona de Can Juanito, la botiga de llavors i plantes del carrer del Miracle de Ciutat. Tenen viviers a son Ferriol. Tel. 971 711 631

Fa 5 anys que en Rafela Bejar regenta el Bar Can Rafi al plaça des Mercadal de Ciutat. Tel. 971 727 137

Jilbert Prada de l'Havana acaba de comprar el Forn Can Fiol al carrer de la Carnisseria de Ciutat. Aquest forn està documentat fa 250 anys, Tel. 971 723 889

Presència mallorquina a Vincennes

Dos varen ser els menadors mallorquins que prengueren part a les corregudes del hipòdrom parisenc de Vincennes, celebrades poc després de la Diada de Sant Sebastià, el passat 20 de gener. Aquests foren: Esther Sáez Madrona i Antoni Oliva i Suau.

Ambdós menadors, marxaren cap a la Capital de França amb una expedició que partí amb la finalitat principal de veure el Grand Prix d'Amérique, que enguany guanyà el famós jockey de Bèlgica: Joss Verbeeck, conduint el cavall de nacionalitat alemanya: "Abano As".

Antoni Oliva disputà dues corregudes, conduint el cavall "Huit Mai du Coq", que patrocinà el periòdic "Diario de Mallorca" i la Caixa Rural de Balears. La primera d'elles aconseguí una col·locació, arribant en quart lloc, que li permeté poder disputar el Prix de Saint Claude.

te hípic de Gelsenkirchen, l'any passat participà a Vincennes, conduint el cavall de la família Garau Fullana: "Faon de Pintingnies" i la passada tardor visqué a Andalusia per mor de la seva participació a les corregudes al novell hipòdrom de Dos Hermanas, a la província de Sevilla.

Antoni Oliva i Esther Sáez prengueren part al Prix de Saint Claude, el dissabte 25 de gener. Esther conduïa l'egua "Ines des Rades", mentre que Antoni Oliva era el encarregat de portar "Huit Mai du Coq" a la victòria.

El cavall menat per n'Esther Sáez arribà setè, mentre que el de n'Antoni Oliva va ser vuitè. aconseguint aturar el temps a 1'17''2 i 1'17''3, respectivament.

La presidenta del Consell de Mallorca, acompanyada per els directors dels hipòdroms de Son Pardo i de Manacor, recolzaren als nos tres menadors, donant-los ànims.

res", que lliuraren Isabel Garau i Santi Contestí al jockey francès Jean François Senet. Fou un detall de consideració cap els nombrosos habitants d'aquest arxipèlag que viatgen any rera any cap a l'antiga Lutècia (nom que els romans designaren a París) per veure el Grand Prix d'Amérique. Un siulo d'argent li fou lliurat al guanyador. Convendria que l'any que ve es tornés a celebrar aquest premi, ja que seria una forma de donar a conèixer el món del trot de les Illes Balears a l'exterior.

Enguany, el mateix dia que es celebrà el "Grand Prix d'Amérique", el cavall "Franc d'Or", entrenat per Santi Contestí participà a una correguda, on no aconseguí cap col·locació.

L'experiència mallorquina a París d'enguany la podem qualificar de bona. Cal destacar el setè lloc de N'Esther Sáez. La nostra amiga Esther ha millorat dues posicions, respecte a la seva participació del any passat. De la

"Huit Mai du Coq" és un equí que ha donat excel·lents resultats als hipòdroms mallorquins. Ben entrenat per Joan Carles Rotger, pogué arribar a obtenir la col·locació a una prova on hi havia prioritat de participació als cavalls francesos menats per conductors amb llicència amateur designats per la Société du Cheval Français.

Antoni Oliva viu el trot intensament. Amés de conduir cavalls, informa cada dijous al suplement de "Diario de Mallorca".

"Al trot" sobre les darreres novetats que envolta el món del trot. Les seves opinions són tingudes molt en compte i respectades per la gent del trot.

Esther Sáez és una menadora amb una certa experiència, fora dels hipòdroms mallorquins. Esther ha conduït cavalls trotadors a Alemanya, fa dos anys al recin-

No feren cap primer, ni cap col·locació, però varen agafar una experiència tant bona que en el futur tornaren repetir.

Per la repetició d'aquesta experiència hauran de treballar molt i poder comptar amb la confiança dels propietaris perquè els puguin cedir els cavalls que els hagin de dur cap a la victòria. Tant n'Esther com n'Antoni s'han de mentalitzar de que Vincennes és un altre món i que per arribar a la glòria han de fer un gran esforç i que pot tenir una bona recompensa que no és mes que arribar primer al Grand Prix d'Amérique.

Enguany, hi ha hagut una novetat que ha donat satisfacció als mallorquins que visqueren a prop el desenvolupament de les corregudes a Vincennes. Fou la celebració del "Prix des Baléa-

novena posició, ha pujat a la setena. N'Esther té molta experiència en menar cavalls trotadors, la temporada passada obtingué 47 punts als hipòdroms mallorquins.

És una menadora, en alça i que té un gran futur si segueix en aquesta línia. Ara treballa a la quadra dels Germans Garau Fullana. Convé que torni a repetir l'experiència de menar cavalls a Vincennes. La propera vegada potser que guanyi perquè hi ha la dita: "A la tercera, va la vençuda". Talent en té i molt ara falta que el cel ens escolti i que aquesta dita es faci realitat. Ω

MIQUEL
ALEMANY I
BAL·LE

El Cercle Alfons Mias us proposa dues reedicions esperades : Joan-Pere Pujol, Daniel Cardona Civit i Nosaltres Sols!

Fins a la publicació l'any 1984 dels seus escrits, precedits d'una biografia crítica a cura d'Enric Ucelay da Cal, Daniel Cardona quedava una de les figures més mal conegudes del nacionalisme català. L'objecte d'aquest estudi és de posar a la seva veritable plaça un personatge del nostre nacionalisme tan important com els seus contemporanis els germans Josep i Miquel Badia, el doctor Josep Dencàs o en Josep-Maria Batista Roca. És també de mesurar l'impacte real de les seves idees a dintre del moviment independentista. Des de la naixença de Cardona, l'any 1890, fins a la desaparició del darrer grup portant el nom de Nosaltres Sols!, l'any 1983, va escolar-se gairebé un segle durant el qual el poble català ha patit força per intentar de recuperar la seva independència política. Els esdeveniments històrics més importants per a la col·lectivitat catalana del nostre temps constitueixen així el teló de fons d'aquest treball. Aquests són els criteris que ens han permès de concebre l'estudi segons quatre períodes ben definits: Una primera part tracta de la vida de Cardona abans que fundés el moviment Nosaltres Sols! Correspon al període 1890-1931. Una segona part tracta de la fundació de Nosaltres Sols! i de les diverses actuacions dels seus socis durant la República i la guerra civil espanyola. Correspon al període 1931-1939. Una tercera part tracta del paper que van jugar els membres de Nosaltres Sols! a dintre del Front Nacional de Catalunya, el qual desafià molts anys el règim de Franco de manera insolent. Correspon el període 1939-1947. Per fi és qüestió d'un grupuscle d'extrema dreta que ha funcionat entre 1979 i 1983 i que es va referir a l'organització fundada per Cardona, per bé que no tenia cap vinculació orgànica amb aquesta. El lector trobarà en annex una selecció de textos de Cardona i del grup Nosaltres Sols! (La Bandera Negra; No votarem l'estatut; La nostra concepció separatista; Nacional-feixisme i nacionalisme alliberador; Manifest separatista de Nosaltres Sols! Si ens diuen que som racistes, Quan el govern envia..., Feminisme?)

Josep Maria Batista i Roca Catalunya i els drets culturals de les nacionalitats Traductor: Teo Vidal i Sol

Josep Maria Batista i Roca (Barcelona 1895-1978). Historiador, etnòleg i polític. Quan estudiava Dret i Lletres a la Universitat de Barcelona, fou un dels fundadors de l'Arxiu d'Etnografia i Folklore de Catalunya (1917). A Oxford va seguir estudis d'antropologia i publicà el catàleg de les obres lul·lianes de la Universitat d'aquesta ciutat. Apassionat d'escoltisme, creà els Minyons de Muntanya (1927). L'any 1930 fou a l'origen de l'associació Palestra i, l'any següent, d'una guàrdia civil per a envoltar F. Macià. La Generalitat republicana va encarregar-li una missió a Londres (1938). Sota el franquisme ensenyà Història al Trinity College de Cambridge i intentà fer conèixer el problema català en les instàncies internacionals (entre altres a la U.N.E.S.C.O.). Organitzà l'Anglo-Catalan Society. Va presidir el Consell Nacional Català i suscitar les manifestacions de Pau i Treva de Deu a Toluges. De retorn d'exili l'any 1976, va continuar les seves activitats cíviques i fou, entre altres, un dels promotors del Cercle d'agermanament Occitano-català.

Aquest treball Catalunya i els drets culturals de les nacionalitats s'ha extret d'una comunicació que va fer al IXè Congrés de la Unió federalista de les Comunitats nacionals europees (Aquisgrà, juliol del 1959). L'autor hi tracta de la majoria dels aspectes de la qüestió: Les nacionalitats i llurs missions, la font dels drets de les nacions, els drets i deures fonamentals de les nacions, el dret a la vida nacional, el dret a la personalitat nacional i a la seva lliure expressió, els aspectes culturals dels drets de les nacions, la lluita dels catalans per a la independència cultural, i els drets culturals en el marc internacional. Aquest document és imprescindible per a ensinistrar l'opinió pública respecte a l'opressió ètnica i a la necessitat d'oposar-hi respostes conformes al dret. Dos articles extrets de la revista SINC del Consell Nacional Català sobre temes similars completen el text de la conferència. Ω

Catàleg del Cercle Alfons Mias:
www.club-internet.fr/perso/jppujol/MIAS.html

«Ponga una mezquita en su comedor»

RICARD COLOM

A Premià de Mar volien fer la mesquita just enmig la vila: Àràbia Saudita hi donava els diners a cabassos. La població s'hi va oposar massivament: tant cristians com no creients i anticatòlics, com és lògic de suposar, perquè no es tractava d'una qüestió pròpiament religiosa. Les forces democràtiques, per allò del pensament políticament correcte, van callar. El feixisme espanyol (Josep Anglada, ex-FN, tot llançant una críptica «Plataforma per Catalunya») aprofità l'ocasió per agitar contra la immigració (que no pas contra l'Islam). La majoria de mesquites a l'Estat espanyol estan pagades per Àràbia i tenen clergat integrista (segons dades d'El País).

Segons Amnesty, la medieval Àràbia és, amb Corea del Nord, el règim més policíac i antidemocràtic del món: té una policia islàmica que persegueix qualsevol cosa que no siga musulmana. Fa cinc anys rebí una lletra clandestina enviada per un filipí d'ascendència basca, tancat en incomunicació, on em contava com feia uns dies havien decapitat un company seu, acusat del greu crim d'haver volgut seguir un curs bíflic. A Àràbia també existeix encara la crucifixió per als «apòstates». Fins fa pocs anys el règim islàmic sudanès crucificava cristians, ara sols els esclavitzava (igual que a Mauritània: ataca poblacions al sud, segresta població civil i venen infants per 5.000 pessetes. Bueno, bonito i barato. A Egipte la població aborigen, els coptes, no reben permís per bastir esglésies: les han de bastir en grans catacumbes subterrànies. Els coptes cristians monofisites viuen marginats en la misèria, en raval pobres, entre femers i fins i tot en cementiris antics abandonats. La progressia occidental no parla d'aquestes coses, perquè és laïcista, prefereix parlar de les barrabassades dels Bush i Cia. A Indonèsia hi ha hagut milers de cristians assassinats durant aquests anys pels integristes musulmans, illes senceres esclavitzades i islamitzades literalment a cop de metralladora. Més de mil esglésies i moltes padogues han estat cremades. A la majoria de països islàmics no hi ha permís per a cap edifici de culte que no siga musulmà. Però no sols hi ha aquesta mena de problemes a països musulmans o «confessionals ateus»: a Índia ataquen també minories i han cremat cristians, a Birmània Dictadura militar jacobina confessional-budista-més de 40.000 morts de minories nacionals de mayo-

ria cristiana com els kàrens o mons, etc.

Tanmateix on la cosa va pitjor és a països islàmics. A molts Estats musulmans funciona ja la Xaria o llei confessional musulmana (tradicional i alcorànica) que té aquests trets:

- Dóna un estatut superior als musulmans sobre les altres religions.

- La vida d'un cristià, hindú, budista, jueu... val la meitat que la d'un musulmà en cas de compensació a pagar per homicidi voluntari.

- En un litigi, el testimoni d'un cristià o nomusulmà val la meitat que el d'un musulmà.

- La xaria considera que les dones no tenen prou seny com per testimoniar en un juí.

- Els musulmans poden prendre muller cristiana o nomusulmana (llurs fills seran automàticament musulmans), però un cristià o nomusulmà no pot casar-se amb una musulmana.

- Tot musulmà convertit a una altra religió és considerat apostata i reu de pena de mort.

- Un home pot sempre divorciar-se de la muller, sols cal que alça la mà i digui 3 voltes: «Et rebug». Però una dona no pot mai divorciar-se sense l'acord del marit.

- Els homes tenen dret a quatre esposes. Si en volen alguna més, es divorcen d'alguna de les que tenien. Ço s'esdevé sovint i les divorciades han de viure de la prostitució. És un sistema que dóna poder a les màfies de la tracta de blanques i a la marginació social. Per això el subdesenvolupament és essencialment endogen i depèn de mals plantejaments arrelats a la cultura popular de la nació subdesenvolupada i que pateix l'imperialisme de països més justs endògenament, millor organitzats internament.

Però aquestes coses la nostra progressia les calla, la qual cosa és tan injusta i il·lògica per als propis interessos de la nostra esquerra que té, com a càstig a tanta inconseqüència, el creixement de la dreta i del feixisme espanyol entre el mateix proletariat i el jovent, capes progressistes per excel·lència. L'altre dia en un supermercat petit i desprotegit, dues joves dependents estaven mig esporuguides per una colla de tres joves, crec que romanesos, que havien robat i després havien intentat intimidar-les al carrer. Aquestes pobres noies, quan senten que l'esquerra sols parla en favor de la immigració, seran fàcil presa del feixisme. El feixisme creix a la nostra vora mentre la nostra progressia clou els ulls a més de la meitat de la rea-

litat per simples rutines fossilitzades i per una actitud irresponsablement snob. Tan a gust viu? Tan acomodada es troba?

El feixisme espanyol que saben el que diu i l'islàmic que no l'entenen, perquè parla en àrab es reforcen mútuament i corren el perill que se retroalimenten a costa de la societat democràtica. A ca nostra no hi ha cap persecució antiislàmica, sinó simplement racisme «antimoro» fomentat per l'espanyolisme i també per l'actitud també racista dels immams integristes i llurs deixebles. L'imam de Fuengirola ensenyava a pegar les dones sense deixar marca, el de Sabadell es planyia que Hitler no hagués acabat amb tots els jueus, el de Terrassa diu que els catalans sí, els acompleixats i ONGers catalanets! - som racistes fins i tot contra els espanyols, el de Lleida justificà com a lògiques les ablacions de clitoris, argumentant que en els països calorosos això permet rebaixar el desig sexual. Independentment de que el clitoris no realitza cap funció hormonal (i si m'equivoc, tant és), que de calor se'n passa a molts llocs, que els esquimals també procreen, i que els homes també tenen desig sexual, m'agradaria saber si l'Alcorà diu quelcom al respecte d'aquesta mutilació. Potser especifiqui que a la dona li correspongui un paper inferior i supeditat a l'home, però no pens que digui res d'anar extirpant clitoris, que jo sàpia.

Els caps religiosos són persones molt importants en la societat musulmana, per aquest motiu m'exaspera més que es vulgui justificar un costum d'aquesta mena. S'ha d'incrementar la integració d'aquestes cultures, i integrar també aquests immams. O és que interculturalitat és extirpar clitoris, apallissar dones, justificat l'Holocaust i calumniar els esclaus catalanets? Per què la nostra progressia laïcista d'arrels tan jacobines, ai las! - silencia aquestes coses? No és això la millor manera de donar ales al feixisme espanyol i al racisme «antimoro» que capitalitzarà la dreta i el feixisme espanyol en una jugada política elemental i sense oposició democràtica? Jo estic convençut que sí, i que portem el mateix mal camí que a França, amb la mateixa esquerra fossilitzada. L'imam de Terrassa diu que els catalans -aquests esclaus acompleixats que sempre corren com a llebres per solidaritzar-se amb els maoris, els patagons i els bosquimans! són «fins i tot» racistes «no sols amb els musulmans» sinó també «amb els espanyols». I això quina barra més descomunal! - ho diu a Terrassa, l'única ciutat catalana on

hi hagut un pogrom antimagrebi al barri «andalús» de Ca n'Anglada, protagonitzat per fills de la immigració andalusa. Cal suposar que Aznar li compensarà els «servicios prestados», potser la cosa entra en els acords Madrid-centres islàmics (entre integristes se n'avenen econòmicament amb els nostros impostos saquejats).

Vet ací que el mateix Alcorà diu coses que afavoreixen el racisme musulmà, com ara: «Oh, creient!, no prengueu pas per confidents els jueus ni els cristians: que siguin confidents entre ells. Però els qui entre vosaltres intimiti amb ells, certament serà un d'ells, perquè Déu no il·lumina els inicis» (Sura 5:51). «Jur que trobaràs que els pitjors enemics dels creients són els jueus i els idòlatres...» (5:82).

Aquests són els immams que tenim i el feixisme islàmic que tenim, invisible perquè parla àrab. I que de vegades compta amb la solidaritat badoca i poc afinada de la progressia aborigen, la qual és tan il·lògica que prefereix afavorir un poble de ràpid creixement demogràfic esclavitzat per un integriste religiós i un masclisme medieval (i que, per tant, poc profit pot traure i sí que pot acabar atacant les nostres mateixes llibertats democràtiques mínimes) sense exigir-li democratitzar-se, i que ni tan sols vota... als drets i a les pors i als vots dels propis votants i dels propis ciutadans catalans i en concret els valencians, cada dia més esgarriats al camp del feixisme espanyol, davant la solemne inutilitat de l'esquerra. «Un poble deixa de ser analfabet quan aprèn a llegir i escriure... la pròpia història» (Paulo Freire).

Però oi que no sabeu on viu la nostra progressia: els Maragall, Ribó, Serra, Portabella, Montilla i tota aquesta colla que viu del «cuento»? A Pedralbes i als millors barris de Barcelona i de Sant Cugat. A Pedralbes no hi ha immigrants, i si algun s'hi perd per error els guardes de seguretat dels edificis ja s'encarreguen que no passi del portal. Van amb vestits d'Armani i xòfer, i alguns amb escolta i tot. I és clar tot això que expliquen, ni ho veuen, ni ho saben, i probablement no els interessa.

Apartir de cert nivell de renda, és molt fàcil ser progrè i intercultural i tolerant, perquè no tens immigrants traficant i robant al veïnat i als teus fills menors, sinó guardies jurats de les empreses de ca n'Oregon Mayor.

Així prediquen solemnement ex càtedra els dogmes del pensament políticament correcte, la tolerància i tal, mentre les bases dels partits d'esquerra (jovent i proletariat) es passen a l'extrema

dreta que sí els comprèn i els promet solucionar les coses.

Sovint he discutit amb progrès i, per dir jo coses així, em tatxaven de fatxa, de fans de Bush, d'integrista religiós i coses per l'estil. Quan els proposí de fer algunes de les activitats que faig o he fet normalment (acollir immigrants a ca meua, ajut a marginals, escriure's amb presoners i condemnats a mort a Texas, camps de concentració o uns altres llocs, etc...) tots han callat i no s'hi han apuntat: era més important «triunfar» en la vida i anar de quan en quan a figurar i a demostrar com se saben de bé la doctrineta progrè en qualque fòrum o llista de debat. Clar: una cosa és parlar floritures amb la gran boqueta fluixa i dir ritualment pestes de Bush o de qui sia i una altra donar blat i treballar.

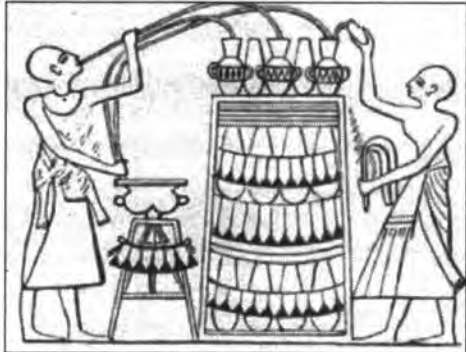
Són progrès de luxe: hipòcrites i falsos que a més tenen el lleu de difamar i calumniar gent que desconeixen, simplement per alguna frase que no consideren políticament correcta, perquè amb mentalitat de censor i a voltes d'inquisidor donen molta més importància a una frase anodina o a una declaració grandiloqüent de paper banyat que a l'ajuda diària i a l'esforç sincer que costa milers d'euros i d'hores, així demostren que el fariseisme no és patrimoni de les religions. Per a ells, com per a llurs mestres espanyols, més importància ha de tenir sempre una frase d'en Barrera o de na Ferrusola que un pogrom espanyol a Ca n'Anglada o a El Ejido: cobreixen la retirada mediàtica dels fatxes de debò amb focs artificials d'autoodi anticatalà.

Sí, són molt laïcistes i fan acudits de la Mare Teresa de Calcutta mentre beuen vi del car: ells ho saben tot i són modèlics diuen totes les frases correctament buides i tòpiques i poden escriure i fins i tot publiquen llibres molt correctes i vistosos que els podríem dir o ensenyar la resta de la Humanitat a gent tan resabuda, tan redactora? Sols tenim permís per aplaudir-los entusiàsticament mentre, amb la llur irresponsabilitat i ceguesa, ens porten a un nou feixisme populista.

Molta roba de marca i poc sabó. **Ω**

Les primeres notícies de les que hom disposa sobre la cervesa a Egipte són les que refereixen una taverna anomenada AZAG-BAU que, cap a 3100 aJC, es feia la cervesa i la venia en el seu establiment. Aquest beuratge rebia el nom de "HENQUET". La data esmentada ens demostra que realment és difícil i artificial establir una filiació entre cerveses sumèria i egípcia. De fet, com ja ho hem dit, la descoberta de la cervesa és segurament un fet fortuït que es degué produir a la mateixa època en nombrosos llocs diferents.

Un equip d'arqueòlegs de la Universitat de Yale ha descobert a les afores del Caire un forn de pa i una cerveseria que daten de 4500 anys enrere. Pensen que aquests edificis formaven part d'una ciutat en la que vivien treballadors que obraven en la plana de Gizeh. Els arqueòlegs van descobrir gerres i magatzems de cereals i també tauletes d'argila amb jeroglifs. Una d'aquestes tauletes conté una descripció del procés d'elaboració de la cervesa i un himne de lloança a la Deessa Sumèria de la cervesa. Aquest es coneix actualment com "himne a NINKASI".

Aquest himne sembla que sigui una mena d'elegia a Ninkasi datada del 1800 abans de Crist (se'n ha descobert diverses versions a Sumer). Veieu el text a la pàgina Cervesa, Pa, Ninkasi.

Aparentment (no estem segurs de les nostres fonts), els egipcis disposaven de tres noms per designar la cervesa a part de Henket:

ZYTHUMOZYTHOS: paraula que deu constituir una tergiversació grega de l'original egipci i que designa una cervesa clara

CURMY: cervesa més espessa i més fosca.

SA: cervesa especialment espessa i fosca reservada als més alts dignataris i a les cerimònies religioses.

L'ofici de cerveser tenia prou importància a Egipte perquè els escribes el designessin amb un jeroglif propi que es pronunciava quelcom com "FTY" i que representava un treballador abocat damunt d'un recipient armat d'un sedàs (se suposa que per al treball dels cereals o braceig). Sembla ser que els bracejadors solien afegir espècies per aromatitzar el beuratge. Les feien bullir amb el most.

Els Egipcis feien servir diversos tipus de forment i d'ordi i procedien a fabricar la cervesa com els Babilonis. Solien maltejar ambdós cereals. Coïen els pans de cereals fins que fossin foscos. Inclouen plantes com la màndradora, i altres productes com la mel o la sal. Disposaven doncs d'un receptari suficient per a fer cerveses de diversos tipus i queda clar que intentaven controlar el producte acabat.

(Entenem que hom pot trobar-se una mica confós: què feien aquesta gent? Maltejaven o coïen pans? Sàvia pregunta... Hem de contestar que no ho sabem. En les nostres recerques, ens hem fet un fart de trobar referències contradictòries. Alguna vegada hem esco-

LA CERVESA: EGIPTO

llit la versió més versemblant, una altra, la que més ens agradava i, una altra vegada tiràvem pel dret. En el cas concret, sembla ser que el problema no ho és realment. Cal adonar-se que la història d'Egipte cobreix aproximadament 6000 anys. Aquest lapse dona per descobrir la cervesa, afinar el producte i, accessòriament, inventar el malteig. Per tant, suposem que segons quin serà el període al que es refereixen les fonts consultades, parlarem d'abans o de després de l'invent de malteig que, aquest sí, atribueixen als egipcis, almenys pel que fa a aquella zona de món). Tot i així, podem aventurar-nos a afirmar que, possiblement, també es fessin pans de cereals maltejats! (veieu la recepta que ens reporta Zòzim).

En un descobriment recent d'un jaciment del nou imperi, hom ha pogut demostrar que, almenys en aquella època, es feia cervesa amb malt.

En el Museu Nacional del Caire, una tauleta de fusta escrita en caràcters jeroglífics diu:

"Deixeu macerar i inflar-se els grans d'ordi durant un dia en aigua clara. Torneu a humectar-los amb aigua i esbandiu en un recipient o safata amb forats a la base. Deixeu assecar i inflar i assequeu al sol."

Existeixen pintures egípcies on hom pot apreciar el ventat del gra i la fabricació, assecament i fermentació dels pans d'ordi. Altres gravats descriuen el transport de barrils per vaixell, i una "farra" de quatre bevedors de cervesa aixecant amb entusiasme les seves copes.

També existeixen dibuixos del procés d'elaboració en frescos de la tomba d'AMENOFIS II. En aquests dibuixos es pot veure tot el cicle de fabricació de la cervesa, des del ventat fins a la degustació.

El braceig fou una important indústria a Egipte. La cerveseria del faraó RAMSÈS III produïa 10.000 hectolitres a l'any. Un milió de litres..., 466.308 àmfors. (pels detalls: cada àmfora=2,15 l.) I el consum es diferenciava: mentre que les classes humils bevien cervesa jove i tèrbola, les classes més afavorides socialment preferien les cerveses que havien reposat un cert temps i que havien estat "filtrades" amb greda (una mena d'argila de color blanc blavenc i bitumosa). A Olot, la greda és sorra volcànica més o menys gruixuda.

El Llibre dels Morts dels Egipcis fa referència a la cervesa gairebé sempre citant-la com a ofrena líquida principal. Aquestes citacions les hem trobades nosaltres:

Capítol LII. Una encantació contra les

escombraries.

El meu menjar? Són els pans fets amb blat blanc.

La meva beguda? És la cervesa feta de blat vermell. (Sorgo roig ?)

Tenim una citació molt semblant al capítol CII en la que la cervesa també és concebuda com l'ofrena líquida per excel·lència.

El llibre dels morts fa constantment referència al pa com a aliment sagrat objecte d'ofrenes múltiples. Ja consagren el pa...

Capítol LXIX sortida de l'ànima cap a la llum del dia.

Pugui el meu cor ser fortificat per les ofrenes

Sobre els altars del meu Pare diví:

Pa, Cervesa, carn i aviram.

Capítol LXXXII Per ésser transformat en Déu Ptah i per viure a Iunu.

Ple de puixança, visc de les ofrenes sepulcrales

I tasto les fulles de Palmera de la Deessa Hathor.

Les meves ofrenes: pans, cervesa, vestits i vasos.

Bé, no podem seguir citant el LLIBRE DELS MORTS perquè no acabarem mai. Es tracta d'un recull d'oracions que els sacerdots recitaven a l'orella del mort abans, durant i després de la momificació per tal d'assegurar, amb la màgia de les paraules, la supervivència i el benestar de l'ànima del finat en el sojorn dels morts. Valgui però observar el valor sagrat que atorgaven els egipcis a la cervesa atès que la presentaven en ofrenes als Déus.

Un altre text, destinat a l'ensenyament dels escribes diu:

Si has menjat tres pans

I begut dues gerres de cervesa

I el teu ventre no està satisfet, domina'!

Si algú s'afarta de menjar, no t'hi afegeixis,

Guarda't de la seva taula!

(...) No t'oblidis en beure cervesa,

No sigui que diguis quelcom dolent,

I no recordis el que has dit.

Si caus i et fas mal

Ningú t'ajudarà

(...) Quan vas ésser enviat a l'escola

I et van ensenyar a escriure

Van seguir ocupant-se de tu diàriament

Enviant-te pa i cervesa de la seva casa.

Un altre text clàssic, les màximes de PTAH-HTEP, recomana als bevedors que respectin les classes socials:

No seguis en una cerveseria

Per ajuntar-te amb un altre més gran que tu,

Tant si és jove però gran pel seu càrrec,

Com si és ancià pel seu naixement.

Pren com a amic un home de la teva condició.

Durant molt de temps, Egipte fou considerat el bressol de la cervesa, plaçada aquesta sota l'advocació d'ISIS i del patró dels cervesers: OSIRIS. Llavors la recomanaven probablement pel seu contingut de vitamines del grup B i PP, per les seves virtuts cosmetològiques i per prevenir el risc de Pel·lagra. Les senyores elegants usaven l'escuma per mantenir la frescor del seu cutis...

Pel·lagra: Avitaminosi molt greu, caracteritzada per l'aprimament, la caquèxia, per erupcions cutànies sobre les parts del cos exposades al sol i per disfuncions nervioses, tot plegat degut a la falta de vitamina PP (amid nicotínic)

Des del principi de la primera dinastia (3315-3100 aC) es troben residus de cervesa en les gerres d'ABUROACH. Atum, autor de la primera parella divina parla d'aquesta manera:

- He vingut a vosaltres en l'aparença de Qui-és-el-fill-i-és-filla i sec en el meu tron que està a l'horitzó; rebo les ofrenes dels meus altars; quan cau la nit bec les gerres de cervesa en la meua dignitat de Senyor de tot.

Segons la mitologia egípcia, va ser Osiris, Déu de l'agricultura, qui va ensenyar a la humanitat l'art de fer cervesa. Aquesta fou feta de blat, però ben aviat van substituir el blat per l'ordi. La beguda solia ser aromatitzada amb canyella, figues, dàtils, mel i probablement, més coses que se'ls devia acudir. Sembla ser, segons fonts no contrastades, que els egipcis ja feien servir el Llúpol des del segle VII a JC com a aromatitzant.

Osiris també era considerat l'esperit dels cereals i la germinació d'aquests era presa com a parangó de la pròpia resurrecció del Déu. A l'interior d'una de les estàtues d'Osiris de mida natural, descoberta dins la tomba de MAHERPRA, els arqueòlegs van descobrir una barreja de terra amb grans d'ordi i un líquid viscos que, originalment, pot haver estat cervesa (no sabem si s'han fet les anàlisis corresponents). Hom ha interpretat aquesta ofrena com un símbol de la "resurrecció germinal" del senyor de les ànimes dels morts de la mitologia egípcia.

Sembla ser que els Egipcis descobriren el MALT. Aromatitzaven la cervesa amb safrà, mel, gengibre, dàtils o comí. En una civilització tan organitzada com la que visqueren els egipcis, no és d'estranyar que arribessin a uns nivells prou avançats de sofisticació, tot plegat sotmès a estrictes normes d'elaboració, distribució i consum.

ZÒZIM, un metge de PANOPLIS, ens descriu una recepta de cervesa:

"Els grans germinats d'ordi i espelta es trituren en un morter i amb la seva farina, hom aconsegueix una pasta que s'endureix amb els peus (suposem que trepitjant) en un cup. Amb aquesta massa es fan pans, que hom forneja, quedant una mica humits a l'interior. Un cop freds, es trossejen i es posen en gerres amb aigua ensucrada. Després de l'addició de ferment (suposem que es tracta d'haver conservat massa fermentada de l'elaboració precedent), i després de la fermentació, hom ho vessa en un altre cup, diluint i tamisant diversos cops la massa escorreguda. El líquid final es conserva en àmfors i es guarda en coves fresques."

Com a Babilònia, els cervesers egipcis quedaven dispensats de servei militar. La cervesa era considerada un bé important fins al punt que molta gent rebia part del seu sou sota la forma de cervesa.

Podríeu dir que això de l'Osiris entra en contradicció amb les tauletes citades més amunt que fan referència a la deessa sumèria de la cervesa NINKASI. Hem de tenir en compte

que la civilització egípcia va durar entre 4 i 6000 anys i que la seva mitologia va anar evolucionant amb el temps. Per tant ambdues afirmacions poden perfectament conviure en aquest repàs històric.

L'arribada dels Grecs cap al 2100 aC va subvertir el paper sagrat de la cervesa sense però, treure-li importància social.

De forma que es va seguir consumint cervesa, es va seguir fent-la servir com a moneda de canvi. Es creen "cases de cervesa". El consum va anar augmentant fins a convertir l'elaboració en autèntica indústria. Pelúsia (actual Port Saïd), cap a 2500 aC, ciutat al delta del Nil, era molt coneguda en el món antic pel seu "vi d'ordi".

Diodor Sícul diu que:

"A Egipte es fa una beguda amb ordi que

es diu ZYTHUM i que tan en agradabilitat, en color i en sabor, cedeix molt poc al vi".

L'historiador Casius, referint-se als temps remots de la construcció de les piràmides, quan els esclaus egipcis treballaven sota el fuet, té un record per la gratificant beguda feta d'ordi:

"Quan es beu aquest vi d'ordi, hom es posa alegre, canta, balla i es comporta com si estigués embriac de vi dolç"

Diodor de Sicília, a l'època d'August, conta com Osiris, que tant va estimar als homes, els ensenyà a fabricar el ZYTHUM:

"Osiris va ensenyar que, amb l'ordi, es podia elaborar una mena de vi no molt diferent del vi veritable per l'alegria que infon als bevedors i els efectes produïts".

Per als més curiosos, hem pogut recollir

algunes paraules egípcies relacionades amb la cervesa:

Cervesa de o amb

rosella o cascall:

henket shepenet Bracejar:

fty o afty

Cervesa amb

essència de dàtils

segennen Malt

Deku

Ferment

(o mare de cervesa)

besha Cervesa dolça (de garrofa):

henket nedjemet

Pòsit, solatge:

xeftu Espelta silvestre

bedet

Cervesa:

Henket Ordi
it

Més informació sobre la cervesa a Egipte: <http://www.egiptomania.com/jeroglifico/articulo/cerveza.htm>

Hem llegit que podria existir una filiació cervesera que partiria de Sumer per passar per Egipte, Grècia, Roma i que arribaria al Nord d'Europa, altre bressol de la cervesa (Tot plegat per art dels viatgers i comerciants Fenicis i Hebreus). La veritat és que és força plausible, però som escèptics per naturalesa i podríem imaginar altres vies d'accés de la cervesa a Europa i fins i tot podríem passar molt de trobar cap filiació: els Europeus podrien molt bé haver inventat la cervesa pel seu compte, tal com ho van fer els Xinesos. Ω

NORMES PER A LA COMUNICACIÓ

1) Estigues disposat a escoltar i no repliquis fins que el teu interlocutor hagi acabat de parlar.

[Qui respon abans descoltar passarà per neci i quedarà avergonyit (Prov. 18: 13). Heu de ser promptes a escoltar i lents a parlar o a irritar-vos (Jaume 1: 19). Escolta molt i parla poc i els savis et faran lloc (popular).]

2) Parla a poc a poc i abans de parlar pensa. No acceleris el discurs. Parla de tal manera que l'altra persona pugui comprendre el que dius i acceptar-ho.

[Una bona resposta dona alegria; una paraula oportuna, que n'és, d'agradívola! (Prov. 15:23). El just s'ho pensa, abans de respondre, la boca els malvats vomita maldat (Prov. 15:28). Qui guarda la boca i la llengua es guarda ell mateix de perills (Prov. 21:23). Veus un home que parla sense pensar-s'hi? Pots esperar més d'un neci que no pas d'ell (Prov. 29:20).]

3) Digues sempre la veritat però amb amor. I no exageris.

[Més aviat, mantenint-nos en la veritat i en l'amor, creixerem en tot... (Efes 4:15). Per tant, abandonem la mentida i que cadascú digui la veritat al seu proïsme (Efes 4:25). No us enganyeu els uns als altres,

vosaltres que us heu despullat de l'home vell i de les seves obres (Colossencs 3:9).]

4) No et valguis del silenci per decebre el teu interlocutor. Explica-li per què prefereixes callar en aquesta ocasió.

5) No entris en querella. Pots mostrar el teu desacord sense haver de discutir.

[Començar un plet és aviar l'aigua; abans d'embolicar-t'hi, retira't (Prov. 17:14). Retirar-se d'una disputa, honora; el neci sempre s'hi embolica (Prov. 20:3). ... comporteu-vos dignament...sense baralles ni enveges (Romans 13:13) Llenceu lluny de vosaltres l'amargor, l'enfuriment, la ira, els crits, les injúries i tota mena de dolenteria (Efes 4:31).]

6) No repliquis amb ira. Respon suauement i amablement.

[Si us disgusteu amb algú, no l'ofengueu; que la posta de sol no us trobi encara ressentits (Efes 4:26). Qui és pacient demostra molta prudència; molta estupidesa, l'impacient (Prov. 14:29). Una resposta suau calma la ira, la paraula feridora encén la indignació (Prov. 15:1). A força de paciència el jutge s'apaivaga, la llengua dolça pot trencar un os (Prov. 25:15). El neci desfogla la seva passió, el savi acaba per frenar-

la (Prov. 29: 11).]

7) Si t'has equivocat, admet-ho i demana'n disculpes. I si algú et confessa qualche greuge que t'ha fet, digues-li que el perdones i assegura't que l'afer queda oblidat i que no li'l retrauràs mai

[Qui vol amistat oblida les ofenses; perd l'amic el qui les retreu (Prov. 17:9). Sigueu bondadosos i afectuosos els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist (Efes 4:32). Suporteu-vos els uns els altres i, si algú tingues res contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat: perdonen també vosaltres (Colossencs 3:13). Per damunt de tot, tingueu una amor intensa entre vosaltres, perquè l'amor cobreix una multitud de pecats (1ª Pere 4:8).]

8) Evita d'insistir, de reblar el clau.

[Qui molt xerra no evita la falta; l'home assenyat mesura les paraules (Prov. 10: 19). Aigua profunda és la intenció de l'home; el qui és sàgaç l'arriba a pouar (Prov. 20:5).]

9) No censuris ni critiquis el proïsme. Al contrari, anima, estimula, edifica. I si algú t'ataca verbalment, o et critica o et censura, no li responguis de la mateixa

manera.

[No us judiqueu més els uns als altres! Decidiu-vos més aviat a no ser per cap germà motiu de caiguda o d'escàndol (Romans 14:13). Germans, si descobriu que algú ha comès una falta, vosaltres, els qui heu rebut l'Esperit, ajudeu-lo a refer-se, amb esperit de dolcesa, i penseu en vosaltres mateixos, que també podríeu caure en temptació (Gàlates 6: 1). No torneu a ningú mal per mal; mireu de fer el bé a tothom (Romans 12:17). No et deixis vèncer pel mal; al contrari venç el mal amb el bé (Romans 12:21). Quan l'insultaven, no tornava l'insult; quan el turmentaven no responia amb amenaces... (1ª Pere 2:23). No torneu mal per mal ni injúria per injúria (1ª Pere 3:9).]

10) Tracta de comprendre l'opinió de l'altre. Fes concessions a les diferències. Preocupa't dels interessos dels altres.

[...tingueu els mateixos sentiments i la mateixa amor els uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres. Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres (Filipencs 2:1-4). Amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns els altres (Efes 4:2).] Ω

Tot i la neu que avui ha caigut a Londres, el secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), Josep-Lluís Carod-Rovira, ha fet una conferència a la London School of Economics (LSE) sobre la globalització i el futur de les nacions sense estat, parlant del cas de Catalunya, organitzada per l'associació The Catalan & Basque Society at LSE.

La conferència, que ha comptat amb prop de 150 oients, l'ha introduïda el director de la LSE, el Sr. Anthony Giddens. Acte seguit, Carod ha repassat la història de Catalunya, amb una breu introducció en anglès per fer tota la resta de la conferència en català, i ha parlat sobre l'estat en que es troba actualment Catalunya, bloquejat per Espanya, i ha assegurat que la millor forma d'acabar amb aquesta explotació centralista que es practica des de Madrid en tots els àmbits, només passa per 'desconnectar-nos d'Espanya i connectar-nos a Europa i al món, sense filtres, intermediaris ni obstacles'.

Carod ha advertit també que 'si el Govern espanyol bloqueja l'aprovació d'un nou Estatut d'Autonomia per a Cata-

Discurs de Carod-Rovira a Londres

lunya, no hi haurà un altre camí que la declaració unilateral de sobirania i el plantejament d'un conflicte polític amb l'Estat'.

La conferència, que ha comptat amb la Dra. Montserrat Guibernau, de la Open University, ha finalitzat amb una visió sobre la globalització del Dr. Daniele Conversi, de la University of Lincoln.

[Respondre]

Catalonia

Good done, catalans!!

Carry on like that, and the Day of the Independence for the Catalan Countries will come soon...

Freedom for Catalonia!!

[Respondre]

Personalment crec que es una aposta de futur que els catalans comencin a mirar mes London, Paris o Brusseles, que no aquesta mania de demanar-ho tot a Madrid.

Crec també que es bo que es faci cam-

panya catalana mes amunt dels Pirineus, perquè la gent s'impregni d'una realitat que no es la que ells coneixen.

El futur es a Europa... :)

[Respondre]

CAROD CADA DIA ESTÀS IL·LUSIONANT MÉS GENT. GRÀCIES! I A MÉS HE DECIDIT QUE PRÒXIMAMENT M'AFILIARÉ A ERC!!!

[Respondre]

Tot això està molt bé, però només falta saber si quan parla del nostre país a l'estranger ho fa en nom dels Països Catalans o només de l'Ebre en amunt.

Ja em veig els pobres habitants de Perpinyà, o del Matarranya o del Baix Segura o Maó tots abandonats del seu "revolucionari" discurs "sobiranista".

[Respondre]

Això mateix ...volem un president que projecti Catalunya cap Europa i la resta del món i no cap a la capital de l'imperi.

Vinga Carod que ets el candidat més sensat i bo de tots. Endavant tu i el teu partit. Demostrem als altres i a nosaltres mateixos que una Catalunya lliure es possible!!

[Respondre]

Quin altre candidat tindria els nassos de dir el que va dir en Carod-Rovira i al lloc on o va dir? cap altre és clar. El seu discurs és propi sens dubte d'un líder independentista que el nostre poble busca per encapçalar un projecte que ha de ser popular (de la gent) clar. Un discurs clar, sense embuts, però alhora amb la tranquil·litat i el bon fer necessari per fer-se entendre a tot arreu, allà i aquí. ENDAVANT ERC!!!

[Respondre]

ENDAVANT ERC!! CADA DIA SOM

+

[Respondre]

BE Carod segueix així..... cada dia som mes tens el meu suport donem a conèixer la nostra terra

PPCC LA LLIBERAT ES POSSIBLE!!!!!!!!!!!!!! sempre lluita!!!!!!!!!!!! Ω

Genealogies Mallorquines

LA FAMÍLIA SASTRE DE CAN NEGRETA A FORNALUTX

PER JOAN ANTONI ESTADES DE MONCAIRA I BISBAL.
(TARJA INVESTIGADOR 159 M-C DE L'A.R.M.)

La casa antiga d'aquesta família era un humil casot del carrer (jo diria més aviat "carreró") nomenat, a Fornalutx, "Joan Coll" que es troba quasi davant "Santa Marta".

Fill de Bernat Sastre Rul·lan (1761-1823) i de Maria Busquets Mayol (+28-X-1815), **Joan Sastre Busquets** es casà, el 4 de juny de 1816 amb Francisca Estades Far, de Can Bàrtola (1796-1888), germana de Margalida rebesàvia materna-materna meva. Tengueren a Bernat (1817-1832) que morí als quinze anys i rebé els auxilis espirituals de part del *Senyor Vicari Jordi* (Jordi Vicens Bisbal); Bartomeu (1820-1890) marit de Catalina Arbona Joi; Joan (1822-1897) casat, a Sóller el 6 de setembre 1844, amb Margalida Bernat Mayol; Maria (1825-1901) esposa del manobre Jaume Busquets Barceló; Catalina nascuda el 1834; Francisca qui, el 6 de desembre de 1847, es casava amb el solleric, o potser més concretament biniraixenc, Joan Frontera Mayol; Margalida muller de Tomàs Ripoll Alberti; i un altre Bernat (1838-1916) "*l'amo en Bernat Negreta*" que, feia de sabater i a avançada edat, el qual morí fadrí i com el seu difunt germà gran d'identificació nom- i que habitava a la casa número set del carrer major.

Bartomeu Sastre Estades i Catalina Arbona Joi foren els pares de **Joan** (més conegut per en *Joan Negreta*) casat amb Catalina Colom de la família sollerica de Ca's Milà malnom que també adoptarien els seus descendents; de Francisca (*1852) esposa, que seria, de Miquel Ginestra Busquets, més conegut per en *Miquel Blanc* de la família dels Ginestra-Frere, i Pere Joan (*1860) que casà amb Francisca Sastre Bernat, la seva cosina germana que morí, el 5 d'octubre de 1933, als seixanta-sis anys.

Joan Sastre Arbona i Margalida Bernat Mayol tingueren a **Joan** (*1869) que, el 13 de gener de 1900 casaria amb la jove de 27 anys Catalina Ferrer Reinés, filla de Vicenç Ferrer Rul·lan i Llúcia Reinés Mayol; a Margalida (*1872) que, 1903, es convertí amb la primera esposa de Jaume Colom Barceló "Manxer" (1873-1953) fill d'Antoni Colom Bisbal i Margalida Barceló Alberti; i a Francisca (1867-1933) que fou la muller del seu cosí Pere Joan Sastre Arbona.

Aquests darrers foren els pares de **Catalina Sastre i Sastre** (1901-1938) la primera esposa de *l'amo Jaume Gual Colom "Means"* mort a començament del 2002 als cent

anys complids.

Fills de Joan Sastre Arbona i de Catalina Colom foren **Catalina** casada amb Joan Alberti Estades "*Guitarrer*" pares de Magdalena (Mourmelon França 1898-Fornalutx 2000) casada amb l'algaídi Bartomeu Sastre Gayà que cuidaren molts anys de la seva finca de *Son Moranta* a Bunyola; **Bartomeu** (1886-1971) casat, el 1906, amb Catalina Alberti Alberti de *S'hort d'Amunt*, el qual emigrà una temporada a França després de la qual adquirí la finca de *l'Ofre*; **Vicenç** (1891-1941), president que era l'any 1936 de la Societat "La Unión" (*Sa Botigueta*, de Sóller) casat amb una cosina seva Llúcia Colom i Colom (+1970) -germana del metge Miquel Colom i Colom de *Cas Milà*- que adquiriren la possessió de *Es Teix* de la família Vilallonga de Son Angelats i regentaren l'hotel restaurant de "*El Ferrocarril de Sóller*" també conegut per *S'Hotel de S'Estació*; **Maria** esposa de Joan Ginestra Sastre (1890-1973, cosí seu i mare del mestre d'escola Miquel Ginestra Sastre *Milà* (1922-1996); i **Francisca** que morí fadrina a Sóller a la dècada dels vuitanta.

Joan Sastre Albertí (1907-1990) -alfereç provisional durant la passada guerra civil espanyola- era fill de Bartomeu Sastre Colom i no tengué descendència de la seva muller Catalina Sastre Colom la filla gran de *l'amo en Vicenç de S'Estació*. La seva germana Catalina es casà i amb el seu marit i anaren a viure a Santa Ponça Calvià on actualment regenta una botiga la seva filla Maria i el seu marit Bernat Noguera.

Joan Sastre Albertí i Catalina Sastre Colom tingueren cura molts anys, del restaurant *Es Marysol* del Port de Sóller; regentat, el dia d'avui, pel seu nebot **Vicenç Sastre Cardell**. Aquest darrer recentment nomenat vocal del Consell d'administració de "*Ferrocarril de Sóller S.A.*" -és un nét de *l'amo en Vicenç i de la madona Llúcia* ja esmentats abans; fill de **Joan Sastre Colom** i de Maria Cardell...

Maria Sastre Colom, altra filla de *l'amo en Vicenç i de la madona Llúcia*, es casà amb Don Julio Milá Martínez (1906-1975) que fou el primer director de la sucursal del *Banc Hispano Americano*, avui *Banc Santander Central Hispano*, quan, aquest adquirí i es fusionà amb el *Banc de Sóller*.

Els Sastre de Can Negreta descendeixen d'un altre Joan Sastre Arbona, casat amb Maria Rul·lan (mort a les nou del vespre del 19 de setembre de 1775); el qual, dia

7 de setembre d'aquell mateix any, feu testament davant el notari de Sóller Joan Baptista Marqués Pons, dit el major, (*Arxiu Regne de Mallorca. Notaris M-2180 folis 154 a 155 v i on es pot llegir que*); "**institueix i hereus seus fa universals usufructuària, vivint vidual i sens altre marit a la dita Maria Rul·lan, la seva muller, i propietaris, després de la seva mort o de convolar a segones nocces, de l'olivar, dit Can Sastre, a BERNAT i a JOAN SASTRE, els seus fills i de la seva muller, per parts iguals amb l'obligació d'haver de pagar les trenta i cinc lliures a cada una de les seves filles Apol·lònia i Maria Sastre; i morint qualsevol d'ells, sense infants vol vaja la porció del qui morí a l'altre sobrevivent o a son hereu o donatari.**"

Els pares d'aquest Joan Sastre Arbona nomien **Miquel Sastre Busquets** i Catalina Arbona Colom. Es casaren el 1715. Ella, Catalina Arbona Colom era filla de Salvador i Catalina Maria, marit i muller Mori el 8 d'agost de 1751 en temps del vicari Jaume Mayol i feu manifestació d'*obres pies* en poder del prevere Antoni Estades de Moncaira. Fou per mitjà d'aquesta Catalina Arbona que el nom de **Salvador** s'introduí dins algunes branques del llinatge **Sastre** de Fornalutx.

Miquel Sastre Busquets era, ell, fill de **Joan Pere Sastre Colom** (+4-9-1726)- que feu donació en poder del notari Joan B. Mallol i designà marmessors de la seves darreres voluntats als fills **Antoni Lluc** (1697-1734) espòs de Catalina Mallol i el dit Miquel marit de Catalina Arbona -i de Francisca Busquets Martorell (1664-1724)

L'avi patern, **Pere Sastre**, fill de Joan, es casà el 21 de juny de 1648 amb Joana Maria Colom filla de Pere Antoni. Foren casats pel vicari Mossèn Antoni Ballester.

Joan Coll (1914-1938)- de qui al principi hem fet esment per tenir un carrer dedicat a ell -visqué i potser nasqué a *Can Negreta* casa que era de la seva padrina materna.

De la família de *Cas Colector* de Caimari, Joan Coll Ginestra era nét de Francisca Sastre Arbona. La família **Sastre** de *Can Negreta*, com altres branques del mateix llinatge **Sastre** d'arrel fornalutxenca, descendiria d'un algaídi nomenat **Honorat Sastre** que morí cap al 1602. Un fill seu nomenat Miquel era *sastre d'ofici* i morí el 16 d'agost de 1636 havent fet testament en poder del notari Roc Soler. Ω

DELS IDENTIFICADORS GEOGRÀFICS ALS SINÒNIMS

Que el català no és, encara, ni de bon tros, una llengua normalitzada ho demostren, entre molts d'altres fenòmens, la hipertròfia de la dialectologia i la consciència poc sòlida de la unitat lingüística que existeix entre els parlants de la nostra llengua. Del primer fenomen en té una part important del pes el sistema educatiu, i tot allò que té a veure amb la construcció cultural de la nostra identitat col·lectiva. Ens esmerçam contínuament a parlar de català oriental i català occidental i dels diversos subdialectes a cada curs en què en tenim l'oportunitat. Ens podríem imaginar els espanyols, els anglesos o els francesos dedicant a les seues respectives dialectologies l'atenció que nosaltres dedicam a la nostra? Dins la cultura anglesa, per exemple, la dialectologia constitueix una activitat d'especialistes. El sociolingüista Trudgill, per posar un exemple, és també un bon dialectòleg de l'anglès; però probablement encara arriba a més gent amb els seus estudis de sociolingüística que no amb els de dialectologia. Els nostres estudiants, en canvi, coneixen fil per randa les característiques del parlar abans de ser plenament conscients de la unitat de la llengua catalana.

Quant al segon fenomen, podem dir que d'alguna manera va lligat amb el primer. La hipertròfia dialectològica no ajuda gens ni mica a consolidar la consciència d'unitat de la llengua, perquè tendeix a remarcar les diferències entre parles locals en comptes de deixar en evidència allò que totes tenen en comú. Per això, la majoria dels catalanoparlants consideren, per exemple, que el català és una llengua fortament dialectalitzada. Mentre que, corre-

lativament, els hispanoparlants -i els catalanoparlants que parlen espanyol, que no són tots, però sí una gran majoria- consideren que el castellà és una llengua amb una variació dialectal escassa. Quan, objectivament, el grau de variació dialectal o geogràfica de l'espanyol és bastant superior al grau de variació dialectal del català. Per què un hispanoparlant que sent algú dient "la guagua aún no ha yegao a la ettasio" considera que parla la mateixa llengua que un altre que diu "el autobús aún no ha llegado a la estación"? Per què es percep tan poc una variació dialectal tan evident, i, en canvi, per al català sempre es tendeix a remarcar les diferències, per petites que aquestes puguin ser?

L'explicació és ben senzilla: la comunitat lingüística espanyola té el poder en les seues mans; nosaltres el tenim en mans alienes. Per això, per a un catalanoparlant les paraules "al·lot", "xiquet" i "noi" no són tres sinònims, sinó la manera que tenim els baleàrics, els valencians i els principatins de designar un mascle jove. Per a un hispanoparlant, en canvi, "chico", "joven" y "muchacho" no seran les formes de dir el mateix que tenen, posem per cas, a Madrid, Valladolid i Jerez de la Frontera, sinó tres paraules sinònimes, intercanviables per tot arreu i que volen dir, per tant, aproximadament la mateixa cosa. Sense marques geolingüístiques per distingir-les. Probablement, el català no serà una llengua plenament normalitzada fins que els catalans percebem "noi", "al·lot" i "xiquet" com tres sinònims, en comptes de percebre'ls com tres termes dialectals. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Menyspreu

El territori i, lògicament, la seva gent, és actualment el patrimoni més preuat de Catalunya. És quelcom que no s'hauria de poder comprar ni vendre amb diners. És més, cal preservar-lo escrupolosament, com a tresor col·lectiu, pel seu gaudi present i futur.

En aquests moments, des de l'Empordà fins les Terres de l'Ebre, els ciutadans de Catalunya exterioritzen clarament i majoritàriament el seu rebuig cap a aquesta política superespeculativa, que ho empudega tot. Una política clarament depredadora i suïcida, que només beneficia a una minoria privilegiada, molt reduïda.

Ara, que venen tres eleccions gairebé seguides, seria hora que les diferents forces, coalicions i partits polítics ens expliquessin (amb pèls i senyals) que pensen fer amb aquest territori tan degradat i desequilibrat que s'anomena Catalunya. Ω

JOSEP M. LOSTE ROMERO

Deu anys de la mort de Josep M. Llompart de la Peña

Homenatge Josep M. Llompart

Ara farà deu anys de la mort de Josep M. Llompart. Crec un deure important amb la seva memòria, recordar la seva tasca i la seva obra. Actualment hi ha molt postmodern d'anar per casa entestat en voler oblidar, marginar, silenciar el nom i l'obra dels nostres intel·lectuals més importants i, més que res, el d'aquells que actuaren d'una forma activa en la lluita contra el feixisme i per la llibertat. Aquests quatre babaus afirmen, plens de falsa suficiència "que no pot sortir res de bo del compromís polític de l'escriptor". El simple nom de Josep M. Llom-

hi vaig, ho duré a Barcelona, a mostrar-ho als amics. T'ho agraeix molt i, sobre tot, agraeix el que te'n recordis. Abraçades. Encarna".

El material enviat a la vídua de Josep M. Llompart consistia en tres llargs articles il·lustrats amb fotografies, escrits amb la sana intenció de recordar als desmemoriats el paper fonamental de l'insigne autor en la nostra cultura. Paper-tant el literari, com el cívic, en defensa de la llibertat i de lluita contra el feixisme-que sembla vol ser oblidat per tot un sector de cítics i menfotistes.

Posteriorment, la relectura

güístic i literari, amb el títol de 'La Columna de foc', que durà fins al 23 d'agost del 1980".

Al costat del mateix Josep M. Llompart que a vegades emprava els pseudònims Narcís Vinyoles, Pere Albert o Bernat Fonollar, hi escrivíem Francesc d B. Moll, Aina Moll, Isidor Marí, Gabriel Janer Manila, Antoni Serra, Gabriel Bibiloni, Llorenç Capellà, Jaume Corbera i qui signa aquest article.

Cap a les darreries de 1968, i des de les mateixes pàgines d'Última Hora ("Literatura"), ja havíem provat de fer quelcom de semblant. Aleshores la secció cultural era coordinada per Frederic Suau i dins d'aquesta secció hi escrivíem munió d'intel·lectuals del moment. Record ara mateix els assenyats articles de Gregori Mir, Damià Ferrà Pons, Josep M. Llompart, el mateix Frederic Suau... Posteriorment, a començaments dels anys setanta, aquesta moguda cultural catalanista i antifeixis-

ta va passar a la secció "Letras" del Diario de Mallorca. "Letras" era dirigida pel periodista Xim Rada, i allà, amb completa llibertat, hi escrivien Jaume Vidal Alcover, Damià Huguet, Miquel López Crespí, Josep M. Llompart, Francisco Monge, Andreu Ferret, Cristóbal Serra, Joan Adrover, Damià Ferrà Pons, Maria Antònia Oliver, Josep Alberti, Carlos Meneses, Sebastià Verd, Fernando Merino, Gabriel Janer Manila i tants i tants companys de dèries literàries.

Cal tenir present que una de les motivacions importants que m'inclinaven cada vegada més a la dèria literària era també una valoració ben interessada de les "possibilitats" que oferia l'ofici quant a les relacions "forçoses" que mantenia amb la Brigada Social (la policia política del règim) o amb els serveis d'informació de la Guàrdia Civil (em refereixo, evidentment, a les contínues detencions per part d'aquests "senyors"). Era clar (i ho

vaig anar comprovant amb els anys) que, per a aquests sicaris de la dictadura, els encarregats de la feina bruta de la repressió, era molt diferent quan començaven els interrogatoris i et demanaven "oficio" dir que eres *escriptor* que no pas *cambrer*. Recordem que, quan nosaltres entram a col·laborar amb Josep M. Llompart i "La Columna de foc", som en plena lluita contra la dictadura. "La Columna de foc" de Llompart de la Peña esdevenia, doncs, una eina essencial i única en la lluita per la llibertat.

Dies inoblidables, aquells, quan encara les traïdes i les renunciades no s'havien consumat a fons i, amb certa il·lusió, podíem imaginar que amb la lluita i l'esforç popular podríem anar redreçant la situació a què ens abocaven els partits que ajudaven a consolidar els plans del franquisme reciclat. Ω

(Miquel López Crespí)

TEMPS DE POESIA

José M. Llompart

part desmenteix totes les seves fal·làcies. Sempre he considerat essencial en la nostra cultura l'obra i exemple pràctic de Josep M. Llompart i ho he deixat escrit en nombrosos llibres i articles.

Aquest article té el seu origen en una carta enviada per Encarna Viñas, la vídua de Josep M. Llompart, amiga i companya de lluites en aquella època de combats per la llibertat, en defensa de la nostra cultura. N'Encarna em diu en la seva carta: "Estimat amic: He rebut el teu 'dossier' sobre en Pep. Gràcies. Jo guard tot el que fa referència a ell, per arxivar-ho. Estic subscripta a L'Estel, però em va bé tenir-ne una altra còpia. Ara que

de la introducció de Maria Antònia Perelló Femenia al llibre de Llompart de la Peña Els nostres escriptors (Editorial Moll, 1995) i, més concretament, l'apartat "La Columna de foc" m'ha fet recordar tot un seguit d'històries personals i col·lectives que tenen molta relació amb els treballs enviats a Encarna Viñas. El dictador ja havia mort. Érem a la darreries del feixisme. Com explica Maria Antònia Perelló parlant de la secció del diari Última Hora on vaig col·laborar amb Josep M. Llompart: "El dissabte 14 de febrer del 1976 el diari Última Hora obria per primera vegada una pàgina setmanal en català de caràcter lin-

Maria Antònia Munar felicita Miquel López Crespí

"Vos anim a continuar escrivint per la multitud d'admiradors que ja teniu, entre els quals jo m'encloc. Amb molt d'afecte".

Maria Antònia Munar

Maria Antònia Munar, presidenta del Consell de Mallorca i persona molt preocupada per la promoció de la nostra cultura va escriure a l'escriptor de sa Pobla Miquel López Crespí per animar novament al guardonat autor mallorquí a conti-

nuar amb la seva tasca en el correu de la nostra literatura. En la carta de 23-XII-02, la presidenta del Consell de Mallorca escriu: "Crec que és de justícia expressar l'admiració quan un membre de la nostra illa reb tota mena de premis a la seva

tasca i talent. Això és la meua idea, i no té res que veure amb tendències o ideologies polítiques. Vos anim a continuar escrivint per la multitud d'admiradors que ja teniu, entre els quals jo m'encloc. Amb molt d'afecte. Maria Antònia Munar".

L'escriptor de sa Pobla Miquel López Crespí rebé l'any 2002 nombrosos guardons als Països Catalans i a l'estranger. Recentment guanyà a Mallorca el Premi Internacional a la millor obra en català (poesia amorosa) i a la península, les seves traduccions al castellà foren guardonades a Ciudad Real. També havia guanyat premis internacionals a França (Premio Antonio Machado de poesia) i havia estat traduït al romanès per la traductora Lavinia Dumitrascu. L'any 2002 Miquel López Crespí publicà l'obra La novel·la, l'assaig d'història local Temps i gent de sa Pobla i el dietari Breviari contra els servils: dietari d'un escriptor en temps de la baràrie, entre altres obres. Ω

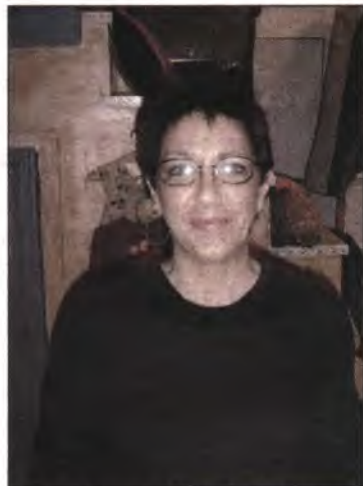
Maria Antònia Munar felicita a l'escriptor Miquel López Crespí el dia que aquest guanyà el Premi a la millor obra en català (poesia amorosa). L'acte tengué lloc en el Casal Balaguer de ciutat el 4-XII-02.

(Redacció)

CIUTAT DE MALLORCA

N'Elói Serra és la quarta generació de botiguers de Serra Comercial que està a la Plaça des Mercadal de Ciutat. El seu rebesavi Joan va obrir aquesta botiga l'any 10 farà 100 anys. Tel. 971 711 405

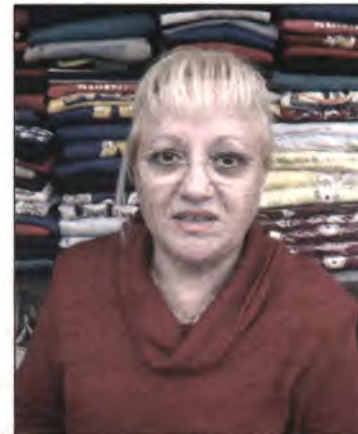
Fa 3 anys que na Maria Antònia Berenguer regenta la botiga de moda Myotragus al Pas d'en Quint, 2 de Ciutat. Tel. 971 720 877

Fa 2 anys que en Francesc Bonet regenta la Joieria Alexandre al Pas d'en Quint de Ciutat. Tel. 971 714 178

Fa 2 anys que na Maria Magdalena Vaquer regenta l'argenteria Ivana al carrer de l'Argenteria de Ciutat. Tel. 971 718 424

Fa 12 anys que na Maria Vidal de Fornalutx regenta la botiga de confecció en pell Vicmar a les galeries de la Plaça Major de Ciutat. Tel. 971 728 490

Fa 3 anys que na Cristina Luís va obrir l'agència matrimonial Corazones Unidos al carrer Marquès de la Fontaneta, 6 de Ciutat. Tel. 971 775 257 www.corazones-unidos.com

Fa 23 anys que na Maria Rosa Aznar regenta la Botiga de queviures Ca na Maria al carrer d'en Bauló de Ciutat. Son pare el Xe, d'Alcoi va venir a la barriada a fer de gelater fa 70 anys. Ara en té 90 i va ben bo. A la foto amb sa tia, Maria Colom. Tel. 971 727 099

Fa 7 anys que els germans Caminal regenten la Rebotgeria Espanyola a la Plaça de Cort de Ciutat. Són pare, en Pep Caminal que està retirat la va regentar molts d'anys Miquel Gisbert la va obrir el 1885

Fa 2 mesos que en Virginia Herrero a qui veiem amb el seu cambrer regenta el Bar Mínimo a la Plaça d'en Coll de Ciutat. Menjar japonès i internacional. Tel. 971 213 646

L'Antifeixisme a Mallorca. IX llibre (Les lluites del segle XXI)

El feixisme contre els intel·lectuals catalans (i II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Per a nosaltres el possible augment de vendes del llibre català anava lligat indissolublement a les llibertats polítiques, a la necessària organització de l'intel·lectual català en organitzacions antifeixistes...

En aquest debat (Llibreria Tous, juny de 1974) qui més defensàrem la necessitat de la professionalització de l'escriptor català foren en Llorenç Capellà, Antoni Serra i jo mateix. La nostra posició anava enfocada a acabar amb el feixisme per "obrir les portes tancades de la història". En el fons, les nostres argumentacions, dirigides contra els que no volien aquesta professionalització (Miquel Àngel Riera...) anava encaminada a fer veure que amb les llibertats polítiques, amb la normalització del català, amb l'entrada en el món de la cultura d'àmplies masses de treballadors i treballadores, podríem aconseguir un augment important de vendes del llibre català i així contribuiríem a la necessària professionalització dels nostres autors. Per a nosaltres el possible augment de vendes del llibre català anava lligat indissolublement a les llibertats polítiques, a la necessària organització de l'intel·lectual català en organitzacions antifeixistes... L'elitisme de molts d'altres no ho veia així. Als escriptors "rics" no els preocupava la misèria o persecució de l'escriptor català d'esquerres, procedent de famílies humils.

L'escriptor i catedràtic Pere Rosselló Bover, en analitzar *La novel·la* (en l'article "La novel·la, de Miquel López Crespi", publicat en el número 135 de la revista de l'OCB *El Mirall*) diu, explicant aquesta manca de preocupació cultural: "El protagonista de *La novel·la* és la víctima d'una societat en què la cultura no interessa en absolut i envers la qual

el poder, sobretot si conté un missatge subversiu, mostra reticències i suspicàcies. El personatge-narrador comprèn que totes les peripècies que passa provenen del fet de dedicar-se a una activitat menys-tenguda socialment: 'Escriure, pintar, fer escultures, és el que tenen considerat més baix. Estranyes ocupacions a les quals només es dediquen els inútils, els subversius o els borratxos' (p. 15). És el refús a la cultura característic de la societat que l'expansió del turisme ha generat, en la qual 'Tot el que es pot aconseguir amb diners, és a l'abast de l'habitant de la nostra illa', però on es fa difícil veure que 'alguns dels nombrosos nou-rics que proliferen com a bolets entri a una llibreria a comprar les obres completes de Ramon Llull o una novel·la de Jaume Vidal Alcover...' (p. 44). Aquest menyspreu encara augmenta quan es tracta d'un escriptor professional -és a dir, que viu exclusivament del que escriu-, amb un passat polític compromès amb la lluita antifranquista i que, a diferència de tants d'altres, ha servat la independència, sense renunciar als seus ideals nacionalistes, socialistes i ecologistes. Per altra banda, la competitivitat que el consumisme actual ha generat obliga els autors a una producció que, paradoxalment, els lectors no poden assumir: 'Dins el món literari no hi ha misèria davant qui queda endarrerit. El públic s'oblida de qui no obté un premi cada mig any, qui no edita -almenys!- una novel·la anual. Per a un autor que no publiqui amb certa regularitat, no hi ha pietat ni misèria' (p. 110). D'aquesta manera *La novel·la* és un document punyent de la situació dels professionals de les lletres que ens recorda algunes obres de Joan Puig i Ferrer, com *Servitud* (1926) o *Vida interior d'un escriptor* (1928), també

molt properes a l'autobiografia, en què ja es denunciava la marginació dels intel·lectuals compromesos, que havien estat fidels als seus ideals".

S'analitzaren els problemes derivats de la possibilitat de crear sindicats d'escriptors i artistes per tal de provar de defensar les seves reivindicacions davant el poder, els editors i especuladors d'art...

Vés a saber si el nucli essencial de *La novel·la* es troba en aquells debats dels anys setanta! N'Antoni Serra, en un moment de la discussió damunt els problemes de l'escriptor català intentà explicar com la misèria, la manca de sortides econòmiques pot barrar el pas al creador, dificultar la producció, impedir que produeixi les seves obres: "Evidentment, un creador, si disposa de un tiempo reducido y limitado, si se dispersa con preocupaciones económicas, no hará buena obra más que esporádicamente. Con un tiempo menos limitado, completamente disponible para él, tal vez podría conseguir una obra más correcta. O tal vez no".

Posteriorment s'analitzaren els problemes derivats de la possibilitat de crear sindicats d'escriptors i artistes per tal de provar de defensar les seves reivindicacions davant el poder, els editors i especuladors d'art... Més tard, per comentar i "filtracions" d'alguns amics dels "consagrats" (Villalonga, més que res) ens arribaren notícies de com ens atacaren per haver parlat d'aquestes coses. El sermó és el de sempre: l'art, la literatura, és quelcom de massa sublim, massa "elevat", per a parlar de "professió", "sindicat d'escriptors", "reivindicacions concretes". Elitisme, reaccionarisme i feixisme s'ajuntaven per fer el

El passat dia 10 de febrer va morir a la seva casa de ses Cadenes, paret per parent amb la redacció de L'Estel, na Carme Pineda de Rute (Còrdova) a l'edat de 100 anys i dos mesos. A

la seva filla, Aina Hidalgo i als seus germans, tots veïns de s'Arenal i al seu gendre Bernat Dieguez es xifoner de s'Arenal i ex treballador de L'Estel, la nostra condolença.

joc al Poder Central. Ningú no volia remoure el somort panorama cultural. Ja els anava bé una cultura d'elit, conservadora, apta tan sols per a quatre desenfeinats. El Principat, les engrescadores experiències d'Edicions 62, per exemple, el sorgiment de la Nova Cançó, marcaven noves direccions a la nostra represa cultural. Fins i tot l'església, que havia col·laborat tan intensament amb el feixisme, ara, després del Concili Vaticà II, obria portes a la renovació i bastia els fonaments futurs de la Teologia de l'Alliberament. Montserrat, determinats sectors del clergat del Principat, es situaven a l'avantguarda d'aquesta necessària represa cultural. Però a Mallorca, llevat les excepcions de rigor, el més ranci conservadorisme regnava arreu. Com de costum, en Llorenç Capellà, n'Antoni Serra i qui signa aquest article haguérem de rebre munió d'atacs de tota mena. Talment com avui. Res no ha mudat en aquest sentit. Els insults, mentides i conspiracions de saló de tota mena de tarats i envejosos són idèntiques a fa trenta anys. Tot va bé per barrar el pas als nostres intel·lectuals, a la nostra necessària normalització cultural i professional.

Per a tenir una cultura catalana normalitzada, al servei de les necessitats populars, necessitem sobretot una situació social lliure i emancipada, sense feixisme

Però els atacs dels reaccionaris mai no m'han fet efecte. Nosaltres som fills d'Emili Darder, Gabriel Alomar, el Che Guevara. Ja ho havíem deixat ben clar en un escrit en defensa del Congrés de Cultura Catalana l'any 1976 (núm. 742 de Cort, pàg. 11): "Feixisme i cultura són incompatibles. El feixisme és incompatible amb una cultura d'el·levat esperit crític, amb profunda arrel popular, polèmica. Aquesta incompatibilitat el duu a aixafar i suprimir tota activitat cultural que estigui sintonitzada amb l'hora actual. ¿Pot, doncs, un Congrés de Cultura Catalana restar impassible davant una situació que nega de rel fins i tot la mateixa possibilitat de

Presentació de "La Novel·la de Miquel López Crespí en el teatre de la Casa Catalana. D'esquerra a dreta: Llorenç Capellà, Joan Cerdà, Miquel López Crespí, Rosa M. Colom, Víctor Gayà i Miquel Julià. Posteriorment hi hagué un interessant debat sobre els problemes de l'escriptor català.

la cultura?

"No es tracta de cap problema ètic. El Congrés s'ha de definir clarament davant els problemes que té plantejats la nostra col·lectivitat. I, no ens enganem, per a tenir una cultura catalana normalitzada, al servei de les necessitats populars, necessitem sobretot d'una situació social lliure i emancipada, sense feixisme. Sense aquesta darrera condició no hi ha possibilitats d'anar bastint una cultura en constant expansió. El feixisme té rostres, mètodes, botxins, víctimes, colònies. En nom de la cultura popular catalana és necessari definir-se davant aquesta situació que nega possibilitats de desenvolupament i progrés.

"El Congrés ha de saber llegir, investigar, entendre els desitjos del poble, beure de les seves necessitats, de les seves contradiccions, fer seus els objectius de les forces històricament ascendents, deixar constància crítica de la realitat actual. 'Defugint tota actitud paternalista i suficient, treballant sobre les conclusions d'uns representants dinàmics de les classes populars, dinàmics i, en definitiva, representatius. Significaria l'intel·lectual retrobant la seva base i treballant-hi, tant en l'elaboració d'aquestes síntesis operatives per al futur, com en la determinació de la pròpia cultura, dels seus límits i, sobretot, dels seus compromisos i de la seva acció futura' (Trencavel, Lluc)".

Llorenç Capellà parlà de La novel·la com 'd'un llibre d'una ironia extraordinària i amb un gran coneixement dels moviments editors d'aquesta terra' (Diari de Balears, 23-VI-02)

Com explicava en l'article publicat fa unes setmanes, aquests eren novament alguns dels problemes (professionalització, normalització de la nostra literatura...) tractats, trenta-dos anys després, a la Casa Catalana de Ciutat.

Mireia Balasch ho digué força bé en Diari de Balears (23-VI-02): "Diferents escriptors balears debateren a la Casa Catalana el passat, present i futur de la professió". Com digué la revista independentista L'Estel: "Amb gran èxit de públic es va presentar a la Casa Catalana la darrera obra de l'autor de sa Pobla Miquel López Crespí. S'encarregà de la presentació del nou llibre de López Crespí l'escriptor i editor (Res Publica Edicions) Joan Cerdà.

"Joan Cerdà, membre de la junta directiva de l'AELC, recordà al públic present en la Casa Catalana alguns dels aspectes que fan de La novel·la un llibre de fàcil lectura en el qual l'humor i la sàtira sempre hi són presents. El món dels escriptors i dels editors és el protagonista d'aquesta nova aportació de Miquel López Crespí a la literatura catalana contemporània.

"Llorenç Capellà parlà poste-

riorment del compromís de Miquel López Crespí en la lluita per la llibertat del nostre poble i va fer una mica d'història dels trenta-cinc anys de dedicació permanent a la defensa del català i a la lluita per la llibertat. Destacà igualment certes incomprendiments que ha patit l'autor pobler, compensades en aquests moments per la publicació de més de quaranta llibres i l'obtenció de molts premis de poesia, narrativa, novel·la i teatre. Llorenç Capellà parlà de La novel·la com 'd'un llibre d'una ironia extraordinària i amb un gran coneixement dels moviments editors d'aquesta terra'.

"Posteriorment, en la taula rodona 'Els problemes de l'escriptor català', Víctor Gayà, Rosa Maria Colom i Miquel Julià anaren aprofundint dins la problemàtica de l'escriptor català.

"La qüestió central del debat va ser l'esquarterament de la cultura catalana: Els escriptors Llorenç Capellà, Miquel López Crespí i Miquel Julià insistiren especialment en els aspectes polítics i culturals de l'autor català analitzant com l'abandonament (per part de partits i institucions) de la necessària lluita en defensa de la unitat dels Països Catalans ha perjudicat i perjudica enormement l'escriptor nostrat.

"Rosa M. Colom centrà la seva intervenció en la problemàtica de l'autor de narrativa infantil i juvenil i oferí al públic assistent molts d'exemples que evidenciaven proble-

mes encara no resolts de normalització cultural.

"L'escriptor i psicòleg Víctor Gayà, membre igualment de la junta directiva de l'AELC, concretà els aspectes positius (i no solament de crítica) de la novel·la de Miquel López Crespí. Víctor Gayà, ben igual que Llorenç Capellà, Rosa M. Colom, Miquel López Crespí i Miquel Julià, apostà per anar avançant cada dia més en la professionalització dels nostres autors. La intervenció de Miquel Julià es va centrar en els aspectes històrics que condicionen la problemàtica i dificultats dels escriptors catalans actuals. 'Els escriptors acusaren de la situació actual, de desconeixement cultural, la divisió de les terres de parla catalana en autonomies, que 'ha duit els ciutadans a no sentir-se ciutadans d'un país, sinó ciutadans autònoms'.

"Posteriorment es va parlar de la situació del mercat editorial, de la política de suport a l'edició al llibre català per part de les institucions, de la manca de lectors, de la colonització de la nostra cultura, de la necessitat d'aconseguir la professionalització de l'escriptor... Els problemes apuntats varen ser moltíssims i, a la sortida de tan important acte cultural, el públic comentava l'encert de debats com aquest que oferí la Casa Catalana. La presentació de La novel·la de Miquel López Crespí ha servit, sens dubte, per ajudar a dinamitzar el debat cultural en la nostra terra". □

FESTIVAL PARC

En Joan Romeu és l'amo de Festival Games. Ven videojocs, pel·lícules, video consoles... Tel. 696 320 102

En Manolo Navalon és mestre de cases. Fa xalets, reformes... Tel. 626 895 251

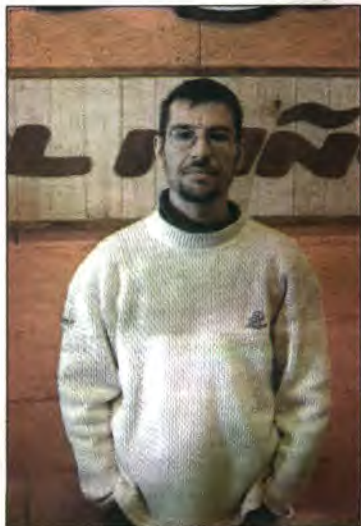
FESTIVAL PARC

En Sacha és l'encarregat de la botiga de moda Reebok al Festival Parc de Marratxí. A la foto amb les dependents. Tel. 971 226 786

Són el maitre, la cambrera i el cuiner del restaurant Tradicional Deleite al Festival Parc. Tel. 971 226 522

En Ruben Salvador amb 4 socis més regenta la botiga de moda El Niño al Festival Parc. Tel. 971 226 768

N'Ainoa Garrido és la directora de la Cafeteria Jamaica Coffee Shop al Festival Parc. Entrepans i reposteria. Tel. 971 226 789

L'ANY FRANCESC DE BORJA MOLL

De les múltiples raons que hi ha per celebrar una efemèride, com el centenari del naixement de Francesc de Borja Moll, en podríem destacar tres. Per una banda, hi ha la necessitat de transmetre a les joves generacions qui fou i quin significat va tenir l'obra del filòleg menorquí; en definitiva, que el nom de Francesc de Borja Moll els soni a alguna cosa més que a un nom d'institut, d'una plaça o d'un carrer.

Una segona raó, seria, en el nostre cas, per a la gent que tal vegada ha tengut la sort de conèixer-lo o per a les persones que varen ser els seus coetanis, una bona oportunitat per actualitzar el significat de la seva obra i per evitar que aquest nom es conservi més o menys "immortalitzat" a sovint "fossilitzat", dins el rerafons de la memòria.

Finalment hi ha una tercera raó que, segurament, és més important que les anteriors: es tracta d'aprofitar l'avinentsa perquè aquelles coses per les quals el recordat va ser distingit prenguin un nou impuls. De res no serviria retre un homenatge a Francesc de Borja Moll si això no comportàs, com a mínim en els seus objectius, una embranzida per a la recuperació de l'ús social de la llengua catalana.

Per assolir aquests objectius, les diverses institucions i entitats implicades en la celebració del centenari han establert tot un seguit d'actuacions, en diferents camps que abracen àmbits ben diversos: l'institucional, l'acadèmic i les activitats de caire més divulgatiu i popular.

Ja durant l'any 2002 començaren els preparatius de la celebració del centenari del naixement a Ciutadella d'un filòleg rigorós i entran-
yable, Francesc de Borja Moll.

Així, el Parlament de les Illes Balears, per unanimitat, va aprovar la declaració de l'any 2003 com a Any Francesc de Borja Moll. Aquest és, sens dubte, un fet fonamental, ja que és molt important que una commemoració d'aquesta magnitud tenguí el suport de la màxima institució que representa la sobirania popular. A partir d'aquí es va constituir una Comissió per a la Commemoració de l'Any Moll, amb una àmplia representació institucional: Govern de les Illes Balears, Consells Insulars, ajuntaments de Palma i de Ciutadella, la Universitat de les Illes Balears, la família Moll, l'Institut d'Estudis Catalans, l'Obra Cultural Balear fundada pel mateix Moll l'any 1962, l'Institut d'Estudis Catalans, l'Institut Menorquí d'Estudis, l'Institut d'Estudis Eivissencs, l'Obra Cultural de Formentera, l'Estudi General Lul·lià, i també per personalitats que han destacat com a coneixedores de l'obra del filòleg ciutadellenc.

Aquesta Comissió, estructurada en tres òrgans, compta amb un Comitè d'Honor, un Comitè Organitzador i un Comitè Tècnic, que varen trametre a tots els ajuntaments de les Illes Balears i a totes les universitats de la Xarxa Joan Lluís Vives una proposta d'adhesió a l'Any Moll.

Un important bloc de les activitats dutes a terme fins ara són de caire acadèmic i de suport a la investigació. Entre aquestes actuacions destaca la finalització del procés d'informatització del *Diccionari Català-Valencià-Balear*, l'edició informatitzada dels *Quaders de camp d'Alcover i Moll*, a càrrec de la professora Pilar Perea, les Jornades sobre l'obra de Francesc de B. Moll, celebrades l'octubre passat a Palma, les presentacions de l'*Atles Lingüístic del Domini Català* i de la *Gramàtica del Català Contemporani*, la concessió d'ajuts i beques, la publicació de diversos epistolaris, l'edició crítica de diverses obres de Moll, etc.

Entre els actes prevists en el camp acadèmic, cal destacar l'edició informatitzada del *Bolletí del*

Diccionari de la Llengua Catalana, la creació d'una biblioteca virtual sobre les *Rondaies* i l'inici de la publicació de l'obra completa de F. de B. Moll. Un dels moments estel·lars d'aquest àmbit serà, sens dubte, l'organització del Congrés Internacional Francesc de Borja Moll, que celebrarà la Universitat de les Illes Balears el mes de desembre.

És evident que, tal vegada, allò que dóna més sentit a la celebració de l'Any Moll són totes aquelles activitats destinades a donar una difusió social de l'efemèride i que, al mateix temps, comporten un acostament del gran públic a la figura i a la significació de l'obra de Francesc de Borja Moll. Entre les activitats divulgatives ja dutes a terme cal destacar el disseny d'un logotip de l'Any F. de B. Moll, l'elaboració d'un anunci genèric sobre el centenari, l'edició de material commemoratiu de l'Any F. de B. Moll, la celebració dels actes públics d'inici de les actuacions del centenari, la creació d'una pàgina web que reculli el calendari i la informació de l'Any Moll, l'actualització de la cronologia de Moll, la publicació dels opuscles de presentació de l'Any Moll, el repartiment massiu a Ciutadella d'un tríptic al·lusiu, l'edició de cartells i pancartes de l'Any Moll, la presentació d'"El Joc dels Verbs. El Ferrer", el disseny de diversos calendaris dedicats, la convocatòria del Premi Francesc de Borja Moll per part de l'Ajuntament de Ciutadella, etc.

Finalment, cal esmentar les activitats de difusió social de l'obra de Francesc de Borja Moll: preparació d'una biografia a càrrec del professor Joan Miralles, elaboració d'unitats didàctiques referides a la figura de Moll, elaboració de materials didàctics, producció i emissió del documental *Viatge de Paraules*, exposició monogràfica itinerant sobre la figura de Moll, microespais radiofònics, presència d'articles a la premsa local i cultural, cicles de conferències, premis Francesc de Borja Moll per als centres escolars de Balears, etc.

Està previst que en els propers mesos moltes altres activitats completin l'oferta de l'Any Moll: itineraris didàctics per Palma i per Ciutadella, activitats a totes les biblioteques, edició d'un joc de CD-ROM sobre la figura i l'obra de Moll, activitats de contacontes i de dinamització infantil, taules rodones, aparició de suplementes a revistes infantils i juvenils, números monogràfics a revistes especialitzades, etc.

Una celebració, per tant, intensa i merescuda, on tothom podrà trobar la seva manera particular de retre homenatge a un dels personatges que més han conegut i estimat la nostra llengua i la nostra cultura. Ω

Els Borja

Una de les aberrants dèries del "nacionalisme valencià" actual és, sens dubte, la recuperació ahistòrica de la figura del papa Borja Alexandre VI, sobretot arran la novel·la, bona però no del tot històrica ni molt menys, d'en Joan-Francesc Mira. Conec Mira personalment perquè ha estat molts anys professor meu i sé que ell no perd oportunitat de fer pàtria. Llàstima que alguns lectors seus no sien més intel·ligents i no sàpi-guen diferenciar una novel·la de la Història real.

Alexandre VI fou el Papa que donà el nom de "Catòlics" a uns reis inicis, racistes, genocides i sens escrúpols com Isabel i Ferran. Ferran fou, a més, el dissenyador de l'Imperi espanyol (tal com ho repetia Felipe II). I aquest Borja acceptà el lliurament d'Amèrica a Castella la diversòfoba ("Castilla llega hasta donde llega mi caballo", deia Isabel "la Catòlica"), malgrat que fou una empresa catalana <http://www.unitat.org/column.htm> i pagada per diners nostres (Lluís de Santàngel, valencià tresorer de la Corona catalanoaragonesa).

De l'antidemocràtica llista Tirant vaig ser expulsat, sense ni tan sols avisar els altres col·listaires - amb tres més de la meua corda - arran una fortíssima discussió que començà, de lluny, per la valoració de la figura d'aquest Papa.

Jo hi defensava que el reformador florentí Savonarola - cremat pels Borja - no era cap integrista, sinó un reformador social i religiós sincer i honest, que creà una república socialitzant a Florència després que els florentins, tips, en foragitassin els fastuosos Medici. Obedient al Papa - podria haver-se'n fugit i no ho féu -, fou injustament condemnat i cremat a la foguera per

acció directa del maligne Cèsar Borja (Maquiavel s'hi inspirà per al seu llibre "El Príncep", obra mestra de com ha de ser la política sense escrúpols).

Aquests "nacionalistes valencians", de manera obscurantista, negaven la Història i fins i tot la validesa històrica de l'Enciclopèdia Britànica, i afirmaven, tan panxos i feliços, que en Savonarola era un integrista ben cremat pels Borja, amb la qual cosa es retrataven molt bé ells com a integristes i fanàtics... del "pensamiento políticamente correcto" de pròpia garbera.

Trescant per Internet he trobat que contenen això del nostre segon Papa Borja (també podrien reivindicar el primer, Calixt III, qui era més català i menys corromput, però no els agrada prou, segurament prefereixen el més corromput, potser creuen que és més típic de cert "nacionalisme valencià" al gust d'alguns d'ells):

"Alexander VI (1492-1503) has been described as one of the world's wealthiest men and "the most notorious pope in all history".

In his Philosophical Dictionary, Voltaire said Alexander lived like a prince and held wild orgies involving men, women - even animals.

It was said Alexander liked to watch - and sometimes participate - as groups of men masturbated while servants "kept score of each man's orgasms".

"For the pope greatly admired virility," said Voltaire, "and measured a man's machismo by his ejaculative capacity."

After everyone was exhausted, Voltaire said, Alexander distributed prizes of cloaks, boots, caps, and fine silken tunics to those men who produced the most semen..." (...) Ω

RÀBIES DE CÈSARS: DEDICAT AL GENERALISIMO ASNAR, KAPPO D'ESPAÑISTAN

L'home del bigoti, al llarg dels vergers florits,
camina, levita negra, i el cigar entre les dents.
L'home de Valladolid recorda les flors del Palau del Pardo
-a voltes el seu ull de tauró fa esguards ardents...
Car el President és ebre de 20 anys de vol!
S'havia dit a si mateix: "Ara bufaré la Llibertat
amb gran delicadesa, com si fos un cresol!"
Però, ah, la llibertat torna! I se'n sent aclaparat!
Roman pres dels diners i de l'avarícia.
-Oh! quin nom de Banc als seus llavis bocabadats
tremola? Quina pena implacable el mossega?
No ho sabrem pas. Té l'ull mort del peix passat.
Potser el record del General momificat el rossega
-I guaita com s'enfila del seu cigar encès
com als vespres de la Zarzuela, un núvol blau i espès. Ω

FONTS JACOBINES DE L'EXTREMA ESQUERRA

Un centre o un centre dreta no és feixisme: aqueixa la primera que haurien d'aprendre els gorriak i companyia. Perquè si fos així, continuament tindríem governs feixistes per tot arreu, i això no és així. Una altra cosa és que facin coses puntualment autoritàries o "feixistes" alguns d'aquests governs, com ho fan també governs de tendències teòricament "progressistes" o gent que no vol cap govern, com quan la FAI es dedicava a la guerra civil a assassinar sense cap control gent que jutjaven de vegades arbitràriament - que eren de dretes.

La segona és que em digueu com penseu fer i coordinar la suposada revolució mundial amb tantes subdivisions, tanta debilitat davant l'imperialisme i la globalització i tants problemes de tot tipus.

La vostra utopia continuarà essent a-topia (tret de petites comunitats autogestionàries) perquè la natura humana no és especialment autodisciplinada i perquè tendeix al menors esforç, a l'apoltronament mental i vital i, per tant, diguéssim que tendeix al mal.

Treballar amb realisme duu a la victòria, i no poden ser tot efusions líriques igualitàries -per desgràcia, que ja m'agradaria a mi!. La bona poesia, dissortadament, no és per a la política. La política no és de lletres, és de ciències i a més de les exactes. Si això no ho tenim clar, serem sempre amateurs perdedors -el que fins ara hem estat, bàsicament. La

política és una ciència exacta amb molts interessos en joc, moltes vides humanes, molts diners... No podem fer-hi simples plantejaments ben intencionats ni confondre desigs honests amb realitats.

Per un altra costat voldria fer notar que les fonts de la nostra esquerra sovint són de pensadors d'un jacobinisme de guillotina i "vive la France-tout Paris". Posem per cas l'antitani James Petras. És el mateix que va escriure un article a on deia que a Catalunya s'estava perpetrant un genocidi lingüístic contra els castellanoparlants i que els catalans són els opressors. El tal Petras -i n'hi ha uns quants del seu estil entre antiglobalitzadors, chomskians, anarcoliberal, esquerranistes avant la lettre, etc.- diu perles com aquesta, pròpies d'un Ansoñ qualsevol: "Tomé luego el metro a Besós, en Hospital, donde los bares rebosaban a primera hora de la tarde de jóvenes en paro que bebían cerveza y todo el mundo hablaba español. ¡Sí, señor! ¡Catalanes oprimidos! Igual que los anglos oprimidos de Beverly Hills o de la parte este de Manhattan, que se quejan de la educación bilingüe. En Estados Unidos, los educadores progresistas que respaldan la diversidad cultural y el bilingüismo han tenido éxito en las grandes ciudades porque los gobiernos locales tienen poder para decidir sobre política educativa. Es indispensable en Cataluña una mayor autonomía municipal para que la

mayoría hispanohablante que vive en los suburbios de Barcelona pueda fomentar el bilingüismo en las escuelas. A fin de cuentas, si Pujol puede justificar la autonomía y la autodeterminación catalanas dentro del Estado español, ¿por qué la mayoría hispanohablante de las ciudades de Cataluña no ha de poder exigir también autonomía y autodeterminación en materia lingüística? ¿No es hora ya de que los progresistas catalanes dejen de imitar a la derecha norteamericana?"

Podeu trobar la resta de l'article (originalment publicat a El Mundo) a <<http://www.contrastant.net/lengua/bilinguismo.htm>>

Petras -i uns altres com ell- és un perill, i no solament per a l'esquerra. La nostra classe intel·lectual més o menys progre de centre que rebutjaria dins de casa nostra plantejaments radicals com els de Petras s'hi obre de cames quan aquests plantejaments vénen de l'estranger. Sé de votants de CiU encantats amb Petras, i aquest en el nostre context és un aliat objectiu de la dreta espanyola.

Molta de la info "internacionalista" segregada per jacobins recalcitrants és subministrada per intoxicar el jovent antiglobalització-anarcoesquerranós de països sense Estat propi (a genocidar) com el nostre, de manera que l'Estat i l'espanyolisme recuperen per aquesta via el jovent disconforme, de biaix, intel·ligentment, per als seus plans d'assassi-

nar-nos nacionalment. La cosa és ben greu, perquè ens colen els gols a dotzenes i els lliguen a una roda malaltissa d'ideologies transnacionals que completen el genocidi espanyol dins el cap del nostre jovent. La nostra esquerra es troba també prou colonitzada i domesticada per l'espanyolisme i una de les vies de penetració que té: les ideologies autoritàries l'esquerra "revolucionària" o anarcoide, i tot el rerefons jacobí i d'iconografia panhispanista (l'espanyol com a llengua de pobres, de guerrillers, del Che, de la Pasionaria i de Durruti).

Això és un perill tan fort i evident que hauríem també de desmascarar-ho en ambients nacionalistes.

Per posar un exemple ben concret, sobre el deute extern, diu l'Alfons Quintà a l'AVUI (ja sé que en Quintà és de dretes, però m'agrada perquè no s'està de parlar clar davant el somiatruisme endèmic de la nostra progressia, contesteu-li, si podeu):

"L'ANUL·LACIÓ DEL DEUTE
La segona qüestió és l'anul·lació del deute extern. Pel que fa als països més pobres ja es va fer. Però sempre ha estat una solució dolenta. És premiar els que no retornen els diners que se'ls ha deixat i castigar aquells que ho fan. Aquests darrers entendran que han badat i que en el futur serà millor no pagar, esperant l'anul·lació. Quant als que deixen diners, encara ho tindran més clar: una vega-

da anul·lat el deute ja no tornaran a deixar mai més diners. Però contra això els totalitaris ja tenen una solució: obligar els bancs i els Estats. Com? Creant una policia política? A alguns els encantaria.

En canvi, els antiglobalitzadors no diuen res de la corrupció als països del Tercer Món. Ni res sobre la necessitat de llibertat política com a element imprescindible de tot progrés. Molts d'ells no poden parlar d'aquests temes.

Per exemple, no pot fer-ho l'ultrajacobí Jean-Pierre Chevènement, ara figura emblemàtica de Porto Alegre.

Aquest va efectuar fa poc unes declaracions extremadament favorables al dictador de Tunísia, general Al-Abidin Ben Ali, perfecte model de violador dels drets humans. Uns elogis que no han d'estranyar, perquè Chevènement defensa des de sempre, en tot i per tot, Saddam Hussein, perfecte model de genocida. Un assassí en massa, pur i simple.

Tanmateix, uns tunisians que eren a Porto Alegre van voler demanar explicacions a Chevènement, per les seves recents preses de posició. No van aconseguir parlar-hi. Quan s'està prenent arreglar el món des d'un mil·lenarisme no es té temps per dedicar a un petit país. Aquest cinisme és més típic dels polítics jacobins, com ho és Chevènement, fins al moll de l'os, que no pas ho són els plàtans de les illes Canàries". Ω

El Nacionalisme rovellat de CiU

Aquesta setmana passada, el conseller en cap de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, va defensar a la capital espanyola la proposta de CiU d'emprendre una reforma de l'Estatut com una fórmula per millorar "la implicació" de Catalunya en el conjunt de l'Estat, citant textualment les següents paraules: "No volem tocar el dos d'Espanya, sinó un autogovern amb majúscules", constatant també que amb el PP no hi havia res a negociar, decidint, doncs, a plantejar les seves reivindicacions "per uns altres camins", com el d'una modificació de l'Estatut promoguda "dins de la legalitat" i amb "esperit pacífic". També va ratificar que, si compta amb l'aprovació de les Corts a aquesta reforma, CiU no descartaria entrar al Govern de Madrid.

Mas va fer aquestes reflexions en el Fòrum Europa, on el president del Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, havia proposat la setmana passada suprimir les comunitats històriques al·legant que l'any 1000 els seus habitants "no sabien què era rentar-se". Davant del mateix auditori, el conseller en cap va comentar amb ironia: "Vinc en to de pau i net; no es preocupin. Quan s'acabi l'acte poden saludar-me i donar-me la mà; que no els encomanaré res".

Deixant a part la ironia mostrada pel conseller en cap de la Generalitat de Catalunya referent a les declaracions fetes per Jiménez de Parga, ens trobem amb el de sempre, el suprematisme de CiU, intentant, per una part, aixecar el caràcter nacional dels catalans i, d'altra banda, baixant-se els pantalons davant Madrid dient que el que no vol CiU és apartar-se d'Espanya, sinó

tenir més autogovern. De què ens serveix més autogovern si hem de continuar essent subdits de Madrid? Què hi guanyarem els catalans? Què significa per CiU tenir més autogovern?

Aquestes i altres preguntes són les que rondem pel cap de milers de catalans sense haver obtingut cap tipus de resposta coherent, això sí, tenint clar que, si per CiU suposés, aniríem agafadets de la mà d'Espanya a tot arreu, però amb la diferència de poder tenir dret a vot alhora de decidir el futur de Catalunya dins Espanya.

Aquest és el nou nacionalisme català, el que significa avui en dia "Nacionalisme" per una gran part dels catalans, o sigui, diferenciant les seves arrels respecte les castelles i autoconvenent-se que, donades les circumstàncies, aquestes dues arrels, avui en dia, ja només en formen una de sola.

Si els nostres polítics es rendeixen, quant tardarà a rendir-se el poble? I el que encara es mes greu, quant temps aguantarà el nostre poble abans no s'acabi fusionant completament?

La realitat catalana és simple; dues comunitats diferenciades per culpa merament política que es barallen per veure qui té més força dins les mateixes fronteres, tenint clar, però, que el seu futur està lligat amb l'enemic principal.

O el sentiment català s'aixeca ràpidament deixant clar d'una vegada per totes el paper que vol donar Catalunya dins Europa, o acabarem conformant-nos en poder decidir el paper que vol jugar Catalunya dins Espanya.

La solució només la tenim els catalans.

Comentaris

L'error de CiU és creure que Catalunya és

o pot ser un Land com Baviera, en un Estat com Espanya.

Les paraules de Mas (i també de Pujol) anuncien la manca de coratge.

Segons aquesta "declaració" d'intencions, CiU no podria acceptar el recolzament d'ERC (o a l'inrevés arribat el cas) sense que els populars posessin en dubte aquest nou Compromís de Casp.

El que més em sorprèn és que es vagi a dir això sabent que a CiU hi ha sectors molt bastant sobiranistes

Kada dia em kedo mes fatal, no son vertaders nacionalistes catalans. sinó REGIONALISTAS DE CATALUÑA. UNS VENUTS i uns botiflers

VISCA ERC !!!!!!!!! I TOT L'INDEPENDENTISME. ESPERO KE ERC no ens decebi !!!!!!!

Bé, l'Artur no és un doff, és un clone mal fet del pujolet, ha agafat tots els mals d'aquest i encara es pensa que arribarà a ser president, a on s'ha vist un caga calces com aquest!!

Realment és penós veure com van sempre a Madrid a demanar perdó, a suplicar comprensió, sembla que siguem nosaltres els invasors que anem a demanar a Espanya que no ens deixi que els estimem. Nosaltres som Canadà i ells el Quebec. Amb catalans com l'Artur jo em faig basc.

Tinc ganes de veure la merda d'estatut que faran aquests botiflers, segurament el del psoe serà molt millor. Sort en tenim de l'Aznar i companyia que ens recorda que som catalans que altrament ja no n'estaria convençut. Ω

El català present al feu de l'enemic

El català, present a l'Expolangues de París, al Grande Halle de la Villette de París es desplega fins dissabte l'Expolangues, una de les fires sobre llengües més importants del món, on es troben no solament experts en la matèria, sinó també personal no especialitzat.

N'és el lema "El món de les llengües, les llengües del món". En efecte, a banda mostrar les darreres innovacions lingüístiques, Expolangues és un aparador de les cultures del món. Amb vint-i-un anys d'història, l'any passat acollia 233 parades de vint-i-dos països, i la xifra de visitants durant els tres dies d'Expolangues va superar els 20.000. Doncs bé, l'Institut Ramon Llull (IRL) hi té una parada de llengua catalana. A sobre, avui s'hi farà una classe d'iniciació al català a càrrec del tècnic de l'Àrea de Llengua de l'IRL, Ignasi Massaguer, amb la idea d'explicar a Europa que el català és la llengua de prop d'onze milions de parlants. Massaguer és un dels artífexs del curs en línia Speakcat. També s'hi ofereix una mostra de materials per a l'ensenyament i l'aprenentatge de la llengua catalana, gramàtiques, diccionaris i una selecció d'obres literàries, teatrals i musicals. Ω

Font: Vilaweb

Desfilada de carrosses a sa Pobla

Una carrossa hi hagué
Enguany a sa desfilada,
Perquè gens l'han conservada,
Vull dir l'han feta malbé.

Una carrossa hi hagué
I fou d'allò més senzilla,
Record aquella quadrilla,
Que obres d'art solien fer.

A mi hem va agafar plorera
Només veure una carrossa,
No és que fos gaire cosa,
Si miram uns anys enrera.

Quan jo hi participava,
Feiem carrosses de gust

Ara em serveix de disgust,
Perquè ben poc l'any cuidada.

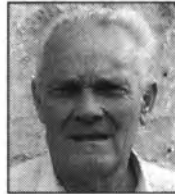
Sempre havia sentit dir
La festa la fa la gent,
Però el nostre Ajuntament,
L'ha arribada a n'aquest fi.

Mai creia acabàs així,
Però vos vull recordar
Per voler discriminar
Ara no en poden gaudir.

Això no és alçar sa Pobla,
Ho digué un personatge,
Nadiu del nostre vilatge,
Aquí vull finir sa cobla.

He fetes aquestes gloses,
Perquè les mediteu bé,
Com si fos un ram de gloses,
La desfilada en carrosses,
Vagi en augment l'any que ve.

I ara abans d'acabar
no me vull allargar massa,
Un trofeu de carabassa,
Pel qui em va escalivar. Ω

GUILLEM
CREMAT DE
SA POBLA

My Funny Valentine

BY NINA SIMONE.

Lyrics by: Lorenz Hart
Music by: Richard Rodgers
Ca. 1937

(Behold the way our fine feathered friend,
His virtue doth parade
Thou knowest not, my dim-witted friend
The picture thou hast made
Thy vacant brow, and thy tousled hair
Conceal thy good intent
Thou noble upright truthful sincere,
And slightly dopey gent)

My funny Valentine,
Sweet comic Valentine,
You make me smile with my heart.
Your looks are laughable, un-photographable,
Yet, you're my favorite work of art.

Is your figure less than Greek?
Is your mouth a little weak?
When you open it to speak, are you smart?
But, don't change a hair for me.
Not if you care for me.

Stay little Valentine, stay.
Each day is Valentine's
Stay Valentine
Each day is Valentine
my Valentine
Each day is Valentine's Day.

*Ets divertit, estimat Valentí,
Dolç i còmic Valentí,
Me fas somriure en el cor.
Les teves mirades fan riure, no puc retenir-les,
Fins i tot, ets la meva preferida obra d'art.
La teva figura no arriba a ser grega?
Tens la boca una mica fluixa?
Quan l'obres per parlar, estàs llest?
Però, no canvis ni un pèl per mi.
No, si tens cura de mi.
Queda't Valentinet, queda't
Cada dia és d'en Valentí
Queda't, Valentí.
Cada dia és Valentí
El meu Valentí,
Cada dia és la Diada de Sant Valentí. Ω*

El guerrer d'en Jordi Bush

En Jordi Bush vol fer guerra,
Sense tenir pietat.
Alerta a ser derrotat,
I l'arrosseguin per terra.

Si ell davant hagués d'anar,
fomentaria la pau,
Però dins el seu palau,
Saps que hi fa de bon manar!

En Jordi Bush vol fer guerra
Hauria d'anar davant,
Amb un fuet o verdanc,
Confinar-lo de la Terra.

Si en Jordi Bush val fer guerra,
Contra els iraquians,
Pensau que tots som germans,
Que vivim damunt la terra.

Recordareu el Vietnam,
Fou acarnissada guerra,
Els collons feu tocar en terra,
Tots els nord-americans.

Voleu ser l'amo del món,
Però un dia caureu,
I també us enfonsareu,
Com s'enfonsà "Napoleón".

Els governants que el recolzen,
Los han de fer el mateix,
Carregar-los un gros feix,
Perquè a ell tots l'escolten.

Si tots li fem el boicot,
No s'exaltaria tant,
Perquè a n'aquest bergant,
Feriem fer es bategot.

Mai ha estat justificada,
La guerra en aquest món
És que els humans som com som,
Com lleons una ramada.

Sembla que la humanitat,
de cada dia va enrera,
ha tornada més guerrera,
no tenim gens de bondat. Ω

Guillem Cremat de sa Pobla

Hi ha molta comandera

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Els polítics han posat,
Peu a s'acelerador.
Volen molt fort pitjar-ló
Per tenir bon resultat.
Aquell que elegit ha estat,
Ja se pot ell preparar,
El problema que hi ha,
Cap d'ells daran resultat.

Ses nacions s'ha aixecades,
Per mos des treballadors,
Que han fet un esforç majors,
De jornals i d'esquerades.
Hagueren quedat frenades,
Confiant amb sos senyors,
ha costat moltes suors,
a persones empleades.

Quan jo al món vaig venir,
Ara ja fa noranta anys,
En els petitons infants,
Los donaven bon camí.
Ensenyaven a complir,
Ses ordres que los donaven,
Amb petites batculades,
Los deien: "seu a suquí".

Aquell nin obedient,
Feia lo que se manava,
No destorbava sa mare,
No era impertinent.
Amb aquest procediment,
Es bon ordre se guardava,
I quan ell major pujava,
Tenia enteniment.

L'any seixanta ja vengué,
Un nou ambient mos entrà,
Una gent vingué a explorar,
Aquest país competent.
Per cert va ser una gent,
Que nostra terra admirava,
I molts de diners gastava,
Gaudia des nostre ambient.

Nostra illa encarinyà,
A n'aquella gent moderna,
Se sentia molt lliberta,
Contemplant costa i pla.
També la quieta mar
Amb blanca arena colgada,
Deien tots: això és monada,
El bon aire respirar.

Sa seva veu s'escampà,
A dins la rica Alemanya,
Dues hores ell emprava,
Curta distància que hi ha.
A milions se'n van sumar,
De gent que volgués venir,
Deien: "En aquest jardí,
Saps que hi fa de bon estar".

Els illencs tots hi anaren,
A sa vorera de mar,
I grans hotels aixecar,
Per poder-hi col·locar
Les persones que arribaven.
Un nou ritme va cobrar,
Aquest terreny mallorquí,

Tot ell se va enriquir,
Els mils, milions van tornar.

A sa gent va despertar,
Sa tan immensa riquesa,
Com aquella dolça bresca,
Que cap forat buit hi ha.
El senyoriu va entrar.
Dins cases treballadors,
Se canviaren ses normes,
Antigues que van s'usar.

El nin que ulls va badar,
Li tengueren atencions,
Amb molt grosses condicions,
No res li varen negar.
Ell se va desenvolupar,
Sense mai mancar-li res,
A s'ensenyança comprés,
amb cotxe se l'acompanyà.

Ben vestit i bon menjar,
D'això n'està ben servit,
De un infant desxondit,
Son pare en confià.
En els setze anys arribà,
Això era obligat,
Per treball assenyalat,
Havia de demostrar.

Son pare el va alegrar,
Sa moto li compraria,
Aquesta moda entraria,
Se va generalitzar.

Seguien estudiant,
Que obligació hi havia,
Els divuit anys compliria,
Dins aquest ritme constant.
Sa moda anava avançant,
El cotxe entrà de moda,
En que fos de casa pobra,
El cotxe anava comprant.

El noranta cinc per cent,
No sortiren aprovats,
No havien aprofitats,
Aquells bons anys opulents.
En canviar els ambients,
Los vengueren de mà esquerra,
A la drete i a l'esquerra,
Els temps foren diferents.

Inclinades en ses modes,
Que cada dia sortiren,
Ses joves imitarien,
Amb tota la seva força,
No és daven el braç a tòrcer,
Vivint per se novetat,
A discoteques s'embat,
I al matí jeure a ca nostra.

Polític te trobaràs,
Amb un ambient perillós,
Amb els quaranta milions
Que a dins ton Estat tendràs,
Un vint per cent trobaràs,
D'aquesta gent tan moderna,
Que viu sa vida lliberta,
De ells cap doblers treuràs. Ω

LA NOSTRA CUINA

Platillo de peus de xai amb pèsols

Empordanès, com tots els platillos

Ingredients:

Peus de xai, pèsols, ceba, tomàquet, all, farina, ametlles torrades, aigua, oli i sal.

Preparació:

En una olla amb aigua i sal, es bullen els peus de xai, fins que siguin quasi cuits. Mentre, en una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal, es fregeixen ceba, picada fina, i unes quantes dents d'all, fins que tot agafi color; llavors, s'hi afegeix una mica de tomàquet ratllat. Quan el sofregit hagi lligat, s'hi tira un petit grapat de farina i es remena, fins que estigui cuita. Llavors s'hi posen els peus amb un bon raig del brou de bullir-los, que es completa amb aigua. Es deixa coure una bona estona, a poc foc, remenant de tant en tant, per a què la farina no s'agafi i, després, s'hi tiren uns pèsols i una picada, feta amb uns quants alls i unes quantes ametlles. Quan els pèsols estan al punt, es tasta de sal i es treu del foc.

Girella

Plat Pallarès, és quasi igual que el haggis escocès

Ingredients:

La tripa, la freixura, el cor i 1 Kg. de carn del cap i del coll del xai, 200 gr. de cansalada viada, 600 gr. d'arròs, 100 gr. de pa ratllat, 200 gr. de pernil, 6 ous, alls, julivert, safrà, aigua, oli, sal i pebre.

Preparació:

S'escalden les tripes i l'estómac i es netegen bé. La freixura i el cor es bullen durant uns 20 minuts, amb aigua i sal. Es piquen bé la tripa, la freixura, el cor i la carn del cap, la cansalada, el pernil, uns alls i una mica de julivert, i es barregen amb l'arròs, els ous, un pessic de safrà i sal i pebre negre. Quan està ben barrejat, es farceix l'estómac amb aquesta mescla i es tanca, cosint les obertures. Després, es bull durant mitja hora, en una olla amb aigua i sal, es treu i es deixa refredar. Abans de servir-lo, es talla a rodanxes i es fregeix amb oli.

Llengua amb tàperes

El secret d'aquest plat és deixar fregir ben bé tant la farina com la ceba. Això millora el gust i el color de la salsa. Val més menjar-se'l acabat de fer.

Si cal rescalfar-lo, es fa en un recipient tan petit com sigui possible, esquitxat amb una mica d'aigua, el temps imprescindible i al microones. Sinó, la salsa es torna oliosa i embafa.

Ingredients:

Una llengua de vedella, una ceba, farina, tàperes, oli, sal, una copeta de canya (rom blanc) i aigua. Si no es pot bullir la llengua en fer escudella, una altra ceba, una mica d'api i una fulla de llorer per bullir-la.

Preparació:

Si no es bull la llengua en fer escudella, es fa bullir la llengua a l'olla a pressió, amb aigua suficient, una ceba partida en dos, un parell de branques d'api, una fulla de llorer, un raig d'oli i sal, durant trenta o quaranta minuts. Es deixa desvaporar l'olla, es treu la llengua i, després de comprovar que és tova, es pela, es deixa refredar quasi del tot i es talla a rodanxes primes.

S'enfarinen les rodanxes i es fregeixen amb el foc ben viu, en una cassola amb oli i un pessic de sal, reservant-les en un plat a mesura que siguin ben rosses. Acte seguit, en el mateix oli s'hi fregeix, també fins que s'enfosqueixi, la ceba trinxada. Quan la ceba estigui al punt, es redueix el foc al mínim i es tiren a la cassola la llengua, dos gots petits d'aigua, la copa de canya, una cullerada de tàperes picades al morter, sal i pebre negre.

REFLEXIONS D'UN TREBALLADOR QUE ES CREIA QUE ERA "CLASSE MITJA"

(Variacions d'actualitat sobre un tema que va popularitzar un poema de B.Brecht)

Primer van fer els contractes "basura"

Afectava principalment els joves

Jo no era jove i tenia una bona feina

I no em vaig moure.

L'acomiadament va començar a ser lliure

Però si et pagaven i cobraves l'atur

No quedaves tan desprotegit

I no em vaig moure.

Després van fer el "medicamentazo"

que treia medecines importants de la S.S.

Jo estava en bona salut i sóc d'una mèdica

I no em vaig moure

La llei d'estrangeria feia impossible

la legalització d'alguns immigrants,

però jo no era immigrant

I no em vaig moure.

La LOU treia Autonomia a les Universitats

Els meus fills encara estaven a Secundària

I no em vaig moure

La Llei de Qualitat beneficiava l'escola privada en contra de la pública

Els meus fills anaven a una escola privada

I no em vaig moure

Amb la Llei de Partits poden il·legalitzar algun

partit que em resulta proper

Però jo no sóc de cap partit

I no em vaig moure

Amplien cada cop més el temps pel càlcul de pensions.

Cada vegada la pensió queda mes reduïda

Però a mi encara em falta molt

I no en vaig moure.

La llei del "Desempleo"

pràcticament pot treure el dret al subsidi,

però jo tinc feina i hi han parats els que són

uns mantes I no em vaig moure

Avui m'han acomiadat sense cap motiu

Adéu mèdica!, adéu escola privada!

No crec que pugui pagar l'hipoteca

Com és que els treballadors no es mouen ?

Cridem qui som i que tothom ho escolti.

I en acabat que cadascú es vesteixi com bonament li plagui

i Via Fora !, que tot està per fer i tot és possible. Ω

> agusti@llibertat.com !*!!

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcon... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Particular ven local de 100 m2. Més de 100 m2. de terrassa adequat per a qualsevol negoci a la Plaça d'Orson Wells de Ciutat. 110.000 €. Tel. 971 770 099.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament

de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Se traspassa o ven el Bar sa Pedra al carrer Major de Llucmajor. Tel. 971 120 863.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisos-catalans.org//tres>.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres nocces, nocces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet.

Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180 Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Óscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrraga tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 - 14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros.

Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment uselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

LA UNIÓ EUROPEA I EL
CAMÍ DE LA PAU

Antoni Gutiérrez Díaz (27.01.03) Ona Catalana.

El tema central de la primera reunió plenària del Parlament Europeu de 2003, a Estrasburg, ha estat el programa de la presidència de Grècia, que encapçalarà el Consell fins al mes de juny. El primer ministre, Konstantinos Simitis, va exposar les prioritats gregues, que, junt al compromís de tancar assumptes pendants, entre els quals hi ha la llei de partits polítics europeus, es poden resumir en quatre. En primer lloc, cloure el procés d'ampliació dels 10 nous països. En segon lloc, treballar per un model econòmic i social cohesionat per fer una Europa més creïble, reformant l'estratègia per a l'ocupació i reforçant la investigació i l'ajut a les petites i mitjanes empreses. En tercer lloc, Simitis va insistir en la lluita contra el racisme, la pobresa i el tràfic de persones, alhora que es mostrava partidari de reforçar les fronteres exteriors europees.

Però l'interès més gran del debat el va portar l'afirmació de treballar per la pau mundial, la cohesió i la solidaritat, que va posar damunt la taula el perill de guerra amb l'Iraq. El president de la Comissió, Romano Prodi, va reconèixer que cal una acció unitària a favor de la pau que doni resposta a la voluntat de l'opinió pública europea d'allunyar el perill de guerra. Més contundent va ser Enrique Barón, president del grup Socialista, qualificant la guerra amb l'Iraq d'absolutament innecessària i perjudicial. En la mateixa línia es van expressar els portaveus de l'Esquerra Unitària, Yvonne Kaufmann, i Cohn-Bendit en nom del grup dels Verds. Fins i tot Hans Poettering, portaveu del grup Popular, va reclamar una postura europea que actuï dins del marc de les Nacions Unides i va criticar els governs que actuen pel seu compte.

Tot i que l'article 19 del Tractat de Niça disposa que els Estats coordinaran la seva acció en les organitzacions internacionals, és cert que, dissortadament, la Unió Europea avui no té encara una política de seguretat i defensa comunes. Blair i Aznar estan disposats a seguir els dictats de Georges Bush, i els líders de França i Alemanya han declarat, públicament i conjuntament, la seva oposició a la guerra. Això expressa una profunda divisió dins el Consell Europeu. Al mateix temps, conscient de recollir el sentiment majoritari de l'opinió pública, el president del Parlament Europeu, Pat Cox, ha publicat dijous passat a El País un important article titulat, significativament, Europa debería mostrar el camino hacia la paz. I és cert que aquest és el camí, perquè, com diu Cox, "la capacitat de guanyar una guerra no equival a guanyar la pau".

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

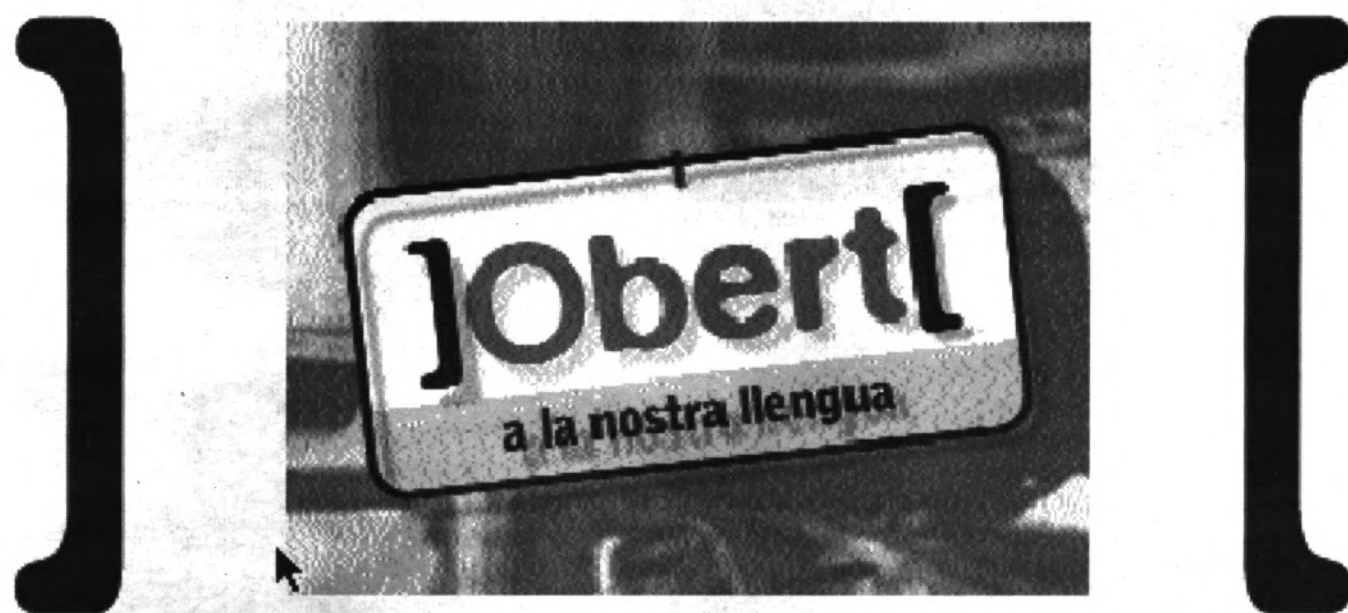
- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

El comerç, obert a la nostra llengua

L'activitat comercial ofereix moltes oportunitats d'usar la nostra llengua. Comprar, vendre, etiquetar un producte o fer-ne la promoció... són accions econòmiques, però també comunicatives. I nosaltres, clients, comerciants i productors, podem decidir que siguin en català.

Perquè vendre o comprar no suposi haver de renunciar a la nostra llengua; perquè tothom sàpiga que els nostres productes són d'aquí; perquè els arribats de fora puguin aprendre el català.

Perquè és així com som.

El Govern de les Illes Balears i els consells insulars posen a disposició dels comerciants i dels productors cursos de català, materials divulgatius i ajuts econòmics per a l'etiquetatge i la retolació en la nostra llengua.

Informau-vos dels ajuts que s'ofereixen i dels terminis per sol·licitar-los

Direcció General de Política Lingüística

Tel.: 971 177 391 Fax 971 177 390

www.dgpoling.caib.es

www.caib.es

pol.ling@bitel.es

Consell de Mallorca

Tel.: 971 229 148 Fax 971 71 7 066

nlinguistica@consellde Mallorca.net

Consell Insular de Menorca

Tel.: 971 381 533 Fax: 971 382 667

pvcime@silme.es

Consell Insular d'Eivissa i Formentera

Tel.: 971 195 900 Fax 971 195 915

sal.cultura@cief.es

Consell
de Mallorca

Consell Insular
de Menorca

Consell Insular
d'Eivissa i Formentera

GOVERN
DE LES ILLES BALEARS

Vicepresidència
Conselleria d'Economia, Comerç i Indústria
Conselleria d'Educació i Cultura

Quatre illes,
un país
cap frontera

F I R A E C O L Ò G I C A

Fa 4 anys que en Bartomeu Rosselló és el gerent d'Acústica Industrial de Tecnologies Ambientals al Polígon de Marratxí. Fa feina als Països Catalans, l'Aragó i Navarra. El trobareu al 971 226 153

Na Marta Sabater és la madona de l'Estètica Sabater del Passeig de Mallorca de Ciutat. Te sucursals al coll d'en Rabassa, al carrer dels Oms i al carrer Omerlades. Tel. 971 715 819

En Thomàs Wagner acaba d'obrir el Grup Ecològic Natural al Polígon de Son Noguera de s'Arenal. Recicla oli de cuina. Tel. 615 965 262

En Florenci Mollà i en Joan Valero són socis. Planten noguers a la seves terres d'Alacant. Als 20 anys els tallen, venen la fusta i tornen a sembrar-ne. També aprofiten els nous tendres per fer oli. Tel. 963 422 203

Fa 25 anys que els germans Benito obren al Fàbrica Tot Herba al Pont d'Inca. Fan cosmètica i sabons de bany amb plantes medicinals, coneixereu els seus productes amb el gros tap de suro. Tel. 971 601 510

Fa 6 anys que en José Nieto regenta la botiga de distribució de contenidors per a deixalles. Els seus principals clients són els ajuntaments i els hotels. Tel. 971 431 29938

Fa mig any que en David Pera és el director de BALTECNA, gestió de residus perillosos, al carrer dels Conradores del Polígon de Marratxí. Tel. 971 226 451

Fa 7 anys que ne Carme Soto va obrir el Magatzem de material de construcció Pla de na Tesa al carrer de can Mas, 4. Ven material de construcció ecològica entre altres coses. Tel. 971 794 328

En Miquel Pons i la seva filla Conxa són del GOB de Son Ferriol. Els trobareu a la fira ecològica. Tel. 971 604 624

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

C/c ó llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i envià-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

Despertem

PERILL!!!!

AIXÒ JA NO S'AGUANTA MÉS.
CATALANS/ES DESPERTEU, EL PP I
JIMENEZ DE PARGA S'HAN TRET
DEFINITIVAMENT LA CARETA, HAN
ENCETAT LA GUERRA I ENS VOLEN
SUPRIMIR LA NOSTRA NACIÓ
MIL·LENÀRIA! ARA MÉS
QUE MAI HEM D'ESTAR PREPARATS
PER AFRONTAR EL
CONFLICTE AMB INTEL·LIGÈNCIA I
SOBRETOT AMB SENTIT D'UNITAT.

PROU DE DISCUSSIONS ESTÈRILS,
EL POBLE CATALÀ ESTÀ EN
PERILL!!!!

CATALANS/ES!
SAPIGUEU FER-VOS DIGNES DE CATALUNYA!

Pitjor que l'opressió és el renunciament.
L'espectacle d'un poble ajupit és molt més trist que el d'un
poble oprimat. Quan s'ha renunciat, l'opressió cessa, perquè no hi
ha res a oprimir. Viure oprimat, és una dolorosa manera de viure.
Renunciar, emmotllar-se, és una vergonyosa manera de morir". Ω
agusti@llibertat.com !!!